

Liahona

**Mobile enheter
på nadverds-
møtet? s. 26**

Den neste ordinansen
du trenger, s. 18

“Guds hensikter kan
ikke forstyrres”, s. 34

“VI KVALIFISERER OSS TIL
JESU KRISTI
RENSENDE KRAFT
NÅR VI TAR VERDIG
DEL I NADVERDEN.”

ELDSTE DALE G. RENLUND OG
SØSTER RUTH L. RENLUND

Fra "Nadverdens vakre gave", side 18.

18

HOVEDARTIKLER

10 Det åndelige fundament som Kirkens økonomiske selvhjulpenhet hviler på

Av biskop Gérald Caussé

De retningslinjer om økonomi og investeringer som Kirken følger, er de samme læresetninger og forskrifter som den underviser sine medlemmer.

OMSLAGET

Foto: Leslie Nilsson.

18 Nadverdens vakre gave

Av eldste Dale G. og søster Ruth L. Renlund

Når vi tar verdig del i nadverden, kan vi fornye dåpens velsignelser om og om igjen.

26 Tilbedelse i digitalalderen

Av Adam C. Olson

Elektroniske enheter kan enten styrke eller hemme vår tilbedelse på nadverdsmøtet.

30 Undervisning ved hjelp av teknologi: Hvordan engasjere ungdom i en digital verden

Av Brian K. Ashton

I stedet for å forby bruken av teknologi i klasserommet, kan vi lære ungdommene hvordan de kan bruke den på en god måte.

34 Hellige: Kirkens historie – Kapittel 6: Guds gave og kraft

Joseph får evnen til å oversette igjen, denne gangen med Oliver Cowderys hjelp.

AVDELINGER

4 Eksempler på tro: Darren og Stacey Rea – Sydney, Australia

6 Prinsipper for omsorgstjeneste: Utvikle meningsfulle forhold

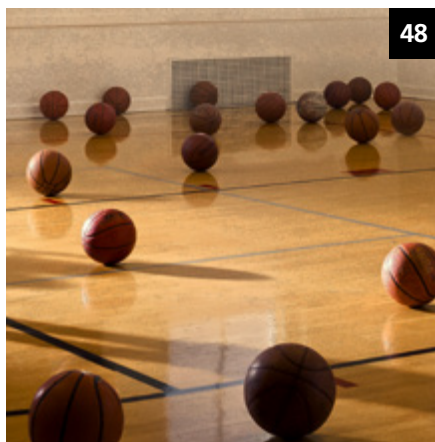
16 Vårt hjem, vår familie: Gjør ditt ytterste for å bli en intelligent og god mor

Av Lilian Pagaduan-Villamor

40 Sagt av siste-dagers-hellige

80 Til vi ses igjen: Fortsett å prøve

Av eldste Marvin J. Ashton

48

44 Hvordan Eric lærte å stole på Gud

Av Richard M. Romney

Midt i motgang og smerter fant denne unge voksne fra Ghana tro på Gud, noe som forberedte ham til å ta imot evangeliet.

48 Men hva om jeg bommer?

Av Sarah Keenan

Hvis vi lar frykt for å mislykkes hindre oss i å prøve, vil vi gå glipp av dyrebare muligheter til å vokse.

Se om du kan finne liahonaen som er gjemt i dette nummeret.

Tips: Hvilke løfter finner du i Mormons bok?

50

50 Før du blir kalt til å tjene

Av Ryan Carr

Få heltidsmisjonærs perspektiv når de beskriver sine erfaringer og foreslår hvordan ungdom kan forberede seg til å tjene.

56 Fem ting Lære og pakter vil lære deg om å være misjonær

Av Charlotte Larcabal

Disse skriftstedene forklarer prinsipper for misjonærarbeid som gjelder for oss alle når vi forsøker å dele evangeliet med andre.

58 Seks grunner til at vi virkelig trenger Kirken!

Av Eric B. Murdock og

Joshua J. Perkey

Her er noen grunner til at Kirkens organisasjon er avgjørende for Guds plan for oss.

62 Spørsmål og svar

Hvilke aktiviteter bør jeg gjøre på fritiden for å gjøre den mer verdifull?

64 Plakat: Åpenbaring for vårt liv

65 Det siste ordet: Seks måter å alltid minnes Frelseren

Av eldste Gerrit W. Gong

70

66 Jeg kan alltid be

Kan du svare på disse spørsmålene om bønn?

68 La ditt lys skinne: Et lysende vitnesbyrd

Selv om jeg var redd, bar jeg mitt vitnesbyrd foran andre elever.

70 Løftet om å ikke krangle

Av Myrna M. Hoyt

Timmy husket en historie fra Mormons bok og visste hvordan han og hans søskenbarn kunne å slutte å krangle.

72 Tro, håp og nåde – del 1: En fredens røst

Av Megan Armknecht

Det var skremmende å bo i Holland under krigen, men Grace visste at det ville gå bra med familien.

74 Apostler vitner om Kristus

Av eldste Ronald A. Rasband

75 Fotball og søndager

Av eldste Jörg Klebingat

Jeg elsket fotball, men da jeg fant Kirken, elsket jeg Gud enda mer.

76 Historier fra Skriftene: David og Goliat

Av Kim Webb Reid

79 Fargeleggingside: Jeg kan være et godt eksempel

Jesu Kristi Kirke av Siste Dagers Helliges internasjonale tidsskrift

Det første presidentskap: Russell M. Nelson, Dallin H. Oaks, Henry B. Eyring

De tolv apostlers quorum: M. Russell Ballard, Jeffrey R. Holland, Dieter F. Uchtdorf, David A. Bednar, Quentin L. Cook, D. Todd Christofferson, Neil L. Andersen, Ronald A. Rasband, Gary E. Stevenson, Dale G. Renlund, Gerrit W. Gong, Ulisses Soares

Redaktør: Hugo E. Martinez

Assisterende redaktører: Randall K. Bennett, Becky Craven

Rådgivere: Brian K. Ashton, LeGrand R. Curtis Jr., Edward Dube, Sharon Eubank, Christina B. Franco, Donald L. Hallstrom, Douglas D. Holmes

Administrerende direktør: Richard I. Heaton

Director of Church Magazines: Allan R. Loyborg

Økonomiansvarlig: Garff Cannon

Redaksjonssjef: Adam C. Olson

Assisterende redaksjonssjef: Ryan Carr

Produksjonsassistent: Francisca Olson

Tekst og redigering: Maryssa Dennis, David Dickson, David A. Edwards, Matthew D. Flitton, Lori Fuller, Garrett H. Garff, LaRene Porter Gaunt, Jon Ryan Jensen, Charlotte Larcabal, Michael R. Morris, Eric B. Murdock, Sally Johnson Odekirk, Joshua J. Perkey, Jan Pinborough, Richard M. Romney, Mindy Selu, Chakell Wardeigh, Marissa Widdison

Kunstnerisk ansvarlig: J. Scott Knudsen

Bilredaktør: Tadd R. Peterson

Design: Jeanette Andrews, Fay P. Andrus, Mandie Bentley, C. Kimball Bott, Thomas Child, David Green, Colleen Hinckley, Eric P. Johnson, Susan Lofgren, Scott M. Mooy, Emily Chieko Remington, Mark W. Robison, Brad Teare, K. Nicole Walkenhorst

Koordinator for opphavsrett: Collette Nebeker Aune

Produksjonssjef: Jane Ann Peters

Produksjon: Ira Glen Adair, Julie Burdett, Thomas G. Cronin, Bryan W. Gygi, Ginny J. Nilson, Derek Richardson

Forhåndstrykk: Joshua Dennis, Ammon Harris

Trykkerisjef: Steven T. Lewis

Øversettelse: Kirkens oversettelseskontor

Distribusjonssjef: Troy R. Barker

Distribusjon: Jesu Kristi Kirke av Siste Dagers Hellige, Department of MSR Sveagatan 8A, 441 32 Alingsås, Sverige

Abonnementsinformasjon: For abonnement eller adresseforandring vennligst kontakt kundeservice

Telefon: +46 (0) 8500 655 20

E-post: rcstockholm@ldschurch.org

Internett: store.lds.org

Abonnementspris pr. år: NOK 87 (inkl. mva. og porto)

Send manuskripter og spørsmål til *Liahona*, Rm. 2420, 50 E. North Temple St., Salt Lake City, UT 84150-0024, USA; e-post til:

liahona@ldschurch.org; eller på internett: liahona.lds.org.

Liahonas lokalredaksjon:

Redaksjonens adresse:

Joanna Bjerga

Haraldskroken 31

4041 Hafsfjord

Tlf.: 41021116

E-post: jobjberg@gmail.com

Nyhetsredaktør: Joanna Bjerga

Liahona (et navn fra Mormons bok som står for «kompass» eller «veiviser») utgis på albansk, armensk, bislama, bulgarsk, kambodsjansk, cebuano, kinesisk, kinesisk (forenklet), kroatisk, tsjekkisk, dansk, nederlandsk, engelsk, estisk, filipinsk, finsk, fransk, tysk, gresk, ungarsk, islandsk, indonesisk, italiensk, japansk, kiribatisk, koreansk, latvisk, litauisk, gassisk, marshalleisk, mongolsk, norsk, polsk, portugisisk, rumensk, russisk, samoansk, slovensk, spansk, svensk, swahili, tagalog, tahitisk, thai, tongansk, ukrainsk, urdu og vietnamesisk. (Hyppigheten varierer for de forskjellige språkområder.)

© 2018 Intellectual Reserve, Inc. Ettertrykk forbudt. Trykt i USA.

Informasjon om opphavsrett: Enkeltpersoner kan kopiere stoff fra *Liahona* til personlig, ikke-kommersiell bruk (også til kall i Kirken), om ikke annet er oppgitt. Denne rettighet kan til enhver tid tilbakekalles. Visuelt materiell kan ikke kopieres hvis det er angitt restriksjoner i teksten under illustrasjonen. Spørsmål om opphavsrett kan sendes til Intellectual Property Office, 50 E. North Temple St., FL 13, Salt Lake City, UT 84150, USA; email: cor-intellectualproperty@ldschurch.org.

For Readers in the United States and Canada:

August 2018 Vol. 82 No. 8. LIAHONA (USPS 311) Norwegian (ISSN 1522-9238) is published monthly by The Church of Jesus Christ of Latter-day Saints, 50 East North Temple, Salt Lake City, UT 84150. USA subscription price is \$10.00 per year; Canada, \$12.00 plus applicable taxes. Periodicals Postage Paid at Salt Lake City, Utah. Sixty days' notice required for change of address. Include address label from a recent issue; old and new address *must* be included. Send USA and Canadian subscriptions to Salt Lake Distribution Center at address below. Subscription help line: 1-800-537-5971. Credit card orders (Visa, MasterCard, American Express) may be taken by phone or at store.lds.org. (Canada Poste Information: Publication Agreement #40017431)

POSTMASTER: Send all UAA to CFS (see DMM 507.1.5.2).

NONPOSTAL AND MILITARY FACILITIES: Send address changes to Distribution Services, Church Magazines, P.O. Box 26368, Salt Lake City, UT 84126-0368, USA.

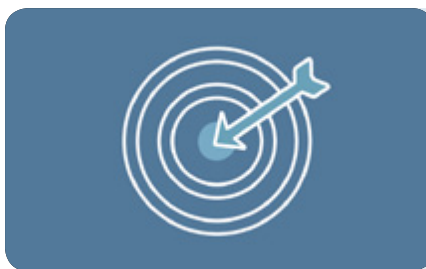
Mer på Internett

Les artikler og send inn din egen på
liahona.lds.org

Finn inspirerende og delbare budskap
(på engelsk, portugisisk og spansk) på
facebook.com/liahona

Send tilbakemelding til
liahona@ldschurch.org

Abonnér via store.lds.org
Eller besøk et distribusjonssenter,
spør menighetens ledere, eller ring
1-800-537-5971 (USA og Canada)

IKONER FRA GETTY IMAGES

EMNER I DETTE NUMMERET

Tallene viser til første side av artikkelen.

Bønn, 41, 43, 44, 66, 72

Den hellige ånd, 18, 30,
34, 43, 50, 56

Egenverd, 62

Familie, 4, 16, 40, 72,
79, 80

Fred, 72

Frykt, 48, 65, 72, 76

Funksjonshemninger, 44

Jesus Kristus, 18, 65, 74

Joseph Smith, 34

Kirkens historie, 34, 58

Kirkens ledere, 43

Kirkens møter, 26, 30, 58

Misjonærarbeid, 42,
50, 56

Misjonærforberedelse,
50, 56, 75

Mormons bok, 18, 34,
42, 70

Morsrollen, 16

Motgang, 41, 44, 80

Nadverden, 18, 65

Omvendelse, 34, 43, 44

Pakter, 18, 58

Sabbatsdagen, 18, 75

Teknologi, 26, 30

Tiende, 10

Tjeneste, 6, 40

Tro, 4, 44, 53, 65, 72, 76

Utdannelse, 16

Utholdenhet, 80

Vennlighet, 70

Vitnesbyrd, 6, 34, 68

Vår himmelske Fader, 18,
41, 44, 58

Åpenbaring, 34, 56,
58, 64

Økonomi, 10

Darren og Stacey solgte alt for å satse på drømmejobben med å animere for et filmstudio i London i England. Men da de fant ut at de ventet barn etter å ha prøvd i mange år, innså de at de ikke hadde råd til å bo der på bare hans inntekt.

CHRISTINA SMITH, FOTOGRAF

Darren og Stacey Rea

Sydney i Australia

Stacey: Vi begynte å snakke om å flytte tilbake til Australia. Det var ingen filmstudioer i Brisbane. Darren måtte i bunn og grunn gi avkall på karrièren sin.

Darren: Jeg følte at jeg hadde nådd bunnen. Min hustru var gravid, men jeg hadde ingen jobb, og vi hadde ikke råd til en egen bolig.

Stacey: Det var et øyeblikk på vaskerommet hjemme hos foreldrene mine da vi knelte ned og ba.

Darren: Så fikk vi høre at et nytt studio skulle åpne i Brisbane. Jeg fikk noen animasjonsoppdrag.

Stacey: Vi har lært at uansett hva vi gjennomgår, er det aller viktigste at vi har tro på vår himmelske Fader og Jesus Kristus.

Prinsipper for omsorgstjeneste

UTVIKLE MENINGSFYLTE FORHOLD

*Vår evne til å ta vare på andre øker
når vi har et meningsfylt forhold til dem.*

innbydelsen til å yte omsorgstjeneste for andre er en mulighet til å utvikle meningsfylte forhold til dem – den slags forhold som vil gjøre dem komfortable med å spørre om eller ta imot vår hjelp. Når vi har anstrengt oss for å utvikle et slikt forhold, kan Gud endre livet til begge parter i forholdet.

“Jeg tror virkelig at det ikke kan være noen betydelig forandring uten meningsfylte forhold,” sa Sharon Eubank, førstestjerner i Hjelpeforeningens generalpresidentskap. For at våre tjenestegjeringer kan bidra til forandring i andres liv, sa hun, må de først være “forankret i et oppriktig

ønske om å helbrede og lytte og samarbeide og respektere.”¹

Meningsfylte forhold er ikke taktikk. De bygges på medfølelse, ærlig innsats og “oppriktig kjærlighet” (L&p 121:41).²

Måter å utvikle og styrke forhold

“Vi utvikler [forhold til] én person om gangen,” sa eldste Dieter F. Uchtdorf i De tolv apostlers quorum.³ Mens vi anstrenger oss for å utvikle meningsfylte forhold til dem vi yter omsorgstjeneste for, kan Den hellige ånd veilede oss. Følgende forslag er basert på mønsteret beskrevet av eldste Uchtdorf.⁴

Tilbring tid sammen

Det tar tid før et forhold utvikles. Se etter muligheter til å holde kontakt. Studier viser at det å la andre vite at du bryr deg er helt avgjørende for sunne forhold.⁶ Besøk ofte dem du er kalt til å tjene. Snakk med dem i Kirken. Bruk alle metoder som virker fornuftig – slik som e-post, Facebook, Instagram, Twitter, Skype, telefonsamtaler eller send et kort. Eldste Richard G. Scott (1928-2015) i De tolv apostlers quorum talte om kraften av enkle og kreative uttrykk for kjærlighet og støtte: "Jeg [kunne] ofte åpne Skriftene... bare for å finne en kjærlig og oppløftende lapp [min hustru] Jeanene hadde lagt inn i boken... Disse dyrebare lappene... er en uvurderlig skatt i form av trøst og inspirasjon."⁷

Husk også, det trengs to for å danne

et forhold. Du kan tilby kjærlighet og vennskap, men forholdet vil ikke vokse med mindre tilbudet blir akseptert og gjengjeldt. Hvis den andre personen virker uimottagelig, ikke påtving forholdet. Gi ham eller henne tid til å se din ærlige innsats, og om nødvendig, rådfør deg med dine ledere om hvorvidt et meningsfylt forhold fremdeles virker som en mulighet.

Lær om dem.

President Ezra Taft Benson (1899-1994) forkynte, "Du kan ikke tjene noen godt som du ikke kjenner godt." Han foreslo at vi skulle kjenne navnet til hvert familiemedlem og være oppmerksomme på viktige begivenheter slik som bursdager, velsignelser, dåp og giftemål. Dette gir muligheten til å skrive en melding eller ringe for å gratulere et familiemedlem med en spesiell innsats eller prestasjon.⁵

Meningen med prinsipper for omsorgstjeneste, er å lære oss å ha omsorg for hverandre – ikke at de skal deles i form av et budskap. Når vi blir kjent med dem vi yter tjeneste for, vil Den hellige ånd tilskynde oss til å vite hvilket budskap de kan ha behov for i tillegg til vår omsorg og medfølelse.

Kommunisér med omsorg.

Å bygge meningsfylte forhold krever at vi strekker oss utover det overfladiske. Overfladisk kommunikasjon er fylt med småsnakk om tidsplaner, været og andre ubetydelige saker, men inkluderer ikke deling av følelser, tro, mål og bekymringer nødvendig for en mer meningsfylt kontakt. Vår himmelske Fader har vist denne mer meningsfylte måten å kommunisere på ved å dele sine følelser og planer med sin Sønn (se Johannes 5:20) og med oss gjennom sine profeter (se Amos 3:7). Ved å dele daglige begivenheter og livets utfordringer med hverandre

ifølge Åndens veiledning, blir vi takknemlig for hverandre etterhvert som vi finner felles interesser og delte erfaringer.

Det å lytte er en kritisk del av kommunikasjon som viser at du bryr deg.⁸ Når du lytter nøye, vil du få flere muligheter til å hjelpe andre å komme til Kristus etterhvert som du får forståelse og innsikt i deres behov samtidig som at de føler seg elsket, forstått og trygge.

Verdsett ulikheter så vel som likheter.

“Noen... [tror] at Kirken ønsker å skape ethvert medlem ved hjelp av samme form – at hver og en bør se ut, føle, tenke og oppføre seg som alle andre,” sa eldste Uchtdorf. “Dette ville stå i strid med Guds genialitet, som skapte hver mann annerledes enn sin bror...”

“Kirken styrkes når vi drar nytte av dette mangfoldet og oppmuntrer hverandre til å utvikle og bruke våre talenter til å løfte og styrke våre meddisipler.”⁹

For å elske andre slik Gud elsker oss, krever det at vi prøver å se andre slik Gud ser dem. President Thomas S. Monson (1927-20018) har sagt, “Vi må utvikle evnen til å se [andre] ikke som de er i dag, men som de kan bli.”¹⁰ Vi kan be om hjelp til å se andre slik Gud ser dem. Når vi behandler andre basert på deres potensiale for vekst, vil de mest sannsynlig vokse med oppgaven.¹¹

Yt tjeneste for dem.

Vær oppmerksom på behovene til dem du utfører omsorgstjeneste for og være villig til å gi av din tid og dine talenter, enten det er i nødens stund eller bare fordi du bryr deg. Du kan være der for å gi trøst, støtte og hjelp etter behov ved krise, sykdom eller akutte situasjoner.

Men i alt for mange forhold reagerer vi bare. Gud ga oss handlefrihet så vi kan virke istedenfor å bli påvirket (se 2 Nephi 2:14). Akkurat slik apostelen Johannes underviste om at vi elsker Gud fordi han elsket oss først (se 1 Johannes 4:19), når andre føler vår oppriktige kjærlighet gjennom våre tjenestegjeringer kan det bløtgjøre hjerter og øke

kjærlighet og tillit.¹²

Dette skaper en oppadgående spiral av gode gjerninger som kan utvikle forhold. ■

NOTER

1. Sharon Eubank, i "Humanitarian Acts Must Be Rooted in Relationship, Sharon Eubank Says", mormonnewsroom.org.
2. Se "Prinsipper for omsorgstjeneste: Rekk ut en barmhjertig hånd", *Liahona*, juli 2018, 6–9.
3. Dieter F. Uchtdorf, "Det som betyr mest", *Liahona*, nov. 2010, 22.
4. Se Dieter F. Uchtdorf, "Det som betyr mest", 21–22.
5. Se Ezra Taft Benson: "Til Kirkens hjemmelærere", *Lys over Norge*, juli 1987, 46.
6. Se Charles A. Wilkinson og Lauren H. Grill, "Expressing Affection: A Vocabulary of Loving Messages," i *Making Connections: Readings in Relational Communication*, red. Kathleen M. Galvin, 5. utg. (2011), 164–73.
7. Richard G. Scott, "Ekteskapets evige velsignelser", *Liahona*, mai 2011, 96.
8. Se "Prinsipper for omsorgstjeneste: Fem ting gode lyttere gjør", *Liahona*, juni 2018, 6–9.
9. Dieter F. Uchtdorf, "Fire titler", *Liahona*, mai 2013, 59.
10. Thomas S. Monson, "Se andre slik de kan bli", *Liahona*, nov. 2012, 69.
11. Se Terence R. Mitchell og Denise Daniels, "Motivation", i *Handbook of Psychology*, bind 12, red. Walter C. Borman and others (2003), 229.
12. Se Edward J. Lawler, Rebecca Ford, og Michael D. Large, "Unilateral Initiatives as a Conflict Resolution Strategy", *Social Psychology Quarterly*, bind 62, nr. 3 (sept. 1999), 240–56.

VIS OMSORG SLIK FRELSEREN GJORDE

Jesus Kristus utviklet meningsfylte forhold med sine disipler (se Johannes 11:5). Han kjente dem (se Johannes 1:47–48). Han brukte tid sammen med dem (se Lukas 24:13–31). Hans kommunikasjon med dem gikk utover det overfladiske (se Johannes 15:15). Han verdsatte deres ulikheter (se Matteus 9:10) og så deres potensial (se Johannes 17:23). Han tjente alle selv om han var Herre av alt, og sa at han ikke var kommet for å la seg tjene men for selv å tjene (se Markus 10:42–45).

Hva vil du gjøre for å utvikle sterkere forhold til dem du er kalt til å tjene?

Av biskop
Gérald Caussé
Presiderende
biskop

DET ÅNDELIGE FUNDAMENT SOM Kirkens økonomiske selvhjulpenhet HVILER PÅ

Nylig fikk jeg anledning til å være i Kirtland i Ohio. På dette historiske stedet der mange av gjenopprettelsens bemerkelsesverdige begivenheter fant sted, innbys de besøkende til å tenke over troen til og arven etter de tapre menn og kvinner som la grunnlaget for dette fantastiske verk i de siste dager. Mens Kirtland-perioden var en tid med vekst og åndelig utgytelse man til da ikke hadde sett maken til, var de fleste av disse tidlige hellige svært fattige, og levde under kummerlige forhold. De hadde ofret alt – i mange tilfeller fremgangsrike gårder og veletablerte yrker – for å følge Jesus Kristus og hans profet Joseph Smith.

Mens jeg vandret på denne hellige grunnen, kunne jeg ikke unngå å tenke over den dramatiske kontrasten som finnes mellom den opprinnelige fattigdommen i Kirtland, og vår tids velstand i Kirken og blant mange av dens flergenerasjonsmedlemmer. Herren har velsignet sin kirke og de siste-dagers-hellige på bemerkelsesverdig vis!

Denne overflod av timelige velsignelser bygger på Guds løfte som gjentas ofte om at “hvis dere holder mine bud, skal det gå dere vel i landet.”¹

Dette løftet står sentralt i Mormons boks beretning og lære. Det forekommer i 18 forskjellige vers, og i 7 av dens 15 bøker. Selv om velsignelsen om fremgang som nevnes i disse skriftstedene først og fremst er av åndelig art, innbefatter de også den evnen Guds folk har til å oppleve økonomisk fremgang og bli timelig selvhjulpen.

Som ledere i Kirken føler vi hele tiden det store ansvar vi har for å anvende den hellige tienden og hellige offergaver på en måte som behager Herren.

Verdt å merke seg er det at timelig fremgang har sitt utspring i trofast etterlevelse av noen retningsgivende prinsipper som ble åpenbart av Herren gjennom hans profeter, og som har blitt del av dagliglivet og kulturen blant siste-dagers-hellige. Disse prinsippene omfatter tiendeloven, fasteloven, og behovet for utdanning, et yrke og selvhjelpenhet. Kirkens medlemmer er også rådet til å leve innenfor rammen av sine midler, unngå unødvendig gjeld, og å forberede seg til fremtiden gjennom å opparbeide seg timelige reserver i form av fødemidler og økonomiske midler.

Samtidig med at Kirkens medlemmer er blitt undervist i disse timelige prinsippene, har Kirkens ledere også innarbeidet dem i større skala for hele Kirken. De retningslinjer om økonomi og investeringer som Kirken følger, er de samme læresetninger og forskrifter som den underviser sine medlemmer. Jeg vil nå belyse fire av disse prinsippene.

Første prinsipp: Tiendeloven

I en åpenbaring som Joseph Smith mottok den 8. juli 1838, befalte Herren at “de som på denne måten har betalt tiende, [skal] hvert år innbetale én tiendedel av hele sin årlige inntekt”. Det ble også gjort klart at denne konkrete befalingen skulle være for alle de hellige som “en fastsatt lov for dem for evig”.²

Tiendeloven ble den dagen mottatt som et bud fra Herren og gjeninnføringen av en guddommelig lov som hadde vært etterlevd av Israels folk i tidligere tider. Det var et tegn på den pakt Herren inngikk med sitt folk – at hvis de forble trofaste mot den, ville han velsigne dem både åndelig og timelig. Også i dag er tiendeloven en vesentlig praksis blant siste-dagers-hellige, uavhengig av hvor de bor, deres sosiale rang eller deres materielle omstendigheter. Den er også grunnlaget for Kirkens økonomiske stabilitet.

Etter at jeg ble kalt til det presiderende biskopsråd, har jeg aldri sluttet å forundre meg over den tro og lojalitet Kirkens medlemmer viser i sin etterlevelse av dette budet. Uten tiende ville ikke Kirken vært i stand til å gjennomføre sin guddommelige forordnede misjon. I en minneverdig generalkonferansetale erklærte president Gordon B. Hinckley (1910–2008): Jeg er dypt takknemlig for

Medlemmer som bor i nærheten av Kirkens bondegårder får muligheten til å stille som frivillige til å plukke frukt og grønnsaker. Varer fra Kirkens bondegårder tilfører hermetikkfabrikker og biskopenes lagerhus forsyninger til hjelp for trengende medlemmer.

tiendeloven. For meg er den et mirakel som stadig gjentar seg. Folkets tro gjør den mulig. Det er Herrens finansieringsplan for hans rikes verk.”³

Den samme dagen i 1838 mottok Joseph nok en åpenbaring der Herren presiserte hvordan bruken av tiende skulle godkjennes og administreres. Han erklærte: “Den skal disponeres av et råd som består av Det første presidentskap i min kirke, av biskopen og hans råd, og av mitt høyråd, og ved min egen røst til dem, sier Herren.”⁴ “Biskopen og hans råd” og “mitt høyråd” som omtales i denne åpenbaringen, er i dag kjent som henholdsvis Det presiderende biskopsråd og De tolv apostlers quorum.

I vår tid blir denne instruksjonen i kapittel 120 i Lære og pakter fortsatt omhyggelig fulgt. Hver første fredag i desember møtes Det første presidentskap, De tolv apostlers quorum og Det presiderende biskopsråd for å avveie og godkjenne hvordan Kirkens hellige midler skal fordeles i året som kommer, ut ifra tiende- og offergaveberegninger. Det å holde et slikt rådsmøte sikrer at beslutninger blir tatt i en rådslagningens, åpenbaringens og enighetens ånd.

Som ledere i Kirken føler vi hele tiden vårt store ansvar for å bruke den hellige tienden og de hellige offergaver på en måte som sømmer seg for og behager Herren. Som eldste David A. Bednar i De tolv apostlers quorum har uttrykt så godt: “Vi er fullt klar over hvor hellig enkens skjerv er.”⁵ President Hinckley tilføyde:

“Midlene som Kirken får fra trofaste medlemmer, er innviet. Det er Herrens midler... Midlene som vi er ansvarlige for, er hellige og betrodde midler som skal behandles med absolutt ærlighet og integritet og med stor forsiktighet, som folkets innviede gaver.

Vi føler et enormt ansvar overfor dere som gir disse bidragene. Vi føler et enda større ansvar overfor Herren, som eier disse pengene.”⁶

Vi er ingen finansinstitusjon eller noe forretningsforetak. Vi er Jesu Kristi kirke, og denne Kirken har intet annet formål enn det som Herren selv ga den – nemlig å innby alle til å “komme til Kristus og bli fullkommengjort i ham”,⁷ gjennom å “hjelp medlemmene å etterleve Jesu Kristi evangelium, samle Israel gjennom misjonærarbeid, yte hjelp til de fattige og trengende og legge til rette for frelse for de døde ved å bygge templer og utføre stedfortredende ordinanser.”⁸

Ifølge retningslinjene godkjennes og bevilges hellige tiendemidler for å understøtte Kirkens åndelige og religiøse misjon. De brukes til støtte av seks hovedområder: (1) tilby og vedlikeholde tilbedelsessteder for mer enn

I juli 2016 donerte LDS Charities 280 rullestoler og hånddrevne trehjuls sykler i Karimnagar i India. Siden 2001 har LDS Charities distribuert over 500 000 rullestoler i 133 land.

30 000 forsamlinger over hele verden, (2) administrere Kirkens velferds- og humanitærhjelpsprogrammer, herunder mer enn 2700 prosjekter i 2017, (3) tilby utdanningsprogrammer, herunder Kirkens skoler, universiteter og Seminar og Institutt-programmet, (4) understøtte vårt verdensomspennende misjonærprogram, herunder 420 misjoner og de ressurser som cirka 70 000 misjonærer har behov for, (5) bygging og drift av nesten 160 templer rundt om i verden, med mange fler i anmarsj, og administrering av et voksende slektshistorie- og familieopptegnelsesprogram og (6) understøtte Kirkens administrasjon generelt.

Jeg er takknemlig for tiendeloven. Det er en kilde til velsignelser, både åndelige og timelige, for Kirken og for hvert enkelt medlem.

Annet prinsipp: Selvhjelpenhet og uavhengighet

Personlig handlefrihet er en av Guds største gaver. Det er avgjørende for vår fremgang på jorden og vår evige frelse. Gjennom å bli timelig og åndelig selvhjelpen gjør Guds barn fremskritt i sin evne til å foreta selvstendige valg og derved oppfylle sin skapelses mål.

Som en følge av det, er det ikke overraskende at profetene i vår evangelieutdeling ustanselig har bedt Kirkens medlemmer om å strebe etter å bli selvhjulpne. President Hinckleys ord er spesielt velvalgte:

“Jeg ber dere inntrengende... [om å] se nærmere på hvordan det står til med deres økonomi. Jeg ber dere inntrengende om å være forsiktig med å bruke penger, vær disiplinert når dere gjør innkjøp for å unngå gjeld så langt som mulig. Betal gjelden så fort dere kan, og befri dere fra trelldom.

Dette er en del av det timelige evangelium som vi tror på. Må Herren velsigne dere... så dere kan sette deres hus i orden. Hvis dere har betalt deres gjeld, hvis dere har penger i reserve, selv om det ikke er så mye, vil dere, om uværet skulle bryte løs over hodet på dere, ha tak over hodet for deres [familie] og fred i deres hjerte.”⁹

President Russell M. Nelson la også vekt på selvhjelpenhetens velsignelser da han sa: “Når de hellige arbeider målrettet, får de ny forståelse for hvem de er og for sin evige verdi. Rettferdighet, uavhengighet, sparsommelighet,

arbeidsomhet og selvhjelpenhet blir personlige mål. Disse egenskapene forandrer liv.”¹⁰

På samme måte som fornuftig budsjettering i hjemmet gjør det enkelte medlem og den enkelte familie i stand til å opprettholde uavhengighet, er forsvarlig økonomistyring nøkkelen til Kirkens evne til å handle uavhengig. Dette følger det guddommelige påbudet gitt gjennom Joseph Smith om at “kirken ved [Herrens] forsyn... kan stå uavhengig over alle andre skapninger under den celestiale verden”.¹¹

Dette forsyn er spesielt tydelig i vår tid. Vi fryder oss over det faktum at Kirken har oppnådd fullstendig økonomisk uavhengighet og er i stand til å utføre sin misjon uten noen form for gjeld. Som president Hinckley uttalte: “Kan vi ikke greie oss, vil vi innskrenke våre programmer... Vi vil ikke låne.”¹²

Retningslinjer knyttet til økonomistyring er blitt fastsatt av Krikens ledere og blir møysommelig fulgt under oppstillingen av det årlige budsjettet og tildeling av beløp. Disse retningslinjene omfatter to enkle og tydelige prinsipper:

- For det første: Totale utgifter skal ikke overstige inntektsprognosene.
- For det annet: Driftsbudsjettet skal ikke øke fra et år til det neste i raskere takt enn den forventede veksten i tiendebidrag.

For det tredje: Fremtidsrettet livsførsel

Kirkens medlemmer er klar over at de lever i en tid med katastrofer, som er forårsaket både av menneskelig aktivitet og naturens herjinger. Profetiene om de siste dager er utvetydige, og det er stor visdom i det å forberede seg på fremtiden – om det måtte være mot hungersnød, katastrofe, økonomisk krise, eller andre uforutsette vanskelige omstendigheter. Kirkens ledere har ofte gitt medlemmene råd om å innøve fremtidsrettet livsførsel gjennom å opprette et hjemmelager, der ekstra vann, basismatvarer, medisiner, klær og andre forsyninger inngår, som det kan bli behov for i en nødssituasjon. Medlemmene er også gitt råd om å “gradvis bygge opp en økonomisk reserve ved regelmessig å spare en del av sin inntekt.”¹³

Dette samme prinsippet for timelig forberedelse er også blitt innarbeidet i Kirken på generalplan. For eksempel er

Medlemmer får hjelp til å bevare familiebilder ved sitt lokale slekthistoriske senter. Tiendemidler bidrar til å finansiere Kirkens verdensomspennende innsats innen slekthistorie.

kornsiloer og lagerbygninger fylt med livsnødvendigheter til bruk i en nødssituasjon blitt opprettet over hele Nord-Amerika. Kirken følger også metodisk en praksis med hvert år å sette til side en del av sine midler, for å forberede seg på mulige fremtidige behov.

Pengene som settes til side legges så til Kirkens investeringsreserver. De investeres i aksjer og fond, hovedeierskap i skattepliktige virksomheter (der noen er fra Kirkens tidlige historie i Utah), i kommersiell -, industriell - og boligeiendom, og i landbruksvirksomhet. Kirkens reserver håndteres av en profesjonell gruppe medarbeidere og utenforstående rådgivere. Risikoen er spredt, i tråd med klok og fremsynt forvaltning og de prinsipper knyttet til investeringshåndtering som gis i vår tid.

I lignelsen om talentene, refset herren som ba om et regnskap fra sine tjenere den ene som ikke hadde investert pengene som var tiltrødd ham, men i stedet hadde gjemt

disse pengene i jorden. Han omtalte tjeneren som “ond og lat”¹⁴ for ikke å ha investert pengene til å gi en rimelig økonomisk gevinst. I tråd med dette åndelige prinsipp blir ikke Kirkens økonomiske reserver lagt uvirksomme i uproduktive bankkonti, men aktiveres heller der de kan gi en gevinst.

Disse investerte midlene kan benyttes i vanskelige tider for å sikre det pågående, uavbrutte arbeid for Kirkens oppdrag, programmer og virksomhet, og for å dekke økonomiske behov i en nødssituasjon. Det er også behov for at midlene gir ytterligere økonomiske ressurser for å understøtte Kirkens oppdrag i forberedelse til Herrens annet komme. De vil bidra til å opprettholde Kirkens vekst, idet profetien om at Jesu Kristi evangelium vil bli undervist og Kirken utbredt i alle nasjoner på jord, oppfylles. Vi ser for oss at en stor del av denne veksten vil finne sted i verdens utviklingsland og folkerike land. Det fordrer stadig voksende økonomiske midler å tilby tusenvis av møtehus, flere templer og andre grunnleggende ressurser for å velsigne medlemmenes liv hvor enn de befinner seg. Kort sagt: Alle disse midlene er der av ingen annen grunn enn for å understøtte Kirkens guddommelig forordnede misjon.

Fjerde prinsipp: På Herrens måte

Paulus advarte de hellige i Korint og sa at deres “tro ikke skulle være grunnet på menneskelig visdom, men på Guds kraft”.¹⁵ Jeg fikk større forståelse for betydningen av dette prinsippet da jeg ble kalt til å virke i Kirkens presiderende biskopsråd.

Som et biskopsråd rådfører vi oss med hverandre for å sette oss inn i saker, og la vår personlige bakgrunn, våre erfaringer og fagfelt komme til nytte. Men til syvende og sist tas våre beslutninger i en bønnens ånd og under stadig søken etter åpenbaring om Herrens vilje. Når vi overveier saker som makroøkonomi og økonomisk analyse, er vårt overordnede mål å oppfylle vårt ansvar på en måte som vil frembringe Herrens idé og Kirkens hellige misjon, å innby alle til å komme til Kristus. Dette målet kan kun nås og innarbeides gjennom inspirasjon og Hans prestedømmes kraft. Etter å ha blitt gitt påbud om å gjøre ting

på Herrens måte, fyller dette kallet meg med ydmykhet hver eneste dag.

Konklusjon

Fra tid til annen omtaler noen mennesker Kirken i vår tid som en mektig og fremgangsrik institusjon. Dette kan være riktig, men Kirkens styrke måles ikke bare ved antall bygninger og deres skjønnhet, eller ved dens økonomiske midler og eiendomsportefølje. Som president Hinckley en gang sa: “Når alt kommer til alt, består Kirkens eneste reelle rikdom i dens medlemmers tro.”¹⁶ Nøkkelen til å forstå Kirken “er å se den, ikke som et verdensomspennende konsern, men som millioner av trofaste medlemmer i tusenvis av forsamlinger over hele verden, som følger Kristus og bryr seg om hverandre og sine medmennesker.”¹⁷

Med andre ord, Kirken handler om mennesker. Det dreier seg om enkeltmedlemmer som knyttes sammen gjennom tro og pakter som de har til felles. De utgjør dens styrke og dens fremtid. Jeg er dypt takknemlig for åpenbaringene Herren ga i gjenopprettelsens tidlige periode, om tiendeloven, selvhjulpenhet og uavhengighet, fremtidsrettet livsførsel og å sørge for de hellige på Herrens måte. Jeg vitner om at disse prinsippene er kilden til store åndelige og timelige velsignelser til Kirkens medlemmer, deres familie, og Kirken som helhet. Disse prinsippene vil fortsette å lede vår fot og understøtte Kirkens misjon frem til Frelserens gjenkomst. ■

Tilpasset fra en tale som ble holdt på Church History Symposium 2018: “Financing Faith: The Intersection of Business and Religion”, ved Brigham Young University 2. mars 2018.

NOTER

1. Se for eksempel 2 Nephi 1:20.
2. Lære og pakter 119:4.
3. Gordon B. Hinckley, “Om misjoner, templer og forvaltning”, *Lys over Norge*, jan. 1996, 56.
4. Lære og pakter 120:1.
5. David A. Bednar, “Himmelens luker”, *Liahona*, nov. 2013, 20.
6. Gordon B. Hinckley, “Sistedagers-hellige i ord og gjerning”, *Lys over Norge*, jan. 1998, 88.
7. Moroni 10:32.
8. *Håndbok 2: Kirkens administrasjon* (2010), 2.2.
9. Gordon B. Hinckley, “Til guttene og mennene”, *Liahona*, jan. 1999, 66.
10. Russell M. Nelson, “På Herrens måte”, *Lys over Norge*, nr. 6, 1986, 25.
11. Lære og pakter 78:14.
12. Gordon B. Hinckley, “Til guttene og mennene”, 66.
13. *Håndbok 2*, 6.1.1.
14. Se Matteus 25:14–30.
15. 1 Korinterbrev 2:5.
16. Gordon B. Hinckley: “Kirkens tilstand”, *Lys over Norge*, juli 1991, 56.
17. “The Church and Its Financial Independence”, 12. juli, 2012, mormonnewsroom.org.

GJØR DITT YTTERSTE FOR Å BLI EN INTELLIGENT OG GOD MOR

Av Lilian Pagaduan-Villamor

Jeg strevde med å finne mening i å være mor. Så forandret en gammel dagbokoppføring mitt perspektiv.

Jeg har alltid ønsket å være en stor bidragsyter innen vitenskap. Under mitt bachelorstudium ved Brigham Young University – Hawaii introduserte dr. Douglas Oba, en professor som hjalp meg mye, for og underviste meg om molekylærbiologiens og bioteknologiens verden. Jeg fikk til og med anledning til å arbeide som sommerpraktikant på molekylærlaboratoriet ved Brigham Young University i Provo, Utah, USA.

Da jeg dro hjem til Filippinene, fikk jeg jobb ved DNA-analyselaboratoriet ved landets største universitet. Høydepunktene i karrieren min var å arbeide med forskjellige samfunnsprosjekter, delta på kurs og konferanser og bli anerkjent av lokale og internasjonale forskningsgrupper for mine vitenskapelige publikasjoner. Jeg begynte også på mastergrad-programmet mitt. Jeg følte meg tilfreds i min nye karriere.

Etter å ha arbeidet i to år, giftet jeg meg i templet med min barndomsvenn. Ikke lenge etterpå fikk vi vårt første barn, og for første gang begynte

jeg å streve. Jeg visste ikke hvordan jeg skulle finne balansen mellom å ta meg av barnet, tilbringe tid med min mann og å holde tritt med forelesningene i master-programmet, sjonglere prosjekter og papirer på jobben og utføre kall i Kirken. Jeg snakket med mannen min om vanskelighetene mine, og han foreslo forsiktig at jeg burde vurdere å slutte i jobben. Jeg skjønte at rådet hans kunne ha noe for seg, men jeg var ikke klar til å gi avkall på mitt yrkesliv ennå.

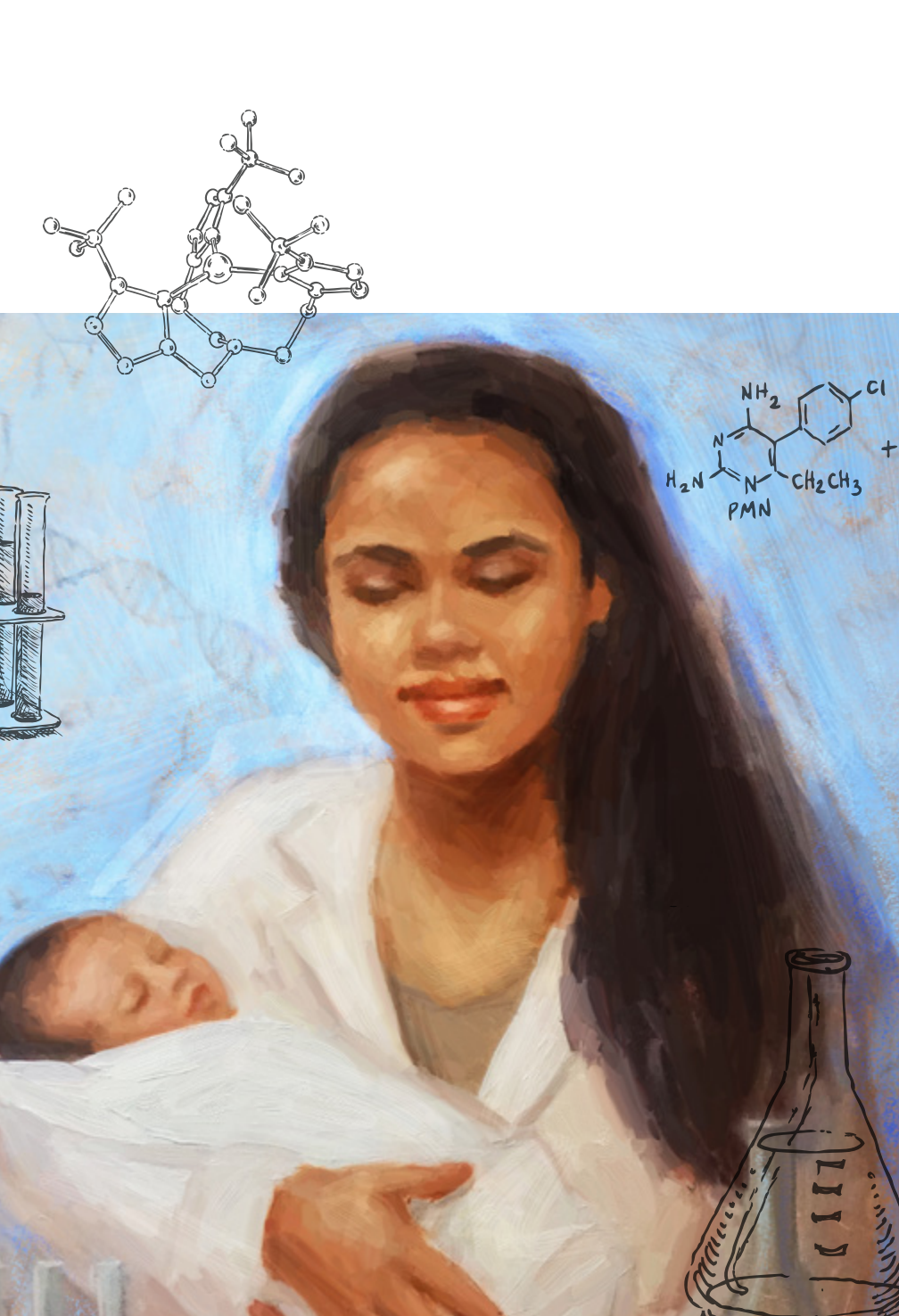
Da jeg var gravid med vårt andre barn, hadde jeg så kraftige kynnere at jeg måtte holde sengen. Til slutt innså jeg at jeg ikke kunne klare alt på én gang. Jeg visste at jeg måtte gjøre det valget som ville være best for meg og min familie. Etter mye overveielse og bønn bestemte jeg meg for å slutte med mitt vitenskapelige arbeid og isteden vie meg fullt og helt til mine barn.

Hele livet mitt hadde jeg planlagt å være mor, men jeg ante ikke hvilket offer dette valget ville innebære. Jeg gjorde mitt beste for å ha en positiv

innstilling, men jeg var ofte lei meg fordi karrieren og mastergrad-studiet hadde blitt avbrutt. Jeg ba til vår himmelske Fader om den åndelige styrken til å gå helhjertet inn for min rolle som mor. Min mann lyttet tålmodig til mine bekymringer. Han oppmuntret meg til å skrive ned mine tanker og følelser i dagboken min, som jeg ikke hadde vært i stand til å oppdatere på en stund på grunn av min travle timeplan.

En dag mens barna sov, bestemte jeg meg for å se gjennom mine gamle dagbøker. Da jeg leste i dem, slo det meg hvor konsekvent jeg hadde skrevet om mitt store ønske om å bli mor da jeg var ungdom og ung enslig voksen. Én setning gjorde særlig inntrykk: “Jeg vil gjøre mitt beste for utmerke meg i min akademiske og åndelige læring slik at jeg kan være en intelligent og god mor for mine barn.”

Denne innsikten var det jeg trengte mest! Jeg følte Ånden bekrefte for meg at jeg hadde gjort det rette valget for familien min. Jeg

INSPIRETE VALG

“Når du vet hva Herrens vilje er, kan du gå videre i tro for

å oppfylle din personlige hensikt. Én søster kan bli inspirert til å fortsette sin utdanning og ta medisinstudiet, slik at hun kan ha betydelig innflytelse på sine pasienter og fremme medisinsk forskning. For en annen søster kan inspirasjon lede henne til å si fra seg et stipend til en prestisjefyllt institusjon, og i stedet stifte familie mye tidligere enn det som har blitt alminnelig i denne generasjon, slik at hun kan få en betydelig og evig innflytelse på sine barn nå.

Er det mulig for to like trofaste kvinner å motta så forskjellige svar på de samme grunnleggende spørsmålene? Så absolutt! Det som er riktig for én kvinne er kanskje ikke riktig for en annen. Det er derfor det er så viktig at vi ikke stiller spørsmål ved hverandres valg eller inspirasjonen bak dem.”

President M. Russell Ballard, fungerende president for De tolv apostlers quorum, “Women of Dedication, Faith, Determination, and Action” (tale ved en kvinnekonferanse ved Brigham Young University, 1. mai 2015), 4, womensconference.byu.edu.

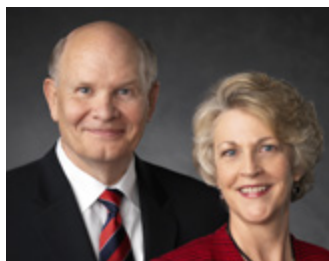
innså at min utdanning og mitt arbeid ikke bare var til nytte for meg, men for mine barn. Jeg fikk fornyet mitt vitnesbyrd og mitt evige perspektiv på å være mor.

Jeg var hjemmевærende husmor i fem år. Til slutt fullførte jeg mastergraden og begynte å jobbe igjen da barna var litt eldre. Jeg lærer hele

tiden å fordele min begrensede tid på å utføre mine plikter på jobben, hjemme og i kirken, men jeg vet at alt ordner seg med Herrens hjelp. Jeg får stadig verdifull erfaring i “livets laboratorium” og finner glede og mening i å være mor. ■

Artikkelforfatteren bor i Metro Manila, Filippinene.

**Av eldste Dale G.
Renlund og søster
Ruth L. Renlund**

Eldste Renlund er medlem av De tolv apostlers quorum

Nadverdens vakre gave

Be om at dere må bli fornyet når dere tar del i nadverden og minnes Frelseren.

I april 2017 fikk vi anledning til å hjelpe til med åpent hus i Paris Frankrike tempel før det ble innviet 21. mai 2017. En vakker *Kristus*-statue står ute på tempelområdet. Det er en kopi av den danske billedhuggeren Bertel Thorvaldsens originale mesterverk fra 1838. Denne statuen er et visuelt midtpunkt i hagen, og erklærer til alle som kommer at vi tror på Jesus Kristus. Dens majestetiske storslagethet, størrelse og omgivelser er fengslende. Besøkende dras mot denne fremstillingen av den oppstandne Herren, og de ønsker ofte å stå der for å bli fotografert.

Statuen omtales ofte som *Kristus Trøsteren*. En trøster er en som gir trøst.¹ Å trøste betyr å berolige en annen i en tid med sorg eller skuffelse, å gi lindring, ha medfølelse med, ha vondt av eller vise omsorg for en annen.² For oss formidler *Kristus*-statuen Frelserens guddommelige egenskaper.

Den originale *Kristus Trøsteren* finnes i *Vor Frue Kirke* i København i Danmark. *Kristus*-statuen er omgitt av statuer av de tolv apostler i en søylegang. Over og under statuen er det gravert kjente vers fra Bibelen.

Kristus Trøsteren i Vor Frue Kirke i København, Danmark.

På panelet over de to søylene er disse ordene gravert på dansk: “DENNE ER MIN SØN DEN ELSKELIGE HØRER HAM.” På norsk: “Dette er min Sønn, den elskede. Hør ham!”

Disse ordene ble uttalt av Gud, vår himmelske Fader, da Jesus ble forklart på et fjell foran Peter, Jakob og Johannes. Hele verset lyder: “Da kom det en sky og overskygget dem, og en røst lød ut fra skyen: Dette er min Sønn, den elskede. Hør ham!” (Markus 9:7).

På pidestallen som *Kristus Trøsteren* står på, finner man disse ordene på dansk: “KOMMER TIL MIG.” På norsk: “Kom til meg.” Av alle ord Frelseren uttalte, er ingen mer inderlige og viktige for oss enn “kom til meg”.

Hele verset lyder: “Kom til meg, alle som strever og har tungt å bære, og jeg vil gi dere hvile” (Matteus 11:28).

Med denne originale statuen av *Kristus Trøsteren* har vi både Faderens innbydelse til å høre hans enbårne Sønn,

og Sønnens innbydelse til å komme til ham. I fullkommen enhet innbyr de alle til å høre og til å komme.

Dette er veien tilbake til vårt himmelske hjem. “Vi tror at hele menneskeheten kan bli frelst gjennom Kristi forsoning ved å adlyde evangeliets lover og ordinanser” (3. trosartikkel). Ingen kan fullstendig komme til Jesus Kristus uten å motta det gjengitte evangelium. Vi mottar “det gjengitte evangelium gjennom tro på Jesus Kristus og hans forsoning, omvendelse, dåp, å motta Den hellige ånds gave og holde ut til enden”.³

Kristi lære

Dette er Faderens og Sønnens enhetlige budskap. De ønsker at alle vår himmelske Faders barn skal følge Kristi lære. Bare så det ikke er noen forvirring: Uttrykket “Kristi lære” betyr det samme som Kristi evangelium.

For å understreke Faderens og Sønnens enhetlige

	<i>2 Nephi 31</i>	<i>3 Nephi 9</i>	<i>3 Nephi 11</i>	<i>3 Nephi 27</i>	Sum
Tro	1	2	4	1	8
Omvendelse	5	4	4	3	16
Dåp	10	0	13	3	26
Den hellige ånd	8	2	6	1	17
Holde ut	3	0	0	3	6
Far	14	5	20	25	64

budskap med hensyn til Kristi lære, la oss se på denne oversikten.

Vi vet at kapitlene som er angitt her, (2 Nephi 31; 3 Nephi 9; 3 Nephi 11; og 3 Nephi 27) inneholder Kristi lære. Disse kapitlene nevner ofte tro, omvendelse, dåp, Den hellige ånd og å holde ut til enden. Hvor mange ganger hver av dem nevnes, er oppført i tabellen. Som dere ser, er tro nevnt 8 ganger, omvendelse 16 ganger, dåp 26 ganger, Den hellige ånd 17 ganger og å holde ut til enden 6 ganger.

Det som kan være overraskende, er imidlertid at vi også ser at Faderen er nevnt mange ganger i disse kapitlene. Han er faktisk spesifikt nevnt 64 ganger, flere ganger enn dåp er nevnt.⁴ Fra dette lærer vi at Kristi lære er både Faderens og Sønnens lære.

La oss se nærmere på noen henvisninger til Faderen:

“Og Faderen sa: Omvend dere, omvend dere, og bli døpt i min elskede Sønnens navn.

Og Sønnens røst kom også til meg, og han sa: Den som døpes i mitt navn, til ham vil Faderen gi Den Hellige Ånd, som til meg. Derfor, følg meg, og gjør de ting som dere har sett meg gjøre...

Og jeg [Nephi] hørte en røst fra Faderen som sa: Ja, min Elskedes ord er sanne og pålitelige. Den som holder ut til enden, skal bli frelst” (2 Nephi 31:11-12, 15).

Faderen, Sønnen og Den hellige ånd vitner om at dette er den eneste måten.

I tråd med Matteus’ ord forteller Faderen og Sønnen oss at vi skulle komme til Kristus og ta hans åk på oss fordi byrdene vi bærer, kan gjøres lette, og vi kan finne hvile. Vi bærer alle byrder. Vi kan være nedtyngt av synd, sorg, avhengighet, sykdom, skyld eller skam. I disse vanskelighetene fører det å se hen til Kristus til helbredelse, håp og trøst.

Kristi lære – tro, omvendelse, dåp og Den hellige ånds gave – er ikke ment å oppleves som en engangshendelse. Vår teologi lærer oss at vi blir fullkommengjort ved gjentatte ganger å “stole fullt og fast på” Kristi lære og fortjeneste (2 Nephi 31:19). Dette innebærer at vi gjentar trinnene i Kristi lære gjennom hele livet. Hvert trinn bygger på det foregående trinnet, og rekkefølgen er ment å oppleves om og om igjen.

Når vi utøver tro, blir den sterkere. Når vi fortsetter å omvende oss, forbedrer vi oss. Ved egen innsats kan vi utvikle oss fra å ha sporadiske opplevelser med Den hellige ånd til å ha ham som en konstant ledsager. På vår vei gjennom livet kan vi dessuten lære om Jesu Kristi egenskaper og utvikle disse samme egenskapene.⁵ Etter hvert som vi blir stadig mer lik ham, blir vårt hjerte forandret, og vi blir i stand til å holde ut til enden (se for eksempel 2 Nephi 31:2-21; 3 Nephi 11:23-31; 27:13-21; Moroni 4:3; 5:2; 6:6; L&P 20:77, 79; 59:8-9).

Det er lett å se hvordan alle trinnene i Kristi lære kan gjentas og bygges videre på gjennom hele livet. Men hva med dåpen? Vi blir tross alt døpt bare én gang for oss selv.

Herrens nadverd

For å besvare dette spørsmålet bør vi overveie et teologisk mesterverk skrevet av eldste James E. Talmage (1862-1933) i De tolv apostlers quorum med tittelen *Trosartiklene*. Den ble første gang utgitt i 1899, og har besvart spørsmål om Kirken og dens grunnleggende læresetninger for etterfølgende generasjoner som har lest og studert den.

I innholdsfortegnelsen ser vi at hvert kapittel, bortsett fra innledningen, er forbundet med en av de tretten trosartiklene.⁶ Noen trosartikler dekkes i mer enn ett kapittel, men hvert kapittel er forbundet med én trosartikkel.

Interessant nok kommer kapittel 9, med tittelen “Herrens nadverd”, rett etter kapitlet om Den hellige ånd.⁷ Eldste Talmage knytter det til den fjerde trosartikkel.

I begynnelsen av kapittel 9 skrev eldste Talmage: “I løpet av vårt studium av evangeliets prinsipper og ordinanser, som angitt i fjerde trosartikkel, krever Herrens nadverd

oppmerksomhet, som seg hør og bør, ettersom deltagelse i denne ordinansen kreves av alle som har blitt medlem av Kristi kirke ved å oppfylle kravene: Tro, omvendelse og dåp med vann og med Den hellige ånd.”⁸

Med disse ordene i tankene ser vi hvorfor eldste Talmage knytter nadverden til fjerde trosartikkel. Nadverden er den neste ordinansen alle trenger etter å ha blitt bekreftet som medlem av Kirken.

Nadverden er den neste ordinansen en mann trenger etter å ha mottatt Det melkisedekske prestedømme.

Nadverden er den neste ordinansen man trenger etter å ha blitt begavet i templet.

Nadverden er den neste ordinansen et ektepar trenger etter å ha blitt beseget.

Nadverden er den neste ordinansen vi trenger. Nadverden er nøkkelen til å ha tro på Jesus Kristus, omvende oss fra synd og føle Den hellige ånds innflytelse i vårt liv. Det er ved denne mekanismen vi fornyer dåpens pakter og velsignelser.

I *Håndbok 2* leser vi: “Kirkens medlemmer er befalt å komme sammen ofte for å ta del i nadverden for å alltid

minnes Frelseren og fornye dåpens pakter og velsignelser.”⁹ Dere spør kanskje: “Hvilke velsignelser?” En vedvarende begavelse av Den hellige ånd er utvilsomt en av dåpens velsignelser. Men blir den rensende virkningen av dåpen, en av dens mest fantastiske velsignelser, også fornyet?

Overvei denne uttalelsen av president Dallin H. Oaks, førsterådgiiver i Det første presidentskap: “Vi blir befalt å omvende oss fra våre synder og komme til Herren med et knust hjerte og en angrende ånd og ta del i nadverden... [Vi] vitner... om at vi er villige til å påta oss Jesu Kristi navn og alltid minnes ham og holde hans bud. Når vi etterlever denne pakten, fornyer Herren dåpens rensende virkning. Vi blir gjort rene og kan alltid ha hans Ånd med oss.”¹⁰

Vi må imidlertid forstå at “nadverden ikke ble innstiftet som et bestemt middel til å sikre syndenes forlatelse”.¹¹ Man kan med andre ord ikke forsettlig synde lørdag kveld og forvente at man på mirakuløst vis får tilgivelse ved å spise en brødbit og drikke litt vann på søndag. Omvendelse er en mer aktiv prosess som krever at man angrer og avstår fra synd. Forhåndsplanlagt omvendelse er avskyelig for Frelseren.

Vi kvalifiserer oss til Jesu Kristi rensende kraft når vi tar verdig del i nadverden.¹² Det er slik vi holder oss “ubesmattet av verden” (L&p 59:9). Herrens nadverd følger rettmessig dåpen i den gjentatte anvendelsen av Kristi lære i siste-dagers-helliges utvikling mot fullkommenhet.

Vi må følge denne veien, hvor nadverden blir den ordnansen som følger dåp og mottakelse av Den hellige ånd. Forberedelse til nadverden krever planlegging og oppmerksomhet. Dere kan ikke forvente at nadverden skal bli en åndelig opplevelse hvis dere vimser rundt, sender tekstmeldinger på mobilen eller på annet vis er distraheret.

Så kom tidlig til kirken. Når nadverdssalmen begynner, må dere sørge for at deres tanker dreier seg om Frelseren,

hans forsoning, hans kjærlighet og hans medfølelse. Be om at dere må bli fornyet når dere tar del i nadverden og minnes ham.

En lærdom fra Rwanda

I 1994 fant et fryktelig folkemord sted i Rwanda. Mellom 600 000 og 900 000 mennesker ble drept i løpet av 60 til 90 dager.

Etter hvert opprettet Kirken en gren i hovedstaden Kigali. Grenen klarte seg bra – uten heltidsmisjonærer. I 2011 virket vi i området Afrika sydøst da vi fant ut at vår registrering som kirkesamfunn i Rwanda dessverre var ugyldig, noe som betydde at vår virksomhet som kirke var ulovlig. Vi fant også ut at møtehuset vårt, et ombygget toetasjes bolighus, ikke var riktig regulert av lokale myndigheter for å avholde kirkemøter. I samråd med vår førstekontakt i De tolv quorum tok områdepresidentskapet den vonde beslutningen om å legge ned grenen. Våre medlemmer kunne ikke lenger komme sammen på Kirkens møter.

Advokater i Kigali, Salt Lake City og Johannesburg i Syd-Afrika begynte et intenst arbeid for å løse problemene. Hele tiden fortsatte de hellige å spørre når de kunne møtes igjen. Månedene gikk uten noen løsning eller fremgang.

Etter ca. 10 måneder fløy vi til Kigali for å besøke de hellige og prøve å gi dem en oppmuntring. Før vi gjorde det, ba vi om at saken måtte legges inn på bønnelisten i templet i forbindelse med det ukentlige møtet for Det første presidentskap og De tolv apostlers quorum.

Tirsdagen før vår planlagte reise fra Johannesburg til Kigali fikk vi vite at myndighetene uten forvarsel hadde innvilget Kirken foreløpig registrering i Kigali. På torsdag samme uke innvilget reguleringsmyndighetene et unntak fra reguleringsforskriftene. De hellige i Kigali kunne igjen møtes i bygningen vår uten å bryte loven.

Dette var et mirakel! Medlemmene ble raskt varslet om at grenen ville holde møter på søndag. Vi kom dit på fredag og oppfordret medlemmene til å komme til kirken. Den søndagen kom alle medlemmene – *alle sammen* – og mange av deres venner til kirken. De kom tidlig, ivrige etter å være sammen igjen. Da nadverden ble velsignet og utdelt, opplevde vi alle en bemerkelsesverdig fornyende, forfriskende og rensende ånd.

Vi husker at vi på dette møtet lurte på hvorfor vi ikke følte denne samme ånden hver uke når vi deltok i nadverden. Vi så ut over de hellige og innså at de hadde kommet hungrende og tørstende etter nadverden. Deres tro, flid og tålmodighet ble til velsignelse for oss alle. Vi lovet at hver gang vi skulle ta nadverden fra da av, skulle vi huske denne opplevelsen sammen med de hellige i Kigali. Vi forpliktet oss til at vi også ville hungre etter velsignelsene ved å delta i nadverden.

Dere husker sikkert at da Frelseren hadde innstiftet nadverden blant nephittene, fortalte han dem at nadverden var nøkkelen til å bygge på hans klippe. Han sa:

“Og jeg gir dere en befaling at dere skal gjøre disse ting [ta del i nadverden]. Og velsignet er dere hvis dere alltid gjør disse ting, for da er dere bygget på min klippe.

Men den blant dere som gjør mer eller mindre enn dette, er ikke bygget på min klippe, men er bygget på sandgrunn. Og når regnet skyller ned, flommen kommer og vindene blåser og slår imot dem, skal de falle” (3 Nephi 18:12-13).

Nadverden er en vakker gave vi mottar hver søndag, som hjelper oss med vår jordiske utvikling. Gjennom nadverden opplever vi et viktig element i Kristi lære, som bringer oss nærmere vår Frelser og hjelper oss å oppleve hans kjærlighet og tilgivelse i vårt liv. Vi er takknemlige for disse stundene hver uke, som hjelper oss å holde fokus på Frelseren.

“Bare for meg”

En venn av oss i Syd-Afrika fortalte hvordan hun kom til denne erkjennelsen. Da Diane var ny konvertitt, gikk hun i

en gren utenfor Johannesburg. En søndag hun satt i forsamlingen, gjorde utformingen av kirkesalen at en diakon ikke så henne da han delte ut nadverden. Diane ble skuffet, men sa ingenting. Et annet medlem la merke til unnlatsen, og nevnte det for grenspresidenten etter møtet. Da Søndags-skolen begynte, ble Diane invitert inn i et tomt klasserom.

En prestedømsbærer kom inn. Han knelte ned, velsignet litt brød, og ga henne en bit. Hun spiste den. Han knelte ned igjen, velsignet litt vann og ga henne et lite beger. Hun drakk det. Diane fikk to tanker i rask rekkefølge: “Å, han [prestetdømsbæreren] gjorde dette bare for meg,” og deretter: “Å, Han [Frelseren] gjorde dette bare for meg.” Ved hjelp av nadverden følte Diane vår himmelske Faders kjærlighet bare for henne.

Da hun forsto at Frelserens offer var for akkurat henne, hjalp det henne å føle seg nærmere ham, og ga henne et overveldende ønske om å beholde denne følelsen – ikke bare på søndag, men hver dag. Hun skjønnte at selv om hun satt i en menighet for å ta del i nadverden, var paktene hun inngikk på nytt hver søndag, kun hennes. Nadverden hjalp – og fortsetter å hjelpe – Diane å føle kraften av guddommelig kjærlighet, se Herrens hånd i sitt liv og komme nærmere Frelseren.¹³

Vår innbydelse er den samme som Moronis:

“Ja, kom til Kristus og bli fullkommengjort i ham, og nekt dere all ugudelighet. Og hvis dere nekter dere all ugudelighet og elsker Gud av hele deres makt, sinn og styrke, da er hans nåde tilstrekkelig for dere, så dere ved hans nåde kan bli fullkomne i Kristus. Og hvis dere ved Guds nåde er fullkomne i Kristus, kan dere på ingen måte fornekte Guds kraft.

Og videre, hvis dere ved Guds nåde er fullkomne i Kristus og ikke fornekte hans kraft, da er dere helliggjort i Kristus, ved Guds nåde gjennom utgytelsen av Kristi blod, som ifølge Faderens pakt er til deres synders forlåtelse, så dere blir hellige og plettfriske” (Moroni 10:32-33).

Dette skjer når vi anvender Kristi lære og ser på nadverden som ordinansen som følger dåp og mottakelse av Den hellige ånd. På denne måten kan vi stole “fullt og fast på hans fortjeneste, han som er mektig til å frelse” (2 Nephi 31:19). Vi er så takknemlige for nadverden – for at den hver uke underviser oss og minner oss om hva vår Frelser gjorde for oss. Vi er så takknemlige til ham fordi vi vet at han sonet for hver enkelt av oss.

Da Frelseren talte til nephittene, sa han *når* regnet, vinden og flommen kommer. Han sa ikke *hvis*. Regn, vind og flom kommer faktisk til alle. Han sa imidlertid at vi kan forankre oss til hans klippe ved å delta i nadverden (se 3 Nephi 15:9; 18:12).

Tiden vil komme i deres eget liv da dere vil nøle med å gå i kirken og ta del i nadverden. Hvis det ikke har skjedd ennå, så vil det skje. Men vit dette: Hvis dere følger Frelserens veiledning og tar del i nadverden med et sønderknust hjerte og en angrende ånd, vil det strømme velsignelser til dere som vil holde dere urokkelige og fast forankret i den sikre grunnvollen som Jesus Kristus er. Deres beslutning om å gjøre dette vil påvirke evigheten.

Dere vil bygge på Jesus Kristus, troens opphavsmann og fullender. ■

Fra talen “Come unto Christ” [Kom til Kristus] som ble holdt under en andakt ved Brigham Young University–Idaho 26. september 2017.

NOTER

1. Se *Merriam-Webster's Collegiate Dictionary*, 11. utg. (2003), “consolator”.
2. Se *Merriam-Webster's Collegiate Dictionary*, “console”.
3. *Forkynn mitt evangelium – En veiledning i misjonærarbeidet* (2004), 1.
4. Gjør entydig bruk av ham/han/hans.
5. Se *Forkynn mitt evangelium*, kapittel 6, 115-26.
6. Se James E. Talmage, *The Articles of Faith*, 12. utg. (1924), v-ix.
7. Se Talmage, *Articles of Faith*, vi.
8. Talmage, *Articles of Faith*, 171.
9. *Håndbok 2: Kirkens administrasjon* (2010), 2.1.2.
10. Dallin H. Oaks, “Spesielle vitner om Kristus”, *Liahona*, april 2001, 14.
11. Talmage, *Articles of Faith*, 175.
12. Se Dallin H. Oaks, “Nadverdsmøtet og nadverden”, *Liahona*, nov. 2008, 17-20.
13. Se Dale G. Renlund, “Så jeg kunne trekke alle mennesker til meg”, *Liahona*, mai 2016, 41.

TILBEDELSE I DIGITALALDEREN

Av Adam C. Olson

Kirkens tidsskrifter

En søndag mens nadverden ble utdelt, fant en Hjelpeforenings-president på menighetsplan som jeg kjenner, frem smarttelefonen sin for å lese “Den levende Kristus: Apostlenes vitnesbyrd”. Inspirert av dette apostoliske vitnesbyrdet om Frelseren, følte hun seg fornyet i sin beslutning om alltid å minnes ham.

De positive følelsene forsvant imidlertid noen dager senere, da hun fikk et anonymt brev i posten fra et medlem av menigheten. Avsenderen kritiserte henne for å være et dårlig eksempel ved å bruke smarttelefonen sin på nadverdsmøtet. Hun ble helt knust.

Hun hadde absolutt ikke ment å fornærme noen ved å bruke mobiltelefonen. Hun brukte den sjelden i kirkesalen, og bare når hun følte det var passende. Men da hun fikk brevet, begynte hun å tvile på seg selv.

En ny utfordring

Enhver generasjon har sine utfordringer. Ifølge en undersøkelse vil det i 2020 være flere som har mobiltelefon (5,4 milliarder) enn som har innlagt vann (3,5 milliarder).¹ Legg så til nettbrett, “phableter” og andre tilkoblede enheter, og du får en verden som kjemper med spørsmålet: Hva er god “digital takt og tone”?

Mens foreldre, ledere og lærere prøver å finne ut hva som er god digital takt og tone i kirkesammenheng, har forskjellige meninger noen ganger ført til motstridende måter å håndtere digitale enheter på Kirkens møter.

Kirkens ledere har gitt råd om velsignelsene og farene ved bruk av teknologi. Kirkens ledere vil imidlertid ikke alltid fortelle oss hva vi bør og ikke bør gjøre for å etterleve evangeliet (se Mosiah 4:29-30). Medlemmene forventes å tenke gjennom saken selv og søke Den hellige ånds veiledning for å ta avgjørelser. Som i situasjonen ovenfor hender det dessverre noen ganger at vi ikke bare tar et standpunkt, men også inntar en kritisk holdning til dem som har et annet syn.

Inspirert av Gud, utnyttet av Satan

Gud har gitt oss teknologiens velsignelser til vårt beste og for å fremme sitt verk.² Så selv om noen medlemmer bruker sine digitale enheter på upassende måter, har eldste David A. Bednar i De tolv apostlers quorum sagt at “vi ikke skulle la frykt for å gjøre feil hindre oss i å motta de store velsignelsene som disse verktøyene kan gi”.³ Vi må lære å bruke dem riktig og lære våre barn å gjøre det samme.

Mobile enheter hjelper Kirkens medlemmer med studium av evangeliet, slektshistorie og

Overvei disse tre prinsippene for riktig bruk av digitale enheter i kirkesalen.

tempelarbeid, og å dele evangeliet med andre. For eksempel brukte over tre millioner mennesker Gospel Library-appen i januar 2018. Deres samlede studietid utgjorde til sammen mer enn tusen år.

I tillegg til å nevne velsignelsene har Kirkens ledere advart mot mulige farer, som for eksempel at man kan kaste bort tid, skade forholdet til andre og bli fanget i synd.⁴ I kirkesammenheng kan upassende bruk forstyrre vår egen og andres tilbedelse og læring som er så avgjørende for å utvikle vårt forhold til Gud.

Disse farene er imidlertid ikke unike for digitale enheter. "Noen av disse verktøyene – i likhet med ethvert verktøy i utrente eller udisiplinerte hender – kan være farlige," sa president M. Russell Ballard, fungerende president for De tolv apostlers quorum. "...Det samme gjelder hvordan noen velger å bruke TV eller filmer, eller til og med et bibliotek. Satan er alltid raskt ute med å utnytte de negative mulighetene nye oppfinnelser byr på, til å ødelegge og forringe alt som kan være godt."⁵

Mobile enheter på nadverdsmøtet

Gitt de potensielle velsignelsene – så vel som de potensielle distraksjonene – disse

digitale enhetene kan gi, hvordan kan medlemmer avgjøre hvilken tilnærming de ønsker å ta? Joseph Smith antydte hvilken styrke som ligger i en prinsipp-basert tilnærming da han sa: "Jeg lærer dem korrekte prinsipper, og de styrer seg selv."⁶

Her skal vi se nærmere på prinsipper som kan hjelpe oss å ta beslutninger angående bruk av mobile enheter på nadverdsmøtet. Du finner en drøfting om passende bruk av digitale enheter i klasserommet i "Undervisning ved hjelp av teknologi: Hvordan engasjere ungdom i en digital verden", av bror Brian K. Ashton, annenrådgiver i Søndagsskolens generalpresidentskap, på side 30 i dette nummeret.

Prinsipp nummer 1: Valgene mine legger til rette for tilbedelse.

Nadverdsmøtet er til for å "vie [vår] andakt til Den Aller Høyeste" (L&p 59:10). President Dallin H. Oaks, førsterådgiver i Det første presidentskap, har forklart at vi der skulle fokusere på å fornye våre pakter og vår tro på Herren Jesus Kristus og hans forsoning.⁷ Det vi velger å gjøre på nadverdsmøtet, skulle hjelpe oss å gjøre disse tingene.

Gitt dette fokuset, hvis behovet oppstår, kan vi gjerne bruke våre enheter til å:

- *Styrke vår tilbedelse.* Et medlem kan bruke en digital enhet under nadverdsmøtet til å slå opp skriftsteder, synge salmer eller ta notater om åndelige tilskyndelser.
- *Utføre tjeneste.* En biskop kan legge merke til at en som er ny eller mindre aktiv, setter seg bakerst i kirkesalen under nadverdsmøtet, og hvis han føler seg tilskyndet til det, sende tekstmelding til menighetens misjonsleder og be ham ta imot vedkommende og invitere ham eller henne til Evangeliets prinsipper-klassen etter møtet.
- *Forenkle nødvendig kontakt.* Leger, førstehjelpere og andre fagpersoner som er på vakt kan delta på Kirkens møter fordi de vet at de om nødvendig kan nås gjennom sine mobile enheter.

Når vi prøver å fokusere på Frelseren, er det viktig å huske at våre enheter kan lette vårt studium, men de kan ikke gjøre læringen for oss. De kan gi oss noe å grunne på, men de kan ikke tenke for oss. De kan til og med hjelpe oss å huske å be, men selve bønnen er noe vi må gjøre selv.

Eldste Bednar underviste oss at vårt forhold til Gud er ekte, ikke virtuelt.⁸ Det kan ikke dobbeltklikkes eller lastes ned.⁹ Så selv om Hjelpeforeningens president i begynnelsen av denne artikkelen brukte telefonen som hjelp til å konsentrere seg om Kristus, fornyet hun ikke pakten med telefonen, men med ham. Reisen som enheten hennes hjalp henne å innlede, måtte fullføres i hennes tanker, hennes bønner og hennes handlinger.

Prinsipp nummer 2: Begrens distraksjoner.

Vi skulle alle gjøre vårt beste for å skape et miljø som styrker vårt fokus på læring og tilbedelse. Det er viktig å begrense distraksjoner. Dette prinsippet gjelder mange situasjoner, fra hvordan vi snakker sammen eller håndterer masete barn til hvordan vi bruker våre digitale enheter.

Det er så mange måter å bli distraheret av en enhet som er laget for å gjøre så mye forskjellig. Å se på videoer, lytte til musikk eller spille spill vil naturligvis gjøre det vanskelig å følge med på nadverdsmøtet. Men det samme gjelder å sjekke e-post, tekstmeldinger, sosiale medier, sportsresultater og de mange plingene, vibrasjonene og ikonene som trekker oss inn i arrangementer, relasjoner og samtaler som finnes utenfor møtet. Alt dette og mer kan distrahere oss og andre, til og med flere rader unna.

For dem som ønsker å eliminere digitale distraksjoner helt og holdent, kan det være hensiktsmessig å legge dem igjen hjemme eller slå dem av. For dem som bruker sine enheter til å styrke sin tilbedelse, men ønsker å unngå å distrahere andre, kan det være nok å slå av lyden på enheten, sette den på ikke forstyrret eller sette den i flymodus.¹⁰

Prinsipp nummer 3: Jeg fokuserer på min egen tilbedelse.

Det vil alltid være distraksjoner av et eller annet slag, og ikke alle er digitale. Det kan være et masete spedbarn, et summende insekt eller støyende trafikk utenfor. Vi har hovedansvaret for hva vi får ut av vår tilbedelse. Så hvis noen glemmer å sette telefonen i flymodus, må vi prøve å sette oss selv i "ignorer distraksjoner"-modus.

President Russell M. Nelson har sagt: "Alle medlemmer av Kirken har ansvar for den åndelige berikelsen som kan komme av et nadverdsmøte."¹¹

Hvis vi legger merke til at andre rundt oss bruker sine enheter, må vi være forsiktige med å anta at det de gjør er

upassende bare fordi det er på en digital enhet. Hvis vedkommende er et barn eller noen vi er kalt til å ha ansvar for, kan det være hensiktsmessig å kontrollere bruken deres slik Ånden tilskynder. Ellers prøver vi å vende tilbake til vår egen tilbedelse.

Vi skulle lære sammen

I en uttalelse som omfatter disse prinsippene, ga president Oaks følgende råd: "Under nadverdsmøtet – og spesielt under selve nadverden – skulle vi konsentrere oss om gudsdyrkelse, og avholde oss fra alle andre aktiviteter, ikke minst fra adferd som kan forstyrre andres gudsdyrkelse."¹²

Det finnes mange andre prinsipper som kan bidra til å veilede vår bruk. Ettersom digitale enheter blir en stadig mer vanlig del av vår kultur, må vi sammen kjempe med spørsmål om hva som passer seg. Fordi hver situasjon er unik og teknologien vil fortsette å forandre seg, må vi stadig granske vår egen bruk, vurdere nye eller andre perspektiver og være villige til å tilgi andre mens vi lærer sammen. ■

NOTER

1. Se "10th Annual Cisco Visual Networking Index (VNI) Mobile Forecast Projects 70 Percent of Global Population Will Be Mobile Users", 3. feb. 2016, newsroom.cisco.com.
2. Se David A. Bednar, "Apostel gir veiledning om sosiale medier", *Liahona*, Jan. 2015, 17; *Discourses of Brigham Young*, red. John A. Widtsoe [1954], 18-19.
3. I Sarah Jane Weaver, "Elder Bednar Tells 2016 Mission Presidents Not to Fear Technology", 6. juli 2016, news.lds.org.
4. Se "Elder Bednar Tells 2016 Mission Presidents".
5. M. Russell Ballard, "Vi kan forkynne evangeliet ved hjelp av Internett", *Liahona*, juni 2008, K2.
6. *Læresetninger fra Kirkens presidenter – Joseph Smith* (2007), 280.
7. Se Dallin H. Oaks, "Nadverdsmøtet og nadverden", *Liahona*, nov. 2008, 17-20.
8. Se David A. Bednar, "Tingene som de virkelig er", *Liahona*, juni 2010, 22-31.
9. Se Scott D. Whiting, "Digital Detachment and Personal Revelation", *Ensign*, mars 2010, 16-21.
10. Se M. Russell Ballard, "Vær stille og vit at jeg er Gud" (Kirkens skoleverks andakt, 4. mai 2014), lds.org/broadcasts.
11. Russell M. Nelson, "Tilbedelse på nadverdsmøtet", *Liahona*, aug. 2004, 14.
12. Dallin H. Oaks, "Nadverdsmøtet og nadverden", *Liahona*, nov. 2008, 18-19.

Av Brian K. Ashton

Annenrådgiver i
Søndagsskolens
generalpresidentskap

Undervisning ved hjelp av teknologi: **HVORDAN ENGASJERE UNGDOM I EN DIGITAL VERDEN**

*Hvordan kan teknologi være en alliert
istedenfor enn en fiende i klasserommet?*

Når jeg besøker menigheter og staver over hele Kirken, spør ofte lærere og ledere for ungdom: "Hvordan kan vi unngå at digitale enheter blir en distraksjon i klassen?" Samtidig er det mange av de beste ungdomslærerne jeg har iaktatt, som innleder leksjonene sine med ordene "Finn frem telefonene deres og slå opp..." Derfor vil jeg dele noe av det jeg har lært om å hjelpe ungdom å bruke teknologi på gode og produktive måter i Kirkens klasserom.

Profetier om teknologi

Profeter og apostler har talt til oss om teknologiens velsignelser, og fortalt oss at vår himmelske Fader har gitt oss teknologi for å hjelpe oss å videreføre hans verk i stadig større tempo. I 1862 sa president Brigham Young (1801-77): "Enhver oppdagelse innen vitenskap og kunst som virkelig er sann og nyttig for menneskene, har blitt gitt ved direkte åpenbaring fra Gud... Den har blitt gitt med den hensikt å berede veien for sannhetens endelige seier, og jordens forløsning fra syndens og Satans makt. Vi skulle benytte oss av alle disse store oppdagelsene... og la våre barn dra nytte av alle deler av nyttig kunnskap,

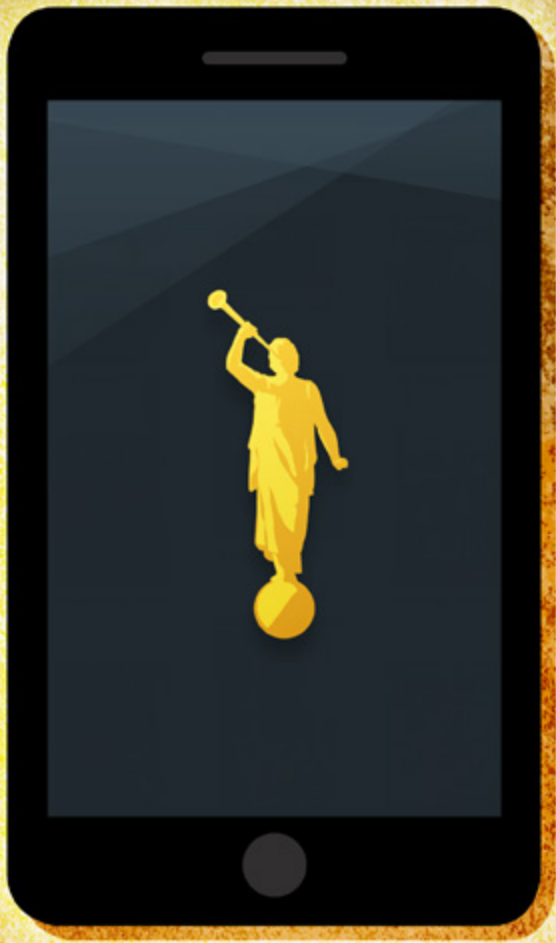
så de kan forberede seg til å gå fremover og effektivt gjøre sin del i det store verk."¹

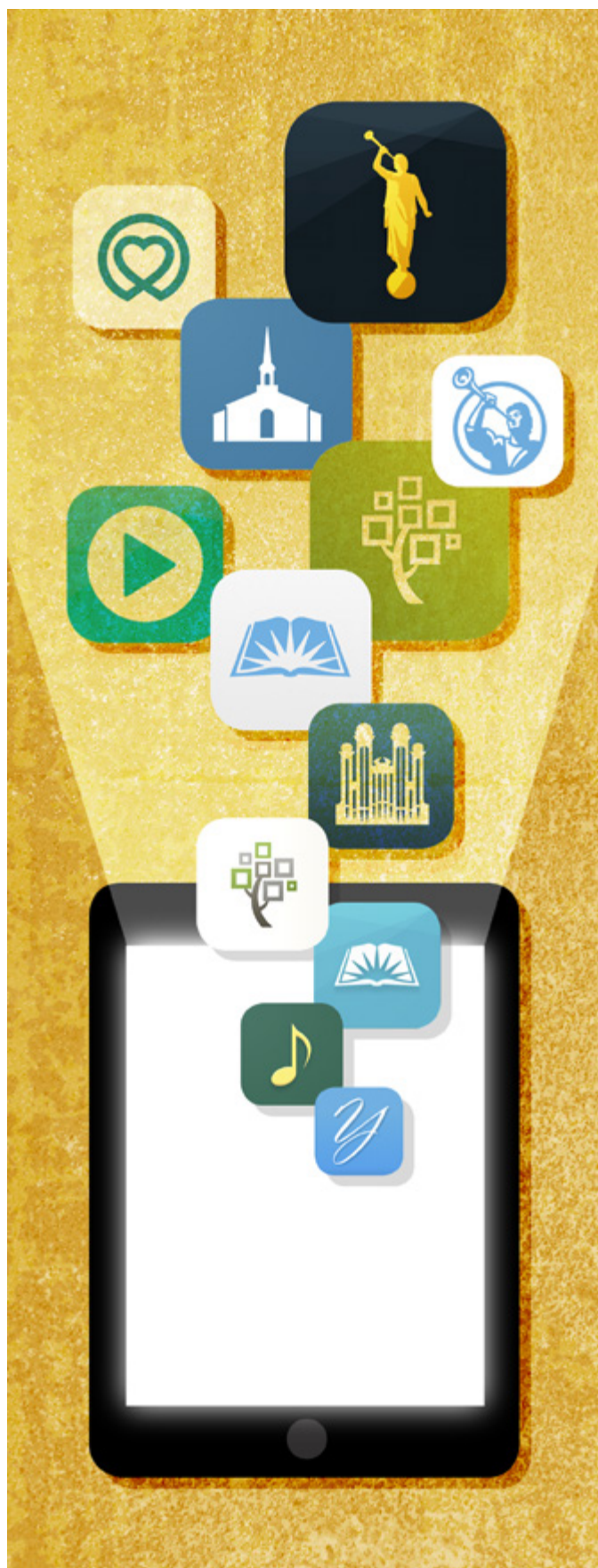
Bruk av digitale enheter i gode aktiviteter

For min egen del har mitt studium av evangeliet blitt betydelig forbedret ved å bruke Skriftene og andre ressurser i mobilappen Gospel Library.

Våre unge har blitt forberedt til å studere, undervise og forkynne evangeliet i hverdagen og som heltidsmisjonærer ved å bruke teknologi på måter som vi bare så vidt har begynt å oppdage. Fordi motstanderen prøver å bruke alle gode og nyttige oppfinnelser til sine onde hensikter, er det vårt ansvar som foreldre, ledere og lærere å hjelpe ungdommene å lære å bruke teknologi på gode og produktive måter fra ung alder av.

Det beste stedet å få til dette på, er i hjemmet. (Foreldre som ønsker nyttige ressurser, kan vurdere å bruke noe av kirkemateriellet som er nevnt i den tilhørende ytterspalten.) Kirkens klasserom byr også på viktige anledninger til å hjelpe ungdom å forbinde sine digitale enheter med gode aktiviteter og å føle Den hellige ånd. Her er noe av det lærere og ledere kan gjøre for å oppnå dette.

Sett prinsippbaserte forventninger

Sett forventninger til bruk av teknologi i klasserommet basert på prinsipper. Et hovedprinsipp kan være: "Vår hensikt i klassen er å lære evangeliet gjennom Den hellige ånd. Vår bruk av digitale enheter skulle bidra til dette, ikke avlede oppmerksomheten fra det." Dette er mye mer effektivt enn en regel som: "Vi bruker ikke sosiale medier i løpet av leksjonen." Denne regelen formidler budskapet at sosiale medier er noe dårlig, mens prinsippet åpner for muligheten til å bruke sosiale medier i klassen på passende måter, som å ta kontakt med dem som ikke er tilstede for å fortelle dem at de er savnet, og å oppfordre dem til å komme neste uke.

Vi skader våre ungdommer med regler som foreslår at en adferd er gal når den ikke er det. Det skaper forvirring om bruk av teknologi i andre sammenhenger, og man mister muligheten til å lære å bruke teknologien riktig. Forventningene vi setter med ungdommenes hjelp i våre klasser, skulle være i samsvar med deres alder og modenhet.

Lær om teknologien

La ikke din egen frykt eller manglende forståelse av teknologien komme i veien for å la ungdommene bruke digitale enheter på passende måter. Én menighet rapporterte at de hadde et kurs for lærere om hvordan man kan bruke digitale enheter til å studere evangeliet. De oppdaget at når lærerne ble bedre til å bruke teknologi, ble de også mer begeistret for å benytte digitale enheter til å studere evangeliet, og problemstillingen at digitale enheter var en distraksjon i klasserommet, ble i stor grad borte.

Gjør leksjonene interaktive

Jeg har oppdaget at den beste måten å hjelpe elevene å bruke teknologi på en god måte er å gjøre leksjonene interaktive og innlemme digitale enheter i leksjonsplanen. Jeg har sjelden opplevd at elever har brukt mobiltelefonen upassende i klasser hvor lærerne stiller inspirerte spørsmål, elevene er engasjert i leksjonen og føler at læreren er glad i dem, og Den hellige ånd er tilstede.

Der dette skjer, innleder læreren ofte leksjonen med å stille et inspirert spørsmål og deretter la ungdommene, ofte i små grupper, finne svaret på spørsmålet i Skriftene og profetenes ord. Gjennom hele leksjonen ber læreren klassen slå opp skriftsteder, studere taler fra generalkonferansen, se kirkeproduserte videoer og snakke om det de lærer. Jo mer ungdommene er involvert i læringsprosessen, desto mer sannsynlig er det at de vil bruke sine digitale enheter på en god måte.

Finn en balanse

Når vi innlemmer teknologi i våre leksjoner, er det viktig å huske at det må være en balanse i vår bruk av teknologi. Vi må passe på at teknologien ikke blir leksjonen eller tar oppmerksomheten bort fra det å føle Den hellige ånd.

I tillegg kan det være noen elever som ikke har digitale enheter, og disse skulle ikke behøve å føle seg utenfor. Med unntak av å se kirkeproduserte videoer, skulle aktiviteter som kan gjøres på digitale enheter i klasserommet, også kunne gjøres med Skriftene og Kirkens tidsskrifter i papirutgaver.

Noen ganger kan det også hende at digitale enheter ikke passer seg. Når elever eller lærere bærer vitnesbyrd, kan det for eksempel være fornuftig at lærerne kjærlig oppfordrer elevene til å legge bort mobiltelefonen og bare føle hva Ånden lærer dem.

Vis tålmodighet

Til slutt: For noen ungdommer kan det ta litt tid å lære å bruke digitale enheter på riktig måte i klassen. Kristuslignende lærere i ethvert klasserom viser tålmodighet med og kjærlighet til dem som strever.

Teknologi: En forbedring, ikke en trussel

Å hjelpe ungdommene å bruke teknologi på en god måte vil velsigne dem gjennom hele livet, og det kan styrke våre leksjoner. Eldste Richard G. Scott (1928-2015) i De tolv apostlers quorum sa: "Teknologi, når den forstås og brukes til gode formål, trenger ikke være en trussel, men snarere en forsterkning av åndelig kommunikasjon."²

Som Søndagsskolens presidentskap på generalplan oppfordrer vi lærere til å ønske teknologi velkommen i sine leksjoner og gjøre enhver anstrengelse for å hjelpe ungdom å lære å bruke teknologi til gode formål. Hvis du vil be vår himmelske Fader om hjelp med dine anstrengelser, vil han besvare disse bønnene. ■

NOTER

1. *Discourses of Brigham Young*, red. John A. Widtsoe (1954), 18-19.
2. Richard G. Scott, "For fred i hjemmet", *Liahona*, mai 2013, 30.

RIKTIG BRUK AV TEKNOLOGI

Bror Brian K. Ashton forteller oss at hjemmet er det beste stedet å lære å bruke teknologi på en god måte. Følgende ressurser kan hjelpe enkeltpersoner, foreldre og familier å finne ut hvordan de kan bruke eksisterende teknologi på passende måter:

- *Sikringstiltak for bruk av teknologi*. Selv om det er skrevet for misjonærer, kan retningslinjene i dette heftet tilpasses til hjemmet. Det er tilgjengelig på 28 språk i Gospel Library-appen eller på trykk gjennom distribusjonssentre eller Internett-butikken.
- En liste over familiens hjemmeaften-leksjoner om å unngå pornografi, herunder hvordan velge gode medier, finnes på overcomingpornography.org/resources (tilgjengelig på 10 språk).
- Retningslinjer for familiesamtaler om sosiale medier er fremhevet i "Families Should Discuss How to Use Social Media in Righteous Ways" [Familier skulle snakke om hvordan man kan bruke sosiale medier på gode måter], på lds.org/go/81833a (tilgjengelig på 10 språk), eller i en artikkel av eldste David A. Bednar i De tolv apostlers quorum, "Oversvøm jorden ved hjelp av sosiale medier", i augustnummeret 2015 av *Liahona*.

KAPITTEL 6

Guds gave og kraft

Dette er kapittel 6 av en ny fortellende historie om Kirken på fire bind med tittelen Hellige: Historien om Jesu Kristi Kirke i de siste dager. Boken vil snart bli tilgjengelig på trykk på 14 språk, under Kirkens historie i Gospel Library-appen, og på Internet på hellige.lds.org/nor. Kapittel 5, som ble utgitt i juli-nummeret, beskrev tapet av de første 116 sidene av oversettelsen av Mormons bok i 1828.

Da Joseph kom tilbake til Harmony sommeren 1828, viste Moroni seg for ham igjen og tok bort platene. “Hvis du er tilstrekkelig ydmyk og angrende,” sa engelen, “vil du få dem tilbake den 22. september.”¹

Mørke fordunklet Josephs sinn.² Han visste at det var galt av ham å ignorere Guds vilje og betro Martin manuskriptet. Nå betrodde ikke Gud ham platene eller uttyderne lenger. Han følte som om han fortjente enhver straff himmelen måtte gi ham.³

Tynget av skyldfølelse og anger, gikk han ned på sine knær, bekjente sine synder, og tryglet om tilgivelse. Han tenkte igjennom det gale han hadde gjort, og hva han kunne gjøre bedre dersom Herren lot ham oversette igjen.⁴

En dag i juli mens Joseph gikk et lite stykke fra huset sitt, viste Moroni seg for ham. Engelen ga ham uttyderne, og Joseph så et guddommelig budskap i dem: “Guds gjerninger, planer og hensikter kan ikke forstyrres, ei heller kan de tilintetgjøres.”⁵

Ordene var beroligende, men ble snart etterfulgt av en irretesettelse. “Hvor strenge var ikke de befalinger du

fikk,” sa Herren. “Du skulle ikke ha fryktet mennesker mer enn Gud.” Han befalte Joseph å være mer varsom med hellige ting. Opptegnelsen på gullplatene var viktigere enn Martins rykte eller Josephs ønske om å behage mennesker. Gud hadde beredt den for å fornye sin foruds pakt, og lære alle folkeslag å se hen til Jesus Kristus for frelse.

Herren oppfordret Joseph til å huske hans barmhjertighet. “Omvend deg fra det du har gjort,” befalte han, “og du er fremdeles utvalgt.” Atter en gang kalte han Joseph som sin profet og seer. Likevel formante Han ham om å gi akt på hans ord.

“Hvis du ikke gjør dette,” erklærte han, “skal du bli overlatt til deg selv, og bli som andre mennesker, og ikke lenger ha noen gave.”⁶

Den høsten reiste Josephs foreldre sørover til Harmony. Det var gått nesten to måneder fra Joseph forlot deres hjem i Manchester, og de hadde ikke hørt noe fra ham. De var bekymret for at sommerens tragedier hadde knust ham. I løpet av noen få uker hadde han mistet sitt første barn, nesten mistet sin hustru og mistet manuskriptet. De ville forsikre seg om at han og Emma hadde det bra.

Mindre enn halvannen kilometer fra reisemålet, ble Joseph senior og Lucy overlykkelige over å se Joseph stå

på veien foran dem, rolig og glad. Han fortalte dem om at han hadde mistet Guds tillit, omvendt seg fra sine synder og mottatt åpenbaring. Herrens irttesettelse hadde gjort vondt, men i likhet med profetene i tidligere tider skrev han ned åpenbaringen slik at andre kunne lese den. Det var første gang han hadde skrevet ned Herrens ord til seg.

Joseph fortalte også foreldrene sine at Moroni hadde gitt platene og uttyderne tilbake. Engelen virket fornøyd, fortalte Joseph. “Han sa at Herren elsket meg på grunn av min trofasthet og ydmyket.”

Opptegnelsen ble nå oppbevart trygt i huset, gjemt i en koffert. “Emma skriver for meg nå,” fortalte Joseph dem, “men engelen sa at Herren ville sende noen som skal skrive for meg, og jeg stoler på at sånn kommer det til å bli.”⁷

Våren etter reiste Martin Harris til Harmony med noen dårlige nyheter. Hans hustru hadde saksøkt Joseph, og hevdet at han var en bedrager som lot som om han oversatte gullplater. Martin forventet nå å bli innkalt til å vitne i retten. Han ville måtte erklære at Joseph hadde lurt ham, ellers ville Lucy anklage ham også for bedrageri.⁸

Martin la press på Joseph for å gi ham flere bevis på at platene var ekte. Han ville fortelle retten om oversettelsen, men han var bekymret for at folk ikke ville tro ham. Lucy hadde jo gjennomført Smiths hus og aldri funnet opptegnelsen. Og selv om han hadde virket som Josephs skriver i to måneder, hadde Martin heller aldri sett platene, og kunne ikke vitne om at han hadde det.⁹

Joseph la frem spørsmålet for Herren og mottok et svar til vennen sin. Herren ville ikke fortelle Martin hva han skulle si i retten, og Han ville heller ikke gi ham noen flere bevis før Martin valgte å være ydmyk og utøve tro. “Hvis de ikke vil tro mine ord, vil de ikke tro deg, min tjener Joseph,” sa han, “selv om det var mulig for deg å vise dem alle disse ting som jeg har overlatt deg.”

Herren lovet imidlertid å behandle Martin med barmhjertighet hvis han gjorde som Joseph hadde gjort den sommeren, ydmyke seg, stole på Gud, og lære av sine feil. Tre trofaste vitner ville få se platene når tiden var inne, sa Herren, og Martin kunne bli en av dem dersom han sluttet å søke godkjennelse fra andre.¹⁰

Før han avsluttet, kom Herren med en erklæring. “Hvis denne generasjon ikke forherder sine hjerter,” sa han, “vil jeg opprette min kirke.”¹¹

Joseph tenkte på disse ordene mens Martin skrev ned åpenbaringen. Han og Emma lyttet mens Martin leste den opp for å sjekke nøyaktigheten. Mens de leste, kom Emmas far inn i rommet og hørte på. Da de var ferdig, spurte han hvem sine ord det var.

“Det var Jesu Kristi ord”, forklarte Joseph og Emma.

“Jeg anser alt sammen som et bedrag”, sa Isaac. “Legg det bak dere.”¹²

Martin ignorerte Emmas far, og tok sitt eksemplar av åpenbaringen med seg da han gikk om bord på hesteskysen hjemover. Han hadde kommet til Harmony for å finne bevis på platene, og han dro derfra med en åpenbaring som vitnet at de virkelig fantes. Han kunne ikke bruke den i retten, men han dro tilbake til Palmyra med en visshet om at Herren var oppmerksom på ham.

Senere, da Martin sto foran dommeren, ga han et enkelt, mektig vitnesbyrd. Med en hånd hevet mot himmelen, vitnet han om sannheten av gullplatene, og erklærte at han fritt hadde gitt Joseph femti dollar for å utføre Herrens verk. Uten noe bevis fra Lucys anklage, frafalt retten saken.¹³

I mellomtiden fortsatte Joseph med oversettelsen, og ba om at Herren snart ville sende ham en annen skriver.¹⁴

I Manchester bodde en ung mann som het Oliver Cowdery hos Josephs foreldre. Oliver var ett år yngre enn Joseph, og på høsten i 1828 hadde han begynt som lærer på en skole omtrent halvannen kilometer sør for Smiths gård.

Lærere bodde ofte hos familien til elevene sine, og da Oliver hørte rykter om Joseph og gullplatene, spurte han om han kunne få bo hos familien Smith. Til å begynne med fikk han få detaljer fra familien. Det stjalne manuskriptet og lokal sladder hadde gjort dem så vakt-somme at det grenset til taushet.¹⁵

Men i løpet av vinteren i 1828-29, mens Oliver underviste Smiths barn, fikk han sine verters tillit. Omtrent på denne tiden var Joseph senior kommet tilbake fra en tur til Harmony med en åpenbaring som erklærte at Herren var i ferd med å begynne et strålende verk.¹⁶ Innen den tid hadde Oliver vist seg å være oppriktig sannhetssøkende, og Josephs foreldre åpnet seg for ham og fortalte om deres sønns guddommelige kall.¹⁷

Det de sa, gjorde sterkt inntrykk på Oliver, og han lengtet etter å hjelpe til med oversettelsen. Som Joseph, var Oliver misfornøyd med moderne kirker, og trodde på en Gud som utrettet mirakler og som fremdeles åpenbarte sin vilje til folket.¹⁸ Men Joseph og gullplatene befant seg langt unna, og Oliver visste ikke hvordan han kunne bidra i arbeidet hvis han ble værende i Manchester.

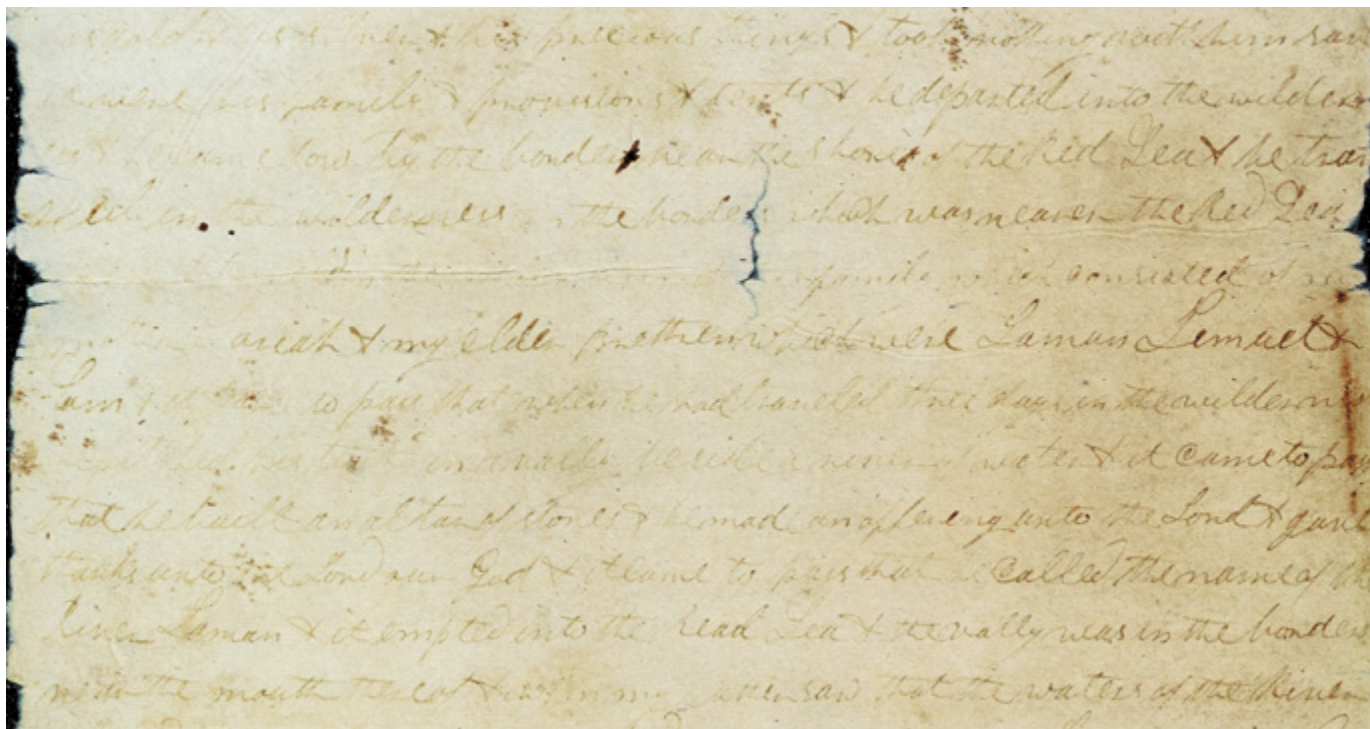
En vårdag, mens regnet pøste ned på Smiths hustak, fortalte Oliver familien at han ville dra til Harmony for å hjelpe Joseph når semesteret var over. Lucy og Joseph senior ba ham innstendig om å spørre Herren om hans ønsker var riktige.¹⁹

Da han hadde trukket seg tilbake til sengen sin, ba Oliver alene om å få vite om det han hadde hørt om gullplatene var sant. Herren viste ham et syn av gullplatene og Josephs anstrengelser for å oversette dem. En fredfylt

Opptegnelsen vitnet om og om igjen om Jesus Kristus, og Oliver så hvordan profeter ledet en oldtidskirke og hvordan vanlige menn og kvinner gjorde Guds arbeid.

Oliver Cowdery var skriver for denne siden av oversettelsen av Mormons bok.

følelse kom over ham, og han visste da at han skulle melde seg frivillig til å være Josephs skriver.²⁰

Oliver fortalte ingen om sin bønn. Men så snart semesteret var over, begynte han og Josephs bror, Samuel, å gå til fots til Harmony, som var mer enn 16 mil unna. Veien var kald og gjørmete etter vårregnet, og Oliver fikk en frostska-det tå før han og Samuel var fremme hos Joseph og Emma. Allikevel var han ivrig etter å møte paret og selv få se hvordan Herren arbeidet gjennom den unge profeten.²¹

Så snart Oliver var kommet frem til Harmony, var det som om han alltid hadde vært der. Joseph snakket med ham til sent på kvelden, lyttet til historien hans og svarte på spørsmålene hans. Det var tydelig at Oliver hadde en god utdannelse, og Joseph aksepterte umiddelbart hans tilbud om å være skriver.

Etter Oliveres ankomst, ble Josephs første oppgave å finne et trygt sted å arbeide på. Han ba Oliver om å sette opp en kontrakt der Joseph lovt å betale svigerfaren for det lille huset han og Emma bodde i, så vel som låven, jordstykket og en nærliggende vannkilde.²² Med Emmas velbefinnende i tankene, gikk foreldre hennes med på betingelsene, og lovet å hjelpe til med å dempe naboenes frykt angående Joseph.²³

I mellomtiden begynte Joseph og Oliver å oversette. De arbeidet godt sammen, i flere uker av gangen, ofte med Emma i det samme rommet mens hun utførte sitt daglige arbeide.²⁴ Noen ganger oversatte Joseph ved å se gjennom uttyderne og leste tegnene på platene på engelsk.

Ofte fant han at en enkelt seersten var mer praktisk. Han la seerstenen i hatten sin, holdt ansiktet mot hatten for å stenge ute lyset, og så på stenen. Lyset fra seerstenen skinte i mørket, og åpenbarte ord som Joseph dikterte mens Oliver raskt skrev dem ned.²⁵

Under Herrens ledelse prøvde ikke Joseph å oversette på nytt det han hadde mistet. Isteden fortsatte han og Oliver fremover i oppteignelsen. Herren åpenbarte at Satan hadde fristet ugudelige menn til å ta sidene, forandre ordene og bruke dem til å så tvil om oversettelsen. Men Herren forsikret Joseph om at han hadde inspirert profetene i fordums tid som forberedte platene til å ta med en annen, mer fullstendig beretning om det tapte materiellet.²⁶

“Jeg vil forvirre dem som har forandret mine ord,” fortalte Herren Joseph. “Jeg vil vise dem at min visdom er større enn djevelens list.”²⁷

Oliver var begeistret over å få være Josephs skriver. Dag etter dag lyttet han mens vennen hans dikterte den

sammensatte historien om to store sivilisasjoner, nephitene og lamanittene. Han lærte om rettferdige og ugudelige konger, om folk som ble tatt til fange og befridd igjen, om en fordums profet som brukte seerstener for å oversette oppteignelser som ble funnet på marker fylt av ben. I likhet med Joseph, var denne profeten en åpenbarer og seer begavet med Guds gave og kraft.²⁸

Oppteignelsen vitnet om og om igjen om Jesus Kristus, og Oliver så hvordan profeter ledet en oldtidskirke og hvordan vanlige menn og kvinner utførte Herrens verk.

Allikevel hadde Oliver fremdeles mange spørsmål om Herrens verk, og han hungret etter svar. Joseph søkte etter en åpenbaring for ham gjennom urim og tummim, og Herren svarte. "Hvis dere vil be meg, skal dere få", erklære han. "Hvis du vil adspørre, skal du kjenne mysterier som er store og vidunderlige."

Herren oppfordret også Oliver til å huske det vitnesbyrdet han hadde mottatt før han kom til Harmony, som Oliver hadde holdt for seg selv. "Talte jeg ikke fred til ditt sinn om saken? Hvilket større vitnesbyrd kan du få enn det som kommer fra Gud?" spurte Herren. "Hvis jeg har fortalt deg noe som intet menneske vet, har du da ikke mottatt et vitnesbyrd?"²⁹

Oliver var forbløffet. Umiddelbart fortalte han Joseph om sin bønn i lønndom og det guddommelige vitnesbyrdet han hadde mottatt. Ingen utenom Gud kunne ha visst det, sa han, og han visste nå at verket var sant.

De fortsatte å arbeide, og Oliver begynte å undres på om han også kunne oversette.³⁰ Han trodde at Gud kunne arbeide gjennom redskaper som seerstener, og han hadde av og til brukt en ønskekvist for å finne vann og mineraler. Han var allikevel usikker på om ønskekvistens virket ved Guds kraft. Prosessen med åpenbaring var fortsatt et mysterium for ham.³¹

Joseph tok atter en gang Oliver's spørsmål til Herren, og Herren fortalte Oliver at han hadde kraft til å få kunnskap dersom han ba i tro. Herren bekreftet at Oliver's

ønskekvist virket ved Guds kraft, i likhet med Arons stav i Det gamle testamente. Han underviste deretter Oliver mer om åpenbaring. "Jeg vil fortelle deg i ditt sinn og i ditt hjerte ved Den Hellige Ånd", erklærte han. "Se, dette er åpenbaringens ånd."

Han fortalte også Oliver at han kunne oversette oppteignelsen slik som Joseph gjorde, så lenge han stolte på tro. "Husk", sa Herren, "at uten tro kan du intet gjøre."³²

Etter åpenbaringen, var Oliver ivrig etter å oversette. Han fulgte Josephs eksempel, men da ordene ikke kom med letthet, ble han frustrert og forvirret.

Joseph så vennen streve og hadde sympati med ham.

Det hadde tatt tid for ham å innstille sitt hjerte og sinn til å arbeide med oversettelsen, men Oliver trodde at han kunne mestre det med én gang. Det var ikke nok å ha en åndelig gave. Han måtte kultivere og utvikle den over tid for å kunne bruke den i Guds verk.

Oliver ga opp å oversette og spurte Joseph hvorfor han ikke hadde lyktes.

Joseph spurte Herren. "Du har antatt at jeg ville gi det til deg selv om du ikke tenkte mer på det enn å adspørre meg", svarte Herren. "Du må tenke det ut i ditt sinn, så må du adspørre meg om det er riktig."

Herren instruerte Oliver om å være tålmodig. "[Det er] ikke gagnlig at du oversetter nå", sa han. "Det arbeid du er kalt til å gjøre, er å skrive for min tjener Joseph." Han lovet Oliver andre muligheter til å oversette, men akkurat nå var han skriveren og Joseph seeren.³³ ■

En fullstendig liste over kilder er tilgjengelig på engelsk på saints.lds.org.

Ordet *Emne* i notatene angir at det finnes ytterligere informasjon på Internett på hellige.lds.org/nor.

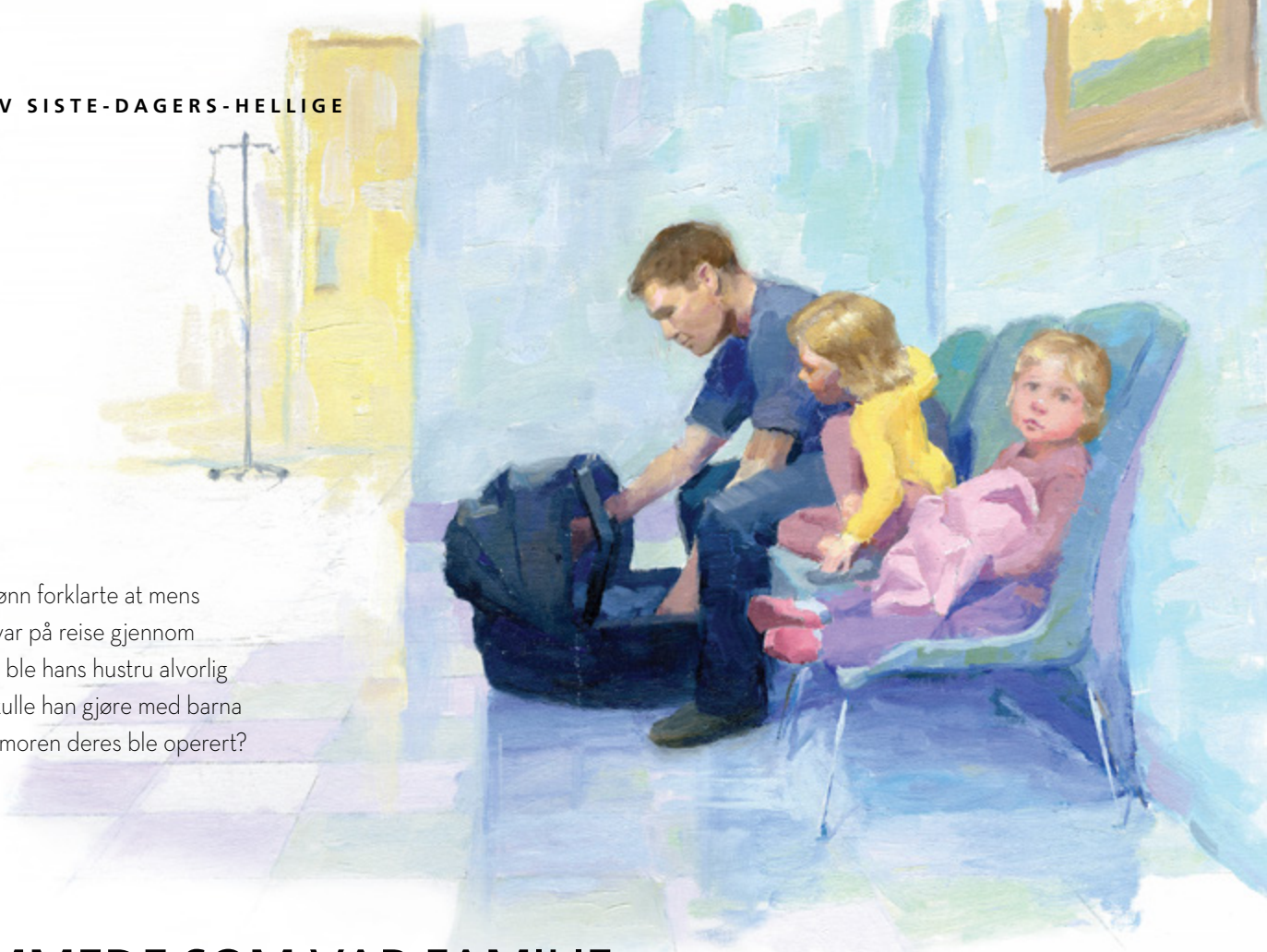
NOTER

1. Lucy Mack Smith, History, 1844-45, bok 7, [9].
2. Se Lære og pakter 10:2 (Revelation, Spring 1829, på josephsmithpapers.org).
3. Se Lucy Mack Smith, History, 1844-45, bok 7, [5]-[7].
4. Lucy Mack Smith, History, 1844-45, bok 7, [8]-[9].
5. Lære og pakter 3:1 (Revelation, July 1828, på josephsmithpapers.org); Lucy Mack Smith, History, 1844-45, bok 7, [8]-[9]; Joseph Smith History, 1838-56, bind A-1, 10, i *JSP*, H1:246 (utkast 2).
6. Lære og pakter 3 (Revelation, July 1828, på josephsmithpapers.org);

- Joseph Smith History, circa Summer 1832, [6], i *JSP*, H1:16; Lucy Mack Smith, History, 1844-45, bok 7, [8]-[9].
7. Lucy Mack Smith, History, 1845, 138; Lucy Mack Smith, History, 1844-45, bok 7, [8]-[11].
 8. Preface to Book of Mormon, circa Aug. 1829, i *JSP*, D1:92-94; "Testamoney of Martin Harris", 4. sep. 1870, [4], Edward Stevenson Collection, Church History Library; Lucy Mack Smith, History, 1844-45, bok 8, [5]; Historical Introduction to Revelation, Mar. 1829 [L&p 5], i *JSP*, D1:14-16.
 9. "Testamoney of Martin Harris", 4. sep. 1870, [4], Edward Stevenson Collection, Church History Library; Lucy Mack Smith, History, 1844-45, bok 6, [9]; bok 8, [5].
 10. Lære og pakter 5 (Revelation, Mar. 1829, på josephsmithpapers.org).
 11. Revelation, Mar. 1829 [L&p 5], i *JSP*, D1:17.
 12. Isaac Hale, erklæring, 20. mars 1834, i "Mormonism", *Susquehanna Register og Northern Pennsylvanian*, 1. mai 1834, [1]; "considered" i originalen er endret til "consider."
 13. Lucy Mack Smith, History, 1844-45, bok 8, [6]-[7].
 14. Lucy Mack Smith, History, 1844-45, bok 7, [11].
 15. Lucy Mack Smith, History, 1844-45, bok 7, [12]; "Mormonism", *Kansas City Daily Journal*, 5. juni 1881, 1; Morris, "Conversion of Oliver Cowdery", 5-8.
 16. Lucy Mack Smith, History, 1844-45, bok 7, [12]; Knight, Reminiscences, 5; Lære og pakter 4 (Revelation, Feb. 1829, at josephsmithpapers.org); se også Darowski, "Joseph Smith's Support at Home", 10-14.
 17. Lucy Mack Smith, History, 1844-45, bok 7, [12].
 18. Oliver Cowdery to William W. Phelps, Sept. 7, 1834, *LDS Messenger and Advocate*, okt. 1834, 1:15.
 19. Lære og pakter 6 (Revelation, Apr. 1829-A, på josephsmithpapers.org); Lucy Mack Smith, History, 1844-45, bok 7, [12]; bok 8, [1].
 20. Joseph Smith History, 1838-56, bind A-1, 15, i *JSP*, H1:284 (utkast 2); Joseph Smith History, circa Summer 1832, [6], i *JSP*, H1:16; Lucy Mack Smith, History, 1844-45, bok 8, [1]; se også Lære og pakter 6:22-23 (Revelation, Apr. 1829-A, på josephsmithpapers.org).
 21. Lucy Mack Smith, History, 1844-45, bok 8, [3]-[4]; Joseph Smith History, circa Summer 1832, [6], i *JSP*, H1:16.
 22. Lucy Mack Smith, History, 1844-45, bok 8, [4]; Joseph Smith History, 1838-56, bind A-1, 13, i *JSP*, H1:276 (utkast 2); Agreement with Isaac Hale, Apr. 6, 1829, i *JSP*, D1:28-34; Oliver Cowdery to William W. Phelps, Sept. 7, 1834, *LDS Messenger and Advocate*, okt. 1834, 1:14.
 23. Joseph Smith History, 1838-56, bind A-1, 18, i *JSP*, H1:296 (utkast 2).
 24. Joseph Smith History, 1838-56, bind A-1, 15, i *JSP*, H1:284 (utkast 2); Lucy Mack Smith, History, 1844-45, bok 8, [4]; Joseph Smith III, "Last Testimony of Sister Emma", *Saints' Herald*, 1. okt. 1879, 290. **Emne:** Daily Life of First-Generation Latter-day Saints [Dagliglivet til den første generasjon siste-dagers-hellige]
 25. "Book of Mormon Translation", Gospel Topics, topics.lds.org; Joseph Smith History, 1838-56, bind A-1, 15, i *JSP*, H1:284 (utkast 2); Oliver Cowdery to William W. Phelps, Sept. 7, 1834, *LDS Messenger and Advocate*, okt. 1834, 1:14; Joseph Smith III, "Last Testimony of Sister Emma", *Saints' Herald*, 1. okt. 1879, 290; "Golden Bible", *Palmyra Freeman*, 11. aug. 1829, [2]. **Emne:** Book of Mormon Translation [Oversettelsen av Mormons bok]
 26. Lære og pakter 10:45 (Revelation, Spring 1829, på josephsmithpapers.org); 1 Nephi 9:5; Mormons ord 1; Lære og pakter 3 (Revelation, July 1828, på josephsmithpapers.org).
 27. Lære og pakter 10:42-43 (Revelation, Spring 1829, på josephsmithpapers.org). **Emne:** Lost Manuscript of the Book of Mormon [Det tapte manuskriptet fra Mormons bok]
 28. Oliver Cowdery to William W. Phelps, Sept. 7, 1834, *LDS Messenger and Advocate*, okt. 1834, 1:14; Mosiah 8:16-18; se også Omni 1:20; Mosiah 8:8-13; 28:11-15, 20; Alma 37:21, 23; og Ether 3:24-28.
 29. Lære og pakter 6:5, 11, 22-24 (Revelation, Apr. 1829-A, på josephsmithpapers.org).
 30. Lære og pakter 6:10-13 (Revelation, Apr. 1829-A, på josephsmithpapers.org); Lære og pakter 8:4-8 (Revelation, Apr. 1829-B, på josephsmithpapers.org); Historical Introduction to Revelation, Apr. 1829-B [L&p 8], i *JSP*, D1:44-45; Revelation bok 1, 13, i *JSP*, MRB:15.
 31. Lucy Mack Smith, History, 1844-45, bok 8, [1]; Paul and Parks, *History of Wells, Vermont*, 81; Historical Introduction to Revelation, 1829-B [L&p 8], i *JSP*, D1:44-45; se også Baugh, *Days Never to Be Forgotten*; Bushman, *Rough Stone Rolling*, 73; og Morris, "Oliver Cowdery's Vermont Years and the Origins of Mormonism", 106-29. **Emne:** Divining Rods [Ønskekvister]
 32. Lære og pakter 6 (Revelation, Apr. 1829-A, på josephsmithpapers.org); Lære og pakter 8 (Revelation, Apr. 1829-B, på josephsmithpapers.org); Joseph Smith History, 1838-56, bind A-1, 13-14, i *JSP*, H1:276-78 (utkast 2); se også Book of Commandments 7:3; og Lære og pakter 8:6-7.
 33. Lære og pakter 9 (Revelation, Apr. 1829-D, på josephsmithpapers.org); Oliver Cowdery to William W. Phelps, Sept. 7, 1834, *LDS Messenger and Advocate*, okt. 1834, 1:14.

Min sønn forklarte at mens de var på reise gjennom Wisconsin, ble hans hustru alvorlig syk. Hva skulle han gjøre med barna sine mens moren deres ble operert?

FREMMEDE SOM VAR FAMILIE

Sent en kveld ringte min sønn Garrett fra Eau Claire i Wisconsin. Han og hans hustru Shelly og deres barn reiste fra Alabama, hvor Garrett fikk militær opplæring, til Minot luftforsvarsbase i Nord-Dakota. Han forklarte at mens de reiste gjennom Wisconsin, ble Shelly alvorlig syk. De hadde funnet et sykehus, og Shelly ble satt opp til akutt blindtarmsoperasjon neste morgen.

Jeg kjøpte flybilletter for å dra og møte dem, men jeg kunne ikke komme dit før dagen etter. Min sønn uttrykte bekymring for hva han skulle gjøre med barna sine – en femåring, en ettåring og en tre uker gammel baby – mens moren deres ble operert. Siden han ikke kjente noen i området, bestemte han seg for å

ringe biskopen i Minot, selv om de ikke hadde møtt hverandre. Biskopen i Minot sa han ville ta kontakt med biskopen i Eau Claire.

Neste morgen møtte biskopen i Eau Claire og Hjelpeforeningens president Garrett på hotellet. De sa de gjerne ville ta seg av barna mens Shelly ble operert. Shelly sa senere at hun følte fullstendig fred med å la to fremmede – som var familie i evangeliet – passe barna sine. Da jeg kom til Eau Claire, var Shelly på bedringens vei, og barnebarna mine var sammen med henne og Garrett igjen. Vi var takknemlige for hjelpen vi fikk i nødens stund.

Noen uker senere så jeg på generalkonferansen i oktober 2016 da president M. Russell Ballard, fungerende president for De tolv apostlers

quorum, sa: “Hvor skal dere gå for å finne en detaljert og inspirert kirkeorganisasjonsstruktur hvor dere blir undervist og støttet av menn og kvinner som er dypt forpliktet til å tjene Herren ved å stå til tjeneste for dere og deres familie?” (“Hvem skal vi gå til?” *Liahona*, nov. 2016, 91).

Jeg kunne ikke unngå å tenke på det som hadde skjedd i Eau Claire. Det er en velsignelse ikke bare å være medlem av Kirken, men også å være medlem av en familie i evangeliet, hvor vi kan tjene og velsigne hverandre uansett hvor vi er. ■

Jeff Messerly, Utah i USA

VÅR HIMMELSKE FADER HØRTE MIN BØNN

Vi bodde fortsatt i vårt hjemland, Argentina, da min mann og jeg stiftet familie. Vi var hjemvendte misjonærer, og visste det var en velsignelse å bli viet i Herrens tempel. Vi var glade for å kunne gå på veien tilbake til vår himmelske Fader sammen.

Vi visste at frelsesplanen omfattet prøvelser, men vi stolte på at vi ville være i stand til å overvinne alt ved tro og bønn. Men vi forventet ikke at motgangen skulle strømme over oss uten stans. Prøvelse etter prøvelse syntes å regne over oss.

En ettermiddag jeg var alene, var jeg svært lei meg og gråt utrøstelig på grunn av våre prøvelser. Jeg visste ikke hva jeg skulle gjøre. Hver gang jeg prøvde å slutte å gråte, følte jeg meg bare mer deprimert og forpint.

Jeg tenkte så på de mange menn og kvinner som hadde fortalt meg hvor mye bønn hadde hjulpet dem i vanskelige stunder. Jeg hadde et vitnesbyrd om bønn, men mitt sinn og min ånd var så plaget at jeg trodde jeg ikke ville være i stand til å finne ord å si.

Mens tårene rant, knelte jeg ved sengen min og av hele mitt hjerte ba jeg min himmelske Fader om lindring og fred. Jeg ba ikke om en løsning eller om at prøvelsen måtte forsvinne. Jeg ba bare om fred.

Mens jeg ba, hørte jeg at det banket på døren. Jeg åpnet den, og fortsatt med tårer i øynene så jeg en søster fra Hjelpeforeningen. Hun fortalte meg

at hun arbeidet i området og hadde stukket innom på motorsykkelen sin. Alt jeg kunne gjøre var å gi henne en klem. Hun sa: "Jeg vet ikke hvorfor, men jeg følte at jeg måtte stikke innom og treffe deg."

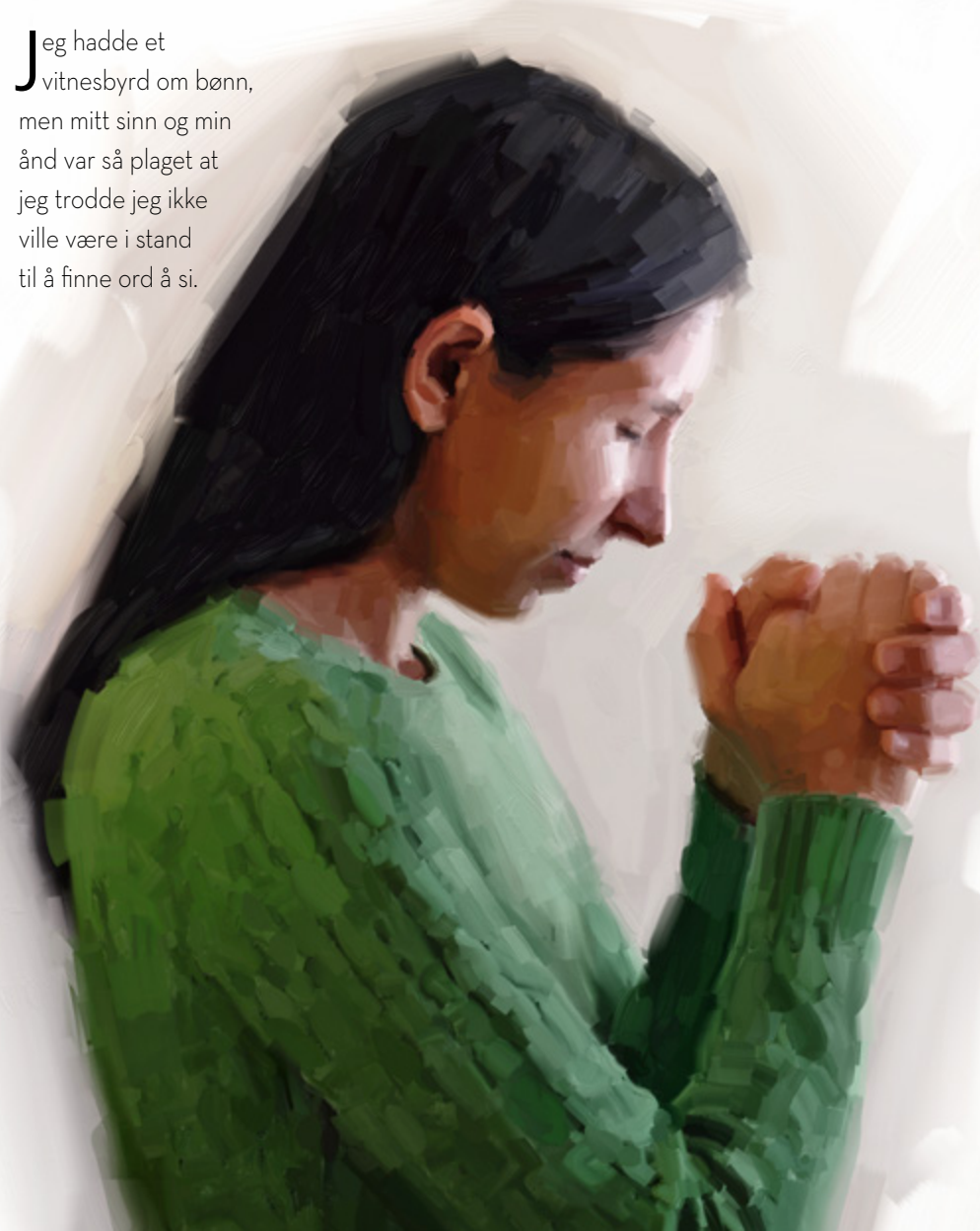
Vi satte oss ved kjøkkenbordet, og hun hjalp meg å roe meg ned. Etter å ha snakket med henne i noen minutter, begynte jeg endelig å føle at jeg

Jeg hadde et vitnesbyrd om bønn, men mitt sinn og min ånd var så plaget at jeg trodde jeg ikke ville være i stand til å finne ord å si.

ikke var alene og at vår himmelske Fader hadde hørt min bønn.

Det er en velsignelse å kunne snakke med min himmelske Fader i bønn. Han lyttet til meg i nødens stund og sendte et av sine barn for å hjelpe meg. Jeg er takknemlig for at denne søsteren hørte Åndens inspirasjon og fulgte den. ■

Raquel E. Pedraza de Brosio, Utah i USA

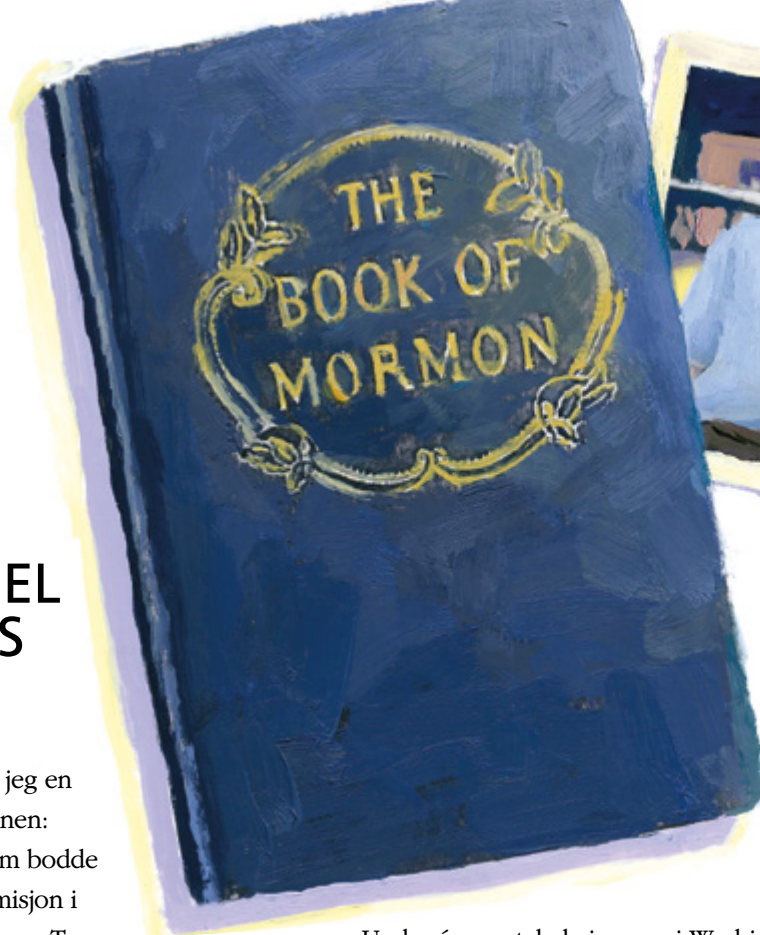
EN GAMMEL MORMONS BOK

For noen år siden fikk jeg en talemelding på telefonen: “Er dette Dan Hobbs som bodde i Idaho Falls og var på misjon i Washington i 1974? Dette er Tom Janaky. Jeg tror du underviste min mor og far.”

Jeg ble forbauset. Jeg hadde virket i Texas, ikke i Washington, men jeg gjenkjente navnet. Jeg tenkte umiddelbart på boken på kommoden min – en Mormons bok fra 1948. Jeg åpnet den og leste det håndskrevne budskapet på omslagssiden: “Måtte Gud være med deg. Gud velsigne deg! Frank og Virginia Janaky, 1974.” Plutselig husket jeg hva som skjedde 35 år tilbake.

Jeg var 21 år og nærmet meg slutten av min misjon i Houston i Texas. Min ledsager og jeg var ute og kontaktet folk uten mye hell, da vi banket på en dør som ble åpnet av en mann som varmt inviterte oss inn. Han presenterte seg som Frank Janaky og presenterte så sin hustru Virginia for oss. Vi snakket med dem en kort stund.

Ved senere besøk underviste vi dem i evangeliet. De var ikke interessert i å bli døpt, men de var alltid vennlige.

Under én samtale la jeg merke til en gammel Mormons bok på en bokhylle. Før vi dro, undertegnet Frank den og ga den til meg som en avskjedsgave.

Under én samtale la jeg merke til en gammel Mormons bok på en bokhylle. Jeg husker ikke hvordan den hadde kommet i deres besittelse, men jeg husker at jeg nevnte hvor mye jeg beundret den.

Kort tid før jeg dro hjem, stakk min ledsager og jeg innom for å si farvel. Før vi dro, undertegnet Frank den gamle Mormons boken og ga den til meg som en avskjedsgave. Han spurte om jeg ville undertegne familiens Bibel med navn og adresse. Det var siste gang jeg så familien Janaky, men jeg har alltid verdsatt gaven deres.

Jeg ringte tilbake samme kveld. Tom spurte igjen om jeg hadde vært på misjon i Washington i 1974. Jeg fortalte ham at jeg hadde virket i Texas, og spurte om hans foreldre var Frank og Virginia.

Han fortalte meg at foreldrene hans hadde flyttet fra Texas til Washington. Han hadde antatt at misjonærene som besøkte foreldrene hans, hadde vært

i Washington. Han sa at han hadde funnet mitt navn og min adresse i familiebibelen.

“Jeg ringer deg for å fortelle deg at min bror og jeg har blitt døpt, delvis på grunn av hvor hyggelige misjonærene var mot våre foreldre,” sa han. “De var så glade i alle misjonærene som kontaktet dem i årenes løp.”

Tom informerte meg så om at de begge hadde gått bort.

“Men vi gjør nå tempelarbeidet for dem,” sa han.

Med tårer i øynene takket jeg Tom for at han hadde ringt.

I mange år hadde jeg følt at misjonen min ikke var noen særlig suksess. Noen ganger lurte jeg på om jeg hadde påvirket noens liv i det hele tatt mens jeg var på misjon. Telefonen fra Tom var en mild barmhjertighet fra Herren. Jeg er takknemlig for min misjon og mitt lille bidrag i å bringe evangeliet til familien Janaky. ■

Dan Hobbs, Idaho, USA

EN NYBAKT MORS BØNNER

Som nybakt mor til en liten og aktiv gutt, føler jeg noen ganger at livet mitt stort sett består av bleieskift og planlegging av måltider.

Mens jeg vennet meg til morsrollen, merket jeg at jeg ikke tok hensyn til mine åndelige behov. I stedet for å lese Skriftene, tok jeg meg vanligvis heller en sårt tiltrengt lur eller en klesvask til. Bønnene ble til hastige anmodninger til min himmelske Fader om at sønnen min måtte sovne og *fortsette* å sove, eller bare om hjelp til å holde ut dagen.

Da sønnen min var ca. 4 måneder gammel, ble jeg klar over hvor utarmet ånden min hadde blitt. Ønsket om å styrke vitnesbyrdet mitt begynte å avta. Jeg hadde ikke lyst til å sitte gjennom alle tre timene i kirken, og andre ansvarsoppgaver i hjemmet og i kirken ble noe jeg ikke hadde tid eller overskudd til. Jeg ønsket å føle evangeliets lys igjen, men jeg var utslitt og visste ikke hvor jeg skulle begynne. En natt ba jeg inderlig om hjelp.

Neste morgen slepte jeg meg selv til kirken. Mens jeg lyttet til hjelpeforeningsleksen, så jeg en plakate som illustrerte formålet med Hjelpeforeningen. Jeg hadde sett plakaten hver eneste søndag, men hadde ikke tatt budskapet til meg før. Det står at Hjelpeforeningens formål er å hjelpe søstrene til å "øke tro og personlig

rettskaffenhet, styrke familier og hjem og oppsøke og hjelpe de trengende."

Jeg leste den en gang til. Denne gangen fokuserte tankene mine på "øke tro og personlig rettskaffenhet." Det ble klart for meg at før jeg kunne utføre mine kall i Kirken og tjene andre effektivt, måtte jeg pleie min egen åndelige helse. Jeg begynte med å sette av tid til å studere Skriftene hver dag. Jeg anstrengte meg også for å være mer bevisst når jeg ba.

Etter hvert som jeg begynte å gi

Jeg merket at jeg ikke tok hensyn til mine åndelige behov. I stedet for å lese Skriftene, tok jeg meg vanligvis heller en sårt tiltrengt lur eller en klesvask til.

næring til egen tro og personlige rettskaffenhet, og søke veiledning fra min himmelske Fader, følte jeg at min kjærlighet til det gjengitte Jesu Kristi evangelium fikk ny glød. Å tjene i kall, besøke mine søstre i Hjelpeforeningen og ta del i nadverden hver uke, ble igjen meningsfullt i livet mitt. Og de tingene jeg en gang så på som noe jeg ikke hadde tid og krefter til, har nå blitt en trøst og styrke for meg og familien min. ■

Krystal Baker Chipman, Utah, USA

Denne unge voksne fra Ghana vet at selv om livet virker håpløst, kan vi alltid stole på vår himmelske Fader.

Hvordan Eric lærte å stole på Gud

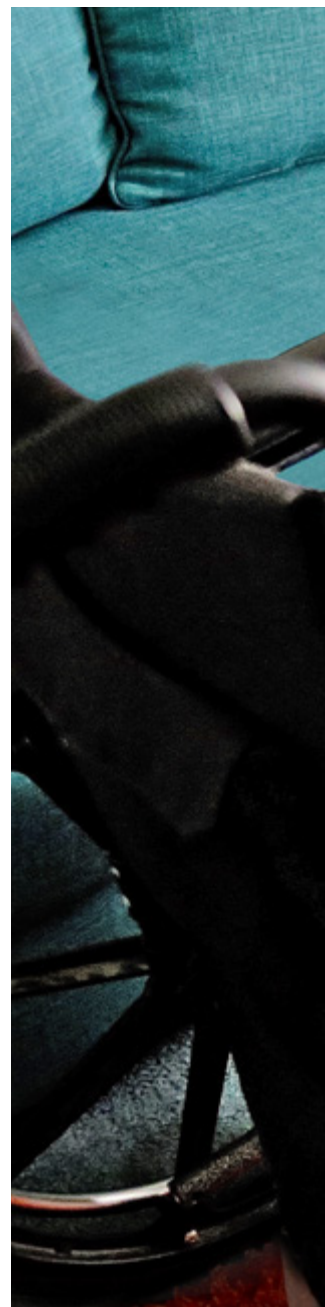
Av **Richard M. Romney**

Kirkens tidsskrifter

Da 21 år gamle Eric Ayala fra Techiman i Ghana var 3 år gammel, var han og moren på en markeds-plass langs en gate da en bil skjente ut av kontroll og kjørte på dem.

Nå som han var lammet fra livet, opplevde Eric den ene utfordringen etter den andre mens han vokste opp uten å kunne bruke bena. Han fikk til slutt benskinner som gjorde ham i stand til å stå, men han vokste snart fra dem og hadde ikke råd til nye. Han fikk en liten rullestol, men vokste fra den også. Bena visnet bort, noen ganger skalv de av kramper, og føttene ble deformert.

I Ghana blir funksjonshemmede ofte betraktet som en byrde. Erics familie hadde lite penger, ikke nok til å betale for medisinsk behandling. Da Eric var ca. 10 år, fikk han trykksår forårsaket av mangel på beve-gelse og av å sitte på tre og betong. Sårene ble betente, væsket hele tiden og luktet forferdelig.

Dermed bodde Eric ute, på en benk i et åpent skur. Hans mor Lucy og søstrene hans kom med mat, vasket klærne hans og hjalp ham å bade. Eric var ofte gjennomvåt av regn og skalv av kulde om natten. Han lærte å elske morgensolen fordi den ga varme. Siden han var for fattig til å gå på skolen og ute av stand til å arbeide, tilbragte han mange år i dette skuret, og våget seg en tur rundt i nabolaget i rullestolen sin en gang iblant.

En kime av tro

Istedenfor å bli bitter, "begynte jeg å elske og tro på Gud," sier Eric. "Ingen underviste meg om ham, men jeg kunne se hans skaperverk, og jeg kunne se det gode og det dårlige i mennesker. Noen ganger er det vanskelig å tro på ham når livet er tungt. Men så dukket det opp noe godt i livet mitt, og jeg sa: 'Se det, Gud er her, og det er fantastisk.'"

Eric hadde ikke blitt formelt undervist om hvordan man ber, men han begynte å påkalle Gud. Han fikk svar – når han var syk, en uventet anledning til å komme til en lege, når han ba om lindring av sårene sine, forsvant de, når han vokste fra sin lille rullestol, kom en vennlig fremmed med en større en til ham. “Gud gjorde mye godt i livet mitt,” sier han.

Så skjedde noe som virket som et mirakel, Eric kom inn på skolen da han var 14 år gammel. Ved å lage mat til andre hadde moren hans skrappt sammen nok penger til å kjøpe en uniform til ham og betale for bøker og skolepenger. På skolen “kunne jeg ikke gå ut og trene sammen med de andre”, forklarer han, “så jeg holdt meg inne og studerte hele tiden.” Han overrasket rektor ved å få toppkarakter i matematikk, lesing og skriving.

En nonne fra sykehuset ga Eric en ny trehjulssykkel som han kunne sykle med hendene, noe som gjorde det lettere for ham å komme seg til skolen. Men etter hvert som Eric syklet frem og tilbake, åpnet trykksårene seg igjen. Betennelsen blusset opp igjen, sammen med den råtne lukten når sårene lekket. Elevene klaget over at fluer stadig surret rundt Eric. Han var 17 da rektor ba ham om å dra hjem og bli frisk, ellers kunne han ikke komme tilbake til skolen.

Eric's far hadde en liten gård ute på landet. Han hadde tatt med familien for å arbeide på gården, men Eric holdt seg hjemme i skuret sitt, alene. I mellomtiden vokste sårene og ble enorme, og infeksjonen spredte seg til knoklene, den livstruende tilstanden benmargsbetennelse.

En samtale med en obruni

Da han var 18 år, så Eric sin venn Emmanuel Ofosu-hene snakke engelsk med en *obruni* (hvit mann). *Obrunien* var en mormonmisjonær, eldste Old. “Jeg snakket bare *twi*, men Emmanuel tolket for meg: ‘Jeg er så syk at jeg tror jeg kommer til å dø. Kan du hjelpe meg å vite hva jeg skal gjøre for å komme til himmelen?’”

“Eldste Old og den afrikanske led-sageren hans satt sammen med meg og underviste meg. Av en eller annen grunn begynte de med *Visdomsordet*. Jeg visste at de snakket sant, for jeg visste allerede at kaffe og tobakk var dårlig.” De ga også Eric en brosjyre om Jesu Kristi gjengitte evangelium og inviterte ham til kirken.

“Da jeg kom dit, så jeg at denne kirken var annerledes,” sier han. “Den var ærbødig.” Selv om det tok ham en time å trille seg selv til kirken i rullestolen sin, elsket Eric møtene. “Jeg ønsket å gå frem og være sammen med andre,” sier han. “Men jeg holdt

meg bakerst fordi jeg visste at jeg luktet vondt.”

Eric sa til misjonærene: “Det jeg lærer er sant.” Han sa også at han ønsket å bli døpt, men legene hadde advart ham mot å la sårene bli våte. “Jeg vil stole på at Gud vil gi meg svar,” sa han. Han gikk i kirken i rundt et år, og så ble han for syk og svak til å kunne trille seg selv dit.

Etter en stund ble Eric kjørt til sykehuset igjen. I Ghana må pasientene selv sørge for vann, mat, sengetøy, medisin og bandasjer. Har de ikke penger, blir de ikke behandlet. Eric gikk ofte uten mat og medisinsk hjelp, så han ble svakere.

Et uventet besøk

Så fikk Eric uventet besøk. Misjonærene, søster Peprah og søster Nafuna, hadde sett bilde av ham i kirken, og kom for å besøke ham på sykehuset og gi ham mat. Det hadde gått et år siden han hadde vært i kirken, men han sa at han fortsatt ønsket å bli døpt.

Noen dager senere besøkte Eric's søster ham og hun sa at han var svært syk. Hun løp hjem og fortalte det til moren. Selv om moren hadde fått permanente benskader i ulykken med Eric, gikk hun til sykehuset mens hun rykket til av smerte for hvert skritt. “Du må komme hjem,”

sa hun til Eric. "Hvis du skal dø, vil jeg i det minste ha deg i nærheten."

Neste morgen kom søstermisjonærene hjem til dem. "Du var ikke på sykehuset," sa søster Peprah. "Så vi kom hit." Sammen med dem var eldste og søster Wood, seniormisjonærer fra New Zealand. De vurderte behovene og lovet å komme tilbake.

Noen dager senere tok Erics far familien med tilbake til gården – alle bortsett fra Eric, som igjen måtte være alene uten mat eller vann. Da eldste og søster Wood kom tilbake og fant Eric alene og sulten, kom de med mat og vann til ham. De kom tilbake neste dag og la merke til at det rant væske nedover benet hans, og fant et stort, åpent sår på låret hans. De kjørte straks Eric tilbake til sykehuset.

Eldste og søster Wood fikk vite om et medisinsk humanitært team fra USA som skulle komme til Ghana. Teamet ville utføre en operasjon for Eric uten kostnad. Kirurgen behandlet såret på Erics ben. Men da han så hvor alvorlige Erics sår var, i tillegg til benmargsbetennelsen, fant han ut at han ikke kunne gjøre alle nødvendige inngrep i Ghana. Basert på hans anbefaling innledet den humanitære organisasjonen en prosess som til slutt skulle bringe Eric til USA for å motta ytterligere behandling og lukke sårene hans for godt. I tillegg sa et herberge i Winneba i Ghana, som drives av medlemmer av Kirken, seg villig til å la Eric bo der når han kom tilbake, slik at han kunne gå på skolen og fullføre sin utdannelse.

Herren sørget for ham

Eldste Wood, som tidligere jobbet som ingeniør, gjenoppbygget Erics hånddrevne trehjulssykkkel. Han utførte en lignende overhaling av rullestolen hans. Han snakket også med president Cosgrave i Ghana Kumasi misjon, som er lege. De kom frem til at Eric kunne bli døpt dersom de rette forholdsreglene ble tatt.

"Eldste Wood pakket meg inn i plast, med tape rundt platen," forklarer Eric. "Så bar han meg til en døpefont fylt med vann behandlet med desinfeksjonsmiddel. Jeg ble døpt 26. juni 2016." Eric hadde stolt på Herren, og Herren hadde åpnet en mulighet. ■

Min frykt for å mislykkes hindret meg i å utvikle talenter og søke muligheter til vekst.

Men hva om jeg bommer?

Av Sarah Keenan

Kirkens tidsskrifter

Da jeg var seks, tok pappa meg og min eldre søster med for å spille basketball. Det var første gang jeg hadde spilt i en ordentlig gymsal. Basketballen følte tung i mine små hender, og kurven – selv på den laveste innstillingen – virket overveldende høyt oppe.

“Ikke vær redd, bare skyt,” sa pappa.

Jeg snudde meg til pappa. “Men hva om jeg bommer?” spurte jeg.

Mer enn 20 år senere husker jeg ikke om jeg traff på det skuddet eller ikke. Men jeg husker frykten jeg følte: “Hva om jeg bommer? Hva om min beste innsats ikke er bra nok? Hva skal jeg gjøre hvis jeg mislykkes?”

Frykten for å mislykkes

Den samme frykten for å mislykkes har plaget meg gjennom hele livet. I lang tid var jeg naturlig dyktig i nok aktiviteter til å dekke over denne frykten. Men den tilkjennega seg likevel på små måter. Jeg prøvde ikke en sport før jeg visste at jeg var

god i den. Jeg unngikk skolefag som ikke passet med mine sterke sider. Når jeg prøvde nye aktiviteter som jeg ikke umiddelbart lyktes med, var løsningen å slutte snarest mulig og gå videre til noe jeg var bedre til.

Så reiste jeg på misjon. For første gang ble jeg tvunget inn i et miljø hvor mine svakheter ble tydelige for all verden og jeg ikke kunne trekke meg så lett ut igjen. Jeg hadde vanskelig for å innlede samtaler. Jeg strevde med å undervise på et nytt språk. Jeg ble avvist flere ganger om dagen. Jeg mislyktes hele tiden – skjøt og bommet – og det hendte at jeg vurderte å følge mitt vante mønster når jeg mislyktes: Å gi opp og dra hjem.

Problemer med å oversette

I denne perioden fikk jeg sårt tiltrengt inspirasjon og korrigerende av historien om Oliver Cowdery som forsøkte å oversette platene. Etter noen uker som skriver for Joseph Smith, begynte Oliver å lure på om han også kunne oversette platene.

Joseph spurte Herren, og fikk som svar at Oliver skulle få lov til å oversette. Herren ga imidlertid også Oliver noen advarsler, og to av dem var “vær tålmodig” og “frykt ikke” (L&p 6:19, 34).

Å oversette var ikke så enkelt som Oliver hadde trodd. Da ordene ikke kom lett, ble han frustrert og ga snart opp.

Jeg overså muligheter

Da jeg studerte historien, forsto jeg at Olivers problem lignet på mitt eget. Han hadde forventet at han raskt skulle mestre det å oversette, og da det ble tydelig at han ikke ville lykkes umiddelbart – at han ville mislykkes mange ganger mens han arbeidet for å utvikle evnen – gikk han tilbake til å skrive, noe han var fortrolig med. Herrens advarsler var helt på sin plass:

Oliver var ikke tålmodig med seg selv eller med Gud, og han fryktet. Så tok Gud muligheten fra ham (se L&p 9:3).

Jeg innså hvor ofte min frykt for å mislykkes hadde hindret meg. Jeg hadde vært så redd for å “bomme på skudd” at jeg ikke hadde forsøkt, eller hadde gitt opp etter noen få forsøk. Ved å prøve å unngå å mislykkes, hadde jeg gått glipp av muligheter til suksess i fremtiden. Jeg hadde ikke vært tålmodig med meg selv eller Gud, og jeg hadde fryktet.

Oliver Cowderys historie ga meg også håp. Selv om Herren sa til Oliver at han ikke ville kunne oversette da, lovet han også: “[Jeg har] andre opptegnelser som jeg vil gi deg kraft til å hjelpe ham å oversette” (L&p 9:2). Olivers mulighet til å oversette gikk ikke tapt, den ble bare utsatt.

På samme måte var mulighetene jeg hadde gått glipp av, heller ikke borte for alltid. Herren ville gi meg flere hvis jeg var villig til å være tålmodig og ikke la frykt for å mislykkes hindre meg i å prøve.

Jeg ville ikke frykte mer

Jeg bestemte meg for å bearbeide min frykt for å mislykkes. Selv om jeg fremdeles var engstelig for å snakke med fremmede eller undervise på et fremmed språk, ble jeg bedre på begge deler. Disse ferdighetene har hjulpet meg i mitt liv, også etter min misjon.

Det hender fortsatt at jeg nøler med å prøve noe nytt eller gjøre noe jeg ikke er spesielt flink til. Men jeg har lært å være mer tålmodig. Jeg har lært å fortsette å skyte og ikke være redd for å bomme. ■

FØR DU BLIR

KALT TIL

Å TJENE

Hvordan er det å være på misjon?

Av Ryan Carr

Kirkens tidsskrifter

Har du tenkt på å reise på misjon? I så fall har du sannsynligvis lurt på hvordan det er. Her får du anledning til å spørre noen heltidsmisjonærer (ikke virkelige misjonærer, men disse svarene er typiske):

DU: “Hei, eldster. Hvordan er en vanlig dag?”

HELTIDSMISJONÆRER: “Vi står opp tidlig – klokken 06.30. I de neste par timene studerer vi evangeliet og misjonens språk. Vi gjennomgår våre mål for uken og planlegger vår tid. Vi legger til og med reserveplaner hvis noen ikke er tilgjengelige for avtalene sine. Så går vi ut, og vi arbeider hele dagen med å finne noen å undervise, koordinere arbeidet med medlemmer og gjennomføre undervisningsavtaler.”

DU: “Har dere noensinne hatt hjemlengsel?”

HELTIDSMISJONÆRER: “Ja, særlig i starten av misjonen. Men vi kan sende e-post til familien og lese e-post fra dem en gang i uken. Vi har funnet ut at den beste måten å komme over hjemlengsel på er å fokusere på arbeidet.”

DU: “Hvordan er det å snakke med fremmede?”

HELTIDSMISJONÆRER: “Vi var veldig nervøse for det da vi kom hit, men

du venner deg til det fordi du gjør det hver dag. Vi vet at ikke alle vi møter vil ha lyst til å høre budskapet vårt, men noen er interessert, så vi må være villige til å snakke om det når som helst. Det blir faktisk morsomt å treffe mennesker og lære dem å kjenne.”

DU: “Er det vanskelig å undervise i evangeliet?”

HELTIDSMISJONÆRER: “Ja, man trenger øvelse for å gjøre det godt, men vi fikk god opplæring på opplæringscenteret for misjonærer. Vi prøver å undervise i leksjonene på en måte som dekker behovene og besvarer spørsmålene til dem vi underviser. Vi studerer evangeliet hver dag slik at vi kan undervise i det på en god måte. Ikke minst føler vi Åndens veiledning. Det hjelper å bli beskikket som misjonærer.”

DU: “Er en misjon hardt arbeid?”

HELTIDSMISJONÆRER: “Ja, vi arbeider ca. 70 timer i uken, men det er veldig givende. Vi blir naturligvis

skuffet når folk ikke har fremgang slik vi hadde håpet, men stort sett er det en velsignelse å være redskaper i Herrens hender for å hjelpe noen å utvikle seg åndelig. Vi forsøker å undervise ved Den hellige ånds kraft, for vi vet at bare Ånden kan hjelpe noen å få et vitnesbyrd og bli omvendt.”

DU: “Hva om jeg ikke er sikker på at jeg har et vitnesbyrd?”

HELTIDSMISJONÆRER: “Det går bra – bare fortsett å be og lese i Skriftene! Gå i kirken og på Seminar. Dra til tempelet hvis du kan. Stol på Herren og hans lære. Jo flere muligheter du har til å føle Ånden, desto sterkere vil vitnesbyrdet ditt bli. Øv på å dele

din tro på familiens hjemmeaften. Les Mormons bok. Det vil hjelpe deg å kunne undervise i evangeliet.”

DU: “Hvilke forberedelser gjorde dere for å reise på misjon?”

HELTIDSMISJONÆRER: Vi studerte Skriftene, spesielt Mormons bok. Vi skaffet oss jobber og sparte penger. Men vi skulle ønske at vi hadde lest *Forkynn mitt evangelium* og deltatt oftere på leksjoner i misjonsforberedelse. Vi skulle også ønske at vi hadde lært å lage mat!”

DU: “Tror dere at jeg noensinne kan bli misjonær?”

HELTIDSMISJONÆRER: “Så absolutt! Det finnes ca. 70 000 misjonærer rundt

om i verden. Og det hele begynner med et ønske: ‘Hvis dere har et ønske om å tjene Gud, da er dere kalt til arbeidet’ (L&p 4:3). Men det vil også kreve litt forberedelse – du må bli klar ikke bare åndelig, men også økonomisk, fysisk og sosialt.”

DU: “Hva annet vil hjelpe meg å forberede meg?”

HELTIDSMISJONÆRER: “Sett deg som mål å etterleve evangeliet og holde budene så godt du kan. Dette vil bidra til å styrke ditt vitnesbyrd og hjelpe deg å være verdig til Ånden. Når du er misjonær, vil du ønske å bære vitnesbyrd for andre *av egen erfaring* om at evangeliet er sant. Så ta deg tid nå til å lære mer om prinsippene i evangeliet og etterleve disse prinsippene i ditt eget liv.”

HELTIDSMISJONÆRER: “Vi vil også anbefale at du leser spørsmålene på de neste sidene. Det er de biskopen eller grenspresidenten vil stille deg når du fyller ut misjonærskjemaene dine. Å kjenne til disse spørsmålene nå vil hjelpe deg å forberede deg. Snakk med dine foreldre og ledere i Kirken om dem. Det er mange spørsmål, men ikke bli overveldet – du skal jo ikke melde deg til opplæringscenteret for misjonærer i morgen! Ta tiden du trenger til å forberede deg slik at du kan være verdig, ivrig og klar til å tjene når din første dag på misjon kommer.” ■

VERDIGHET OG VITNESBYRD

1. Tror du på, og har du et vitnesbyrd om, Gud den evige Fader, hans Sønn Jesus Kristus og Den hellige ånd?

VITNESBYRD: “[Prøv] mine ord og [utøv] tro i den minste grad, ja, selv om dere ikke kan gjøre mer enn ønske å tro, la dette ønske virke i dere inntil dere tror så mye at dere kan gi plass for en del av mine ord” (Alma 32:27).

2. Har du et vitnesbyrd om at Jesus Kristus er Guds Sønn og verdens Frelser og Forløser? Vær så snill og del ditt vitnesbyrd med meg. Hvilken innflytelse har Jesu Kristi forsoning hatt i ditt liv?

3. Hva betyr omvendelse for deg? Føler du at du helt og fullt har omvendt deg fra tidligere overtredelser?

OMVENDELSE: “Ved dette kan dere vite om et menneske omvender seg fra sine synder – se, han vil bekjenne dem og avstå fra dem” (L&p 58:42-43).

4. Vil du dele ditt vitnesbyrd med meg om at evangeliet er gjengitt, og at Jesu Kristi kirke har blitt gjenopprettet gjennom profeten Joseph Smith, og at president Russell M. Nelson er en Guds profet?

5. Har du et vitnesbyrd om Mormons boks sannhet?

6. Misjonærtjeneste på heltid krever etterlevelse av evangeliets normer. Hva forstår du med følgende normer?

HVIS DU VELGER Å REISE på misjon, vil du og dine ledere i Kirken ønske at denne hellige tiden med tjeneste skal være gledesfylt og inspirerende. Med dette målet i sinnet er det viktig for deg å være forberedt, verdig og i stand til å tjene. For å hjelpe deg å forberede deg, finner du her spørsmålene biskopen eller grenspresidenten vil stille deg for å finne ut om du er klar. Du kan når som helst snakke om disse med ham og med dine foreldre eller ledere i Kirken.

a. Kyskhetsloven

Med hensyn til kyskhetsloven, har du alltid levd i overensstemmelse med det som vi har snakket om? Hvis ikke, hvor lenge er det siden overtredelsen[e] fant sted? Hva har du gjort for å omvende deg?

KYSKHETSLOVEN: "Kyskhetsloven er seksuell renhet, en tilstand som er 'Gud til behag' (Jakobs bok 2:7). For å være kysk må du være moralsk ren i tanker, ord og handlinger. Du må ikke ha noen seksuell omgang før du er lovlig gift" (Tro mot pakten: En oppslagsbok i evangeliet [2004], 90).

b. Unngå pornografi

UNNGÅ PORNOGRAFI: President Dallin H. Oaks i Det første presidentskap har forklart at eksponering for pornografi går på en skala fra utilsiktet eksponering til tvangsmessig bruk eller avhengighet. For å finne en passende løsning, hjelper det å vite i hvilken grad man har deltatt i det. Lær mer i "Rehabilitering etter pornografiens felle", *Liahona*, okt. 2015, 50-55 og overcomingpornography.org.

c. Tiendeloven

d. Visdomsordet, inkludert bruk av narkotika eller misbruk av reseptpliktige medisiner

e. Helligholdelse av sabbatsdagen

f. Å være ærlig i alt du sier og gjør

Har du levd i samsvar med alle disse normene? Lever du nå i samsvar med dem? Vil du leve i samsvar med dem som en heltidsmisjonær?

EVNE OG EGNETHET

7. Har du noen uoppgjorte eller pågående rettslige saker mot deg?

8. Har du noen gang begått et alvorlig brudd på straffeloven, uavhengig av om du ble arrestert, dømt eller om anklagen ble frafalt?

9. Har du noen gang begått seksuelle overgrep mot et barn på noen måte, uavhengig av om du ble anklaget, dømt eller om anklagen ble frafalt?

10. Har du noen gang begått noen andre alvorlige overtredelser eller misgjerninger som skulle ha vært oppgjort før din misjon?

11. Støtter du, har du noen tilknytning til eller sympatiserer du med noen gruppe eller enkeltperson som forkynner eller praktiserer en lære som er i strid med det som aksepteres av Jesu Kristi Kirke av Siste Dagers Hellige?

12. Har du ubetalt gjeld? Hvordan vil denne gjelden bli nedbetalt før du reiser på misjon eller betjent mens du er på misjon?

13. Har du nå, eller har du noen gang hatt noen fysisk, mental eller følelsesmessig tilstand som vil gjøre det vanskelig for deg å følge en vanlig misjonærtidplan, som krever at du arbeider 12-15 timer per dag, inkludert å studere 2-4 timer per dag, gå eller sykle i 8-10 timer per dag og så videre?

14. Har du noen gang blitt diagnostisert med eller fått behandling for dysleksi eller andre leseforstyrrelser? Dersom du har det, er du komfortabel med å lese høyt fra Skriftene eller andre dokumenter? Tror du at du kan lære passende skriftsteder og annen informasjon utenat ved hjelp av din ledsager? På hvilke måter kompenserer du nå for denne forstyrrelsen?

15. Har du noen gang blitt diagnostisert med eller fått behandling for en taleforstyrrelse? Dersom du har det, er du komfortabel med å snakke foran andre? Føler du at du har tilstrekkelige verktøy som kan hjelpe deg å lære, undervise og kommunisere?

16. Har du noen gang tatt medisiner eller på annen måte blitt behandlet for noen av følgende forhold: oppmerksomhetsforstyrrelse (ADD), oppmerksomhets- og hyperaktivitetsforstyrrelse (ADHD), angst, depresjon, tvangslidelser (OCD), eller autismespekterforstyrrelser (inkludert Aspergers)? Hvis ja, vennligst forklar.

17. Hvis du ble behandlet for en av disse tilstandene og avsluttet behandlingen, gjorde du dette under tilsyn av en lege? Hvis ikke, hvorfor sluttet du? Hvor godt har du fungert uten behandling eller medisiner? Når var siste gang du tok medisiner for disse problemene? ■

Du finner videoer og andre ressurser om misjonsforberedelse på lds.org/go/81850.

Mange forhold knyttet til verdighet og helse som ville hindre deg i å gjennomføre en misjon, kan overvinnes. Søk den hjelp du trenger. Hvis du fortsatt har vedvarende helseproblemer på det tidspunktet du er klar til å tjene, må du informere biskopen eller grens-presidenten om dette. Slik vil Kirken kunne vurdere situasjonen din før de tildeler deg en misjon. Se for eksempel søster Fletchers historie etter disse spørsmålene.

KUNNE JEG VIRKE DER?

Av Erika Fletcher

Helt siden jeg la min første mynt på syltetøyglasset med sparepenger til misjon, visste jeg at jeg ønsket å tjene. Jeg hadde spart penger i 12 år da bekjentgjørelsen kom om at søstre kan dra på misjon når de er 19 år gamle. Selv om jeg ikke var sikker på om det var riktig tidspunkt for meg, besvarte Herren mine bønner, og jeg følte meg inspirert til å begynne på misjonspapirene mine.

Jeg ønsket at mitt misjonskall skulle være riktig for meg, og visste at jeg måtte være ærlig med mine ledere i Kirken, særlig om min helse, for å kunne føle fred. Jeg har epilepsi, en tilstand som fører til uforutsigbare anfall. Heldigvis holdes tilstanden min fullstendig under kontroll av medisin. Likevel var det mulig at min avhengighet av den kunne begrense hvor jeg kunne bli sendt.

Forestill deg min overraskelse da jeg ble kalt til å virke i Den dominikanske republikk Santo Domingo øst misjon! Det var imidlertid ett problem: Jeg fant ut at medisinen min ikke var tilgjengelig i Den dominikanske republikk. Jeg ble forvirret. Hvorfor ville Herren inspirere Kirkens ledere til å sende meg et sted som ikke hadde medisinen min?

Min familie og jeg ba sammen for å finne svar. Jeg følte en sterk overbevisning om at Herren virkelig ønsket at jeg skulle virke i Den dominikanske republikk, så vi satte i gang. Legen min skrev ut en resept for 18 måneder, men forsikringen vår dekket bare medisiner for et år, så vi måtte betale for de siste 6 månedene. Vi gikk videre i tro, og fant til slutt et overkommelig alternativ.

Da jeg ble beskikket, velsignet stavsprezidenten meg med at tilstanden min ikke ville påvirke meg på min misjon – et løfte jeg kan vitne om ble oppfylt. Selv om jeg nærmet meg mine fysiske grenser, vet jeg at jeg klarte å overvinne utfordringene jeg opplevde før og under min misjon, på grunn av Jesu Kristi forsoning. ■

Til tross for sin epilepsi var søster Fletcher (t.v.) i stand til å reise på misjon (her avbildet sammen med sin ledsager og misjonspresidenten og hans hustru).

5 TING

LÆRE OG PAKTER vil lære deg om å

Av Charlotte Larcabal

Kirkens tidsskrifter

Hvis du forbereder deg til misjon eller bare prøver å finne måter å snakke med dine venner om din tro, finnes det en veiledning som er så god at du gjerne kan kalle den en annen håndbok for misjonærer.

Det er Lære og pakter. Der finner vi nyere åpenbarte og vakre læresetninger om evige familier, hva som skjer når vi dør og hvordan Jesus Kristi kirke skulle organiseres. Vi finner også – om og om igjen – befalinger om å dele evangeliet med andre. Med alle løftene og formaningene den gir til misjonærer, kan du godt se på denne boken med hellig skrift som en veiledning for å dele evangeliet med andre.

Her er for eksempel fem strålende sannheter du kan lære om misjonærarbeid bare ved å lese Lære og pakter.

1

Du trenger ikke å bekymre deg for hvor du skal gå.

L&p 80:3: “Derfor, gå ut og forkynn mitt evangelium, enten mot nord eller syd, mot øst eller vest, det være det samme, for dere kan ikke gå feil.”

“Jeg tror ikke uttrykket ‘det være det samme’, slik det brukes av Herren i dette skriftstedet, betyr at han ikke bryr seg om hvor hans tjenere arbeider. Han er faktisk svært opptatt av dette... Han [vil] inspirere, veilede og rettlede sine bemyndigede tjenere. Når misjonærer forsøker å bli stadig mer verdige og dyktige redskaper i hans hender, og gjør sitt beste for trofast å utføre sine plikter, kan de med hans hjelp “ikke gå feil” – uansett hvor de virker.”¹

- Eldste David A. Bednar

2

Samle Skriftene i ditt sinn, og du vil vite hva du skal si.

L&p 84:85: “Samle til enhver tid livets ord i deres sinn, og det skal bli gitt dere i samme stund den del som skal bli tildelt enhver.”

“Etter hvert som du samler deg Skriftenes og sistedagers profeters ord ved studium og tro, vil du få større ønske om å dele evangeliet med andre. Du har blitt lovet at Ånden vil hjelpe deg å vite hva du skal si når du underviser.”²

- Forkynn mitt evangelium

være misjonær

3

De som søker evangeliet, finnes overalt.

L&p 123:12: “For det finnes ennå mange på jorden... som er forblindet ved listige menneskers kløkt hvormed de ligger på lur for å bedra, og mange holdes borte fra sannheten bare fordi de ikke vet hvor de kan finne den.”

“Hver dag har dere venner og naboer på alle kanter ‘som holdes borte fra sannheten bare fordi de ikke vet hvor de kan finne den’. Når dere blir ledet av Ånden, kan dere dele en tanke, en oppfordring, en SMS eller melding på sosiale medier som vil presentere det gjengitte evangeliums sannheter for vennene deres.”³

- Eldste David A. Bednar

4

Be godt for å undervise godt.

L&p 42:14: “Og Ånden skal bli gitt dere ved troens bønn, og hvis dere ikke mottar Ånden, skal dere ikke undervise.”

“Misjonærer skulle gå ned på sine knær og bønnfalle Herren om å løse deres tunger og tale gjennom dem for å velsigne dem de kommer til å undervise. Hvis de vil gjøre dette, vil et nytt lys komme inn i deres liv. De vil føle større entusiasme for arbeidet. De vil på en svært reell måte få vite at de er Herrens tjenere som taler på hans vegne. De vil oppdage at personene de underviser, reagerer annerledes.”⁴

- President Gordon B. Hinckley (1910-2008)

5

Den hellige ånd vil vitne for dem du snakker med.

L&p 100:7-8: “Men en befaling gir jeg dere at hva som helst dere forkynner, skal dere forkynne i mitt navn, i hjertets andektighet og i saktmodighetens ånd, i alle ting. Og jeg gir dere det løfte at i den grad dere gjør dette, skal Den Hellige Ånd utgytes for å vitne om alt dere skal si.”

“Den hellige ånd kan virke gjennom Kristi lys. En lærer som underviser om evangeliets sannheter, sår ikke noe fremmed, heller ikke noe nytt, i en voksen eller et barn. I stedet søker misjonæren eller læreren kontakt med Kristi ånd som allerede finnes der. Evangeliet vil lyde kjent for dem.”⁵

- President Boyd K. Packer (1924-2015)

Sett deg et mål

Dette er bare begynnelsen. Når du studerer Lære og pakter i år, sett deg som mål å lære så mye som mulig om misjonærarbeid. Deretter bør du gjøre alt du kan for å begynne å etterleve noen av disse læresetningene. Husk: “Hvis dere har et ønske om å tjene Gud, da er dere kalt til arbeidet. For se, marken er allerede hvit til innhøstning” (L&p 4:3-4). ■

NOTER

1. David A. Bednar, “Kalt til arbeidet”, *Liahona*, mai 2017, 68.
2. *Forkynn mitt evangelium – En veiledning i misjonærarbeidet* (2004), 19.
3. David A. Bednar, “Kalt til arbeidet”, 70.
4. Gordon B. Hinckley, “Missionary Service”, *Det første verdensomspennende opplæringsmøtet for ledere*, 11. jan. 2003, 20.
5. Boyd K. Packer, “The Light of Christ: What Everyone Called to Preach the Gospel, Teach the Gospel, or Live the Gospel Should Know” (tale under seminaret for nye misjonspresidentene, 22. juni 2004), 2, Church History Library, Salt Lake City.

6

GRUNNER til at vi virkelig — trenger — KIRKEN!

Av Eric B. Murdock og Joshua J. Perkey

Kirkens tidsskrifter

Har du noen gang hørt noen spørre hvorfor vi har en kirke? Eller kanskje hvorfor vi trenger en? Hvorfor kan de ikke bare være åndelige på egen hånd – dra på fjellet eller til stranden eller et annet spesielt sted og føle seg nær Gud – og si at det er bra nok?

Det er helt sant at du kan være nær Gud uansett hvor du er (det er faktisk en veldig god idé!), men vår himmelske Fader har *så mye mer* han ønsker å gi deg enn generell åndelighet. Han vil at du skal bli den beste du kan være. Han ønsker faktisk at du skal arve alt han har, og oppnå evig liv. Han har også en plan og en organisasjon slik at du kan gjøre dette. Planen er frelsesplanen, og Jesu Kristi Kirke av Siste Dagers Hellige er organisasjonen – “den eneste sanne og levende kirke på hele jordens overflate” (L&p 1:30).

Her er seks grunner til at vi virkelig trenger Kirken.

1. For å lære og delta i Jesu Kristi evangelium

En av velsignelsene ved å være medlem av Kirken er at vi kan lære evangeliets fylde (se L&p 1:17-23). Hvis vi har et oppriktig ønske om å lære, og hvis vi er ydmyke, ber ofte og er flittige og lydige, kan vi få et vitnesbyrd og ha håp på grunn av oppstandelsen og Jesu Kristi forsoning.

Ved hjelp av ledere i Kirken og Kirkens materiell, lærer vi også om andre viktige læresetninger, herunder evangeliets gjengivelse, at profeter blir kalt i dag, og om Guddommens sanne natur. Å leve i samsvar med sann lære gir oss glede og lykke.

2. For å motta nødvendige ordinanser og pakter

Vår himmelske Faders gjerning er “å tilveiebringe mennesket udødelighet og evig liv” (Moses 1:39). Men noen ganger glemmer vi kanskje at hans gjerning krever litt arbeid fra vår side også! Vi kvalifiserer oss til det evige livs velsignelser ved lydighet mot evangeliets ordinanser og pakter. President Russell M. Nelson har sagt: “Vi kan ikke *ønske* oss inn i Guds nærhet. Vi må adlyde lovene som disse velsignelsene er betinget av [se L&p 130:20-21].”¹

Ordinansene vi deltar i og paktene vi inngår, er nødvendige for at vi skal kunne vende tilbake til vår himmelske Faders nærhet og bo hos ham. Disse ordinansene og paktene krever prestedømmet – som bare er tilgjengelig i Guds sanne kirke. Uten disse paktene ville vi være fortapt.

Vi har Kirken slik at vi kan bli opplyst og få sannheten tilkjennegitt. Den har gitt meg kunnskapen jeg trenger – kunnskapen om frelsesplanen.

Nicholas M., Ohio, USA

3. For å hjelpe hverandre på veien

Eldste D. Todd Christofferson i De tolv apostlers quorum har sagt: “En av hovedgrunnene til at Herren har en kirke er å opprette et samfunn av hellige som vil støtte hverandre på den ‘snevre og smale sti som fører til evig liv’ [2 Nephi 31:18].”²

I kirken kan vi utvikle omsorgsfulle relasjoner med andre. Vi kan hjelpe hverandre å komme gjennom tunge perioder ved at vi leder, fører og går med hverandre (se “Jeg er Guds kjære barn”, *Salmer*, nr. 187; Efeserne 2:19). Eldste Jeffrey R. Holland i De tolv apostlers quorum har sagt: “Vi er alle Guds barn, og vi må undervise hverandre. Vi må hjelpe hverandre å ‘finne frem.’”³ Kirken er det perfekte stedet å gjøre det!

På grunn av Kirken kan vi motta ordinanser, inngå pakter og få vår familie beseglet for evig. Den er vår himmelske Faders organisasjon på jorden med prestedømmets kraft og myndighet. For å undervise folk om evangeliets sannhet, for å komme til Kristus og for å forberede folk til opphøyelse.

Shantelle M., Australia

Vi har Kirken for å skape et miljø hvor medlemmene kan samles og hjelpe hverandre å lære og vokse. Kirken er til for å hjelpe medlemmene å bli mer lik Kristus ved å oppmuntre alle til å se hen til andre og løfte byrdene til dem vi elsker og bryr oss om. Den skaper også et trygt sted hvor folk kan etterleve sin tro.

Jeremy P., Illinois, USA

På grunn av Kirken kan jeg ha en evig familie sammen med mine foreldre og søstre, og én dag min egen familie.

Wilford P., São Paulo, Brasil

Kirken hjelper oss å spre kjærlighet og evangeliet over hele verden, og å bringe lys til en verden i moralsk mørke.

Kenzi B., Washington, USA

På grunn av Kirken kan vi følge stien til udødelighet og evig liv, hvor vi kan leve sammen med vår himmelske Fader og våre familier for evig.

Emma W., New Hampshire, USA

4. For å hjelpe familier å kvalifisere seg til evig liv

En annen viktig grunn til at vi har Kirken er å hjelpe familier å kvalifisere seg til evig liv. Beseglingsordinansen i templet gjør det mulig for familier å være sammen for evig. For at det skal skje, må vi leve verdig til å motta disse velsignelsene. Kirken hjelper familier til å hjelpe hverandre med å gjøre dette.

Eldste Christofferson har sagt: "Poenget med undervisning i evangeliet og prestedømsordinansene som forrettes av Kirken, er at familier kan kvalifisere seg til evig liv."⁴ Dermed hjelper Kirken oss å leve opp til disse paktene – og hjelper oss å støtte hverandre på veien.

5. For å velsigne mennesker over hele verden

Eldste Christofferson sa at når vi samarbeider i Kirken, kan vår himmelske Fader "oppnå nødvendige ting som ikke kan oppnås av enkeltpersoner eller mindre grupper".⁵

Visste du at hvert år de siste 30 årene har Kirken bidratt med 40 millioner amerikanske dollar til velferds- og humanitærhjelpsprosjekter? De sjenerøse bidragene og den frivillige tjenesten som Kirkens medlemmer gir, oppnår ting som ikke kan gjøres på noen annen måte.

Gjennom vårt bemerkelsesverdige misjonærprogram deler misjonærene evangeliets lys med mennesker over hele verden. Nesten 105 000 misjonærer (både unge voksne og eldre) er i tjeneste. Fantastisk! Det er flere mennesker enn befolkningen i noen byer!

Og på grunn av medlemmenes veldedige bidrag har Kirken ressurser til å bygge templer over hele verden. I april 2018 var 182 templer i drift, under oppføring eller bekjentgjort.

Kirken hjelper oss å ha en organisasjon, læresetninger og å skape et støtteapparat for medlemmene. Ved å opprette en kirke sørger Herren for at riktige læresetninger blir undervist. Kirken gir medlemmene åpenbaringer, normer og retningslinjer som hjelper oss å leve slik Kristus ønsker at vi skal leve.

Rachel F., Arizona, USA

6. For å opprette Guds rike på jorden

En av de viktigste grunnene til at Gud opprettet en kirke er at den er Guds rike her på jorden (se L&p 65). Herren ga Joseph Smith og alle profetene og apostlene etter ham prestedømmets nøkler. Eldste Christofferson har sagt: "Med disse nøklers myndighet bevarer Kirkens prestedømsfunksjonærer Frelserens rene lære og hans frelsende ordinansers integritet."⁶

Gjennom Kirkens ledere kan Herren forvalte sitt verk og betjene sine barn. Uten den slags lederskap ville alle slags falske oppfatninger og læresetninger true med å lede oss inn på mørke, forbudte stier. Med andre ord, for å hjelpe oss å vite hvordan vi kan oppnå evig liv, trenger vi beskyttelse av virkelig kalte og ordinerte profeter og apostler. Dette skjer bare i Hans kirke. ■

På grunn av Kirken kan vi oppnå ting som ville være umulig for enkeltpersoner å oppnå.

Emma W., Utah, USA

Kirken hjelper oss fordi vår himmelske Fader visste at dette var vanskelige tider. Han visste at vi trengte en profet her på jorden til å veilede oss. Han kjenner oss.

Matthew P., New Hampshire, USA

NOTER

1. Russell M. Nelson, "Nå er tiden inne til å forberede seg", generalkonferansen i april 2005.
2. D. Todd Christofferson, "Hvorfor Kirken?" generalkonferansen i oktober 2015.
3. Jeffrey R. Holland, "Undervisning og læring i Kirken", *Liahona*, juni 2007, 58.
4. D. Todd Christofferson, "Hvorfor Kirken?"
5. D. Todd Christofferson, "Hvorfor Kirken?"
6. D. Todd Christofferson, "Hvorfor Kirken?"

Hvilke aktiviteter bør jeg gjøre på fritiden for å gjøre den mer verdifull?

“Alma talte om prioriteringer da han sa at ‘dette liv ble en prøvetilstand, en tid til å forberede seg til å møte Gud’ (Alma 12:24). Å gjøre best mulig bruk av den rike arv av tid til å forberede oss til å møte Gud kan kreve litt veiledning, men vi bør helt klart sette Herren og familien øverst på listen.”

Eldste Ian S. Ardern i De sytti, “En tid til å forberede seg”, generalkonferansen i oktober 2011.

Arbeid mot et sluttprodukt

Gjør noe som betyr noe. Noen ganger kaster jeg bort tiden på menings-

løse ting som å surfe på Internett i to timer, og jeg angret på det senere. Du kan prøve å utvikle et nytt talent, arbeide med Personlig fremgang eller Plikt overfor Gud, veilede og undervise en bror eller søster eller en venn, dyrke en hage, skrive en historie eller planlegge tiden din – mulighetene er uendelige. Regelen jeg lever etter er å sørge for at min bruk av fritiden alltid hjelper meg å arbeide mot et sluttprodukt.

Kimberly A., 19 år, Alaska i USA

Bli den du ønsker å være

Det er et sitat i stuen min som lyder: “Spør deg selv om det du gjør

i dag, bringer deg nærmere der du ønsker å være i morgen.” Tenk på hva slags person du ønsker å bli og målene du har. Velg å gjøre ting som vil hjelpe deg å nå disse målene. Gjør ting som gjør det mulig å ha Ånden med deg, og som er i overensstemmelse med normene i *Til styrke for ungdom*.

Amy P., 16 år, Kentucky i USA

Syng eller lytt til salmer

Aktiviteten jeg liker best å gjøre på fritiden, er å synge salmer. Jeg har satt meg som mål å lære utenat så mange av Kirkens salmer som jeg kan. Jeg pleier å laste ned noen salmer jeg ønsker å lære, slik at jeg kan lytte til dem når jeg har et ledig øyeblikk.

Justice O., 16 år, Orlu i Nigeria

Sett deg mål

Du må først tenke på personen du ønsker å være om noen år. Så kan du finne ut hva du bør gjøre med fritiden din nå for å nå dette målet. På slutten av hver dag tenker jeg på hva målene mine er, og lager en oversikt over hva jeg vil gjøre med fritiden min dagen etter.

Eldste Agostinelli, 20 år, Chile Santiago vest misjon

Studer Mormons bok

Jeg gjør fritiden min mer meningsfylt og verdifull ved å studere Mormons bok. Den er sluttsteinen i vår religion, og som profeten Joseph Smith sier, kan vi “komme nærmere Gud ved å følge dens forskrifter enn ved å følge noen annen bok” (innledningen til Mormons bok).

Lynne T., 18 år, Accra i Ghana

Studer læren

En fin måte å bruke fritiden på er å studere Herrens lære. Fra et evig perspektiv vil det å lese Skriftene, artikler i Kirkens tidsskrifter og annet oppbyggende materiale gavne deg mye mer enn å gjøre andre aktiviteter.

Josh C., 13 år, Tennessee i USA

Svarene tar sikte på å gi hjelp og perspektiv, og er ikke å betrakte som offisielle uttalelser om Kirkens lære.

Hva er poenget med vår handlefrihet hvis Gud alltid vet hvilke avgjørelser vi kommer til å ta?

Dette spørsmålet har forvirret folk i århundrer. Vårt svar på det bygger på to grunnleggende, åpenbarte sannheter:

Gud vet alt. Det Gud kan se, er ikke begrenset av tid (se L&p 38:2). Dessuten hadde han en evighet av personlig erfaring med oss før vi kom til denne jorden, så han kjenner alles tilbøyeligheter og karakter bedre enn vi gjør selv.

Vi har handlefrihet. Vi er intelligente skapninger, barn av Gud. Han elsker oss og har fastsatt en plan som gjør

det mulig for oss å bli som ham – *hvis* vi velger å adlyde ham (se L&p 93:27-32; Abraham 3:21-25). Handlefrihet betyr at vi kan handle på egenhånd og ikke bli påvirket (se 2 Nephi 2:14, 16, 27).

Guds kjennskap til vår karakter og hans forutkunnskap om våre valg *får* oss ikke til å ta disse valgene. Både fordi han kjenner oss og fordi vi har handlefrihet, oppfordrer og påvirker han oss – men tvinger oss ikke – til å gjøre godt og tro på Jesus Kristus (se Moroni 7:16-17).

Hva syns du?

“Hvordan kan jeg komme bedre overens med familien min?”

Send ditt svar og, hvis ønskelig, et høyoppløselig bilde innen 15. september 2018 på liahona.lds.org (klikk på “Submit an Article or Feedback”).

Svar kan bli redigert på grunn av lengde eller klarhet.

Ønsker
VIRKELIG
GUD Å
TALE TIL
DEG?
JÅ!

PRESIDENT RUSSELL M. NELSON
FRA "ÅPENBARING FOR KIRKEN, ÅPENBARING FOR VÅRT LIV",
GENERALKONFERANSE I APRIL 2018

Seks måter å alltid minnes Frelseren.

Av eldste Gerrit W. Gong

i De tolv apostlers quorum

Hver uke når vi tar del i nadverden, lover vi å alltid minnes ham. Med utgangspunkt i de nesten 400 skriftstedene med ordene *minnes eller huske...* finner vi seks måter vi kan minnes ham på.

En: Vi kan alltid minnes ham ved å ha tillit til hans pakter, løfter og forsikringer.

To: Vi kan alltid minnes ham ved å takknemlig erkjenne Guds hånd i vårt liv.

Tre: Vi kan alltid minnes ham ved å ha tillit til Herrens forsikring om at "den som har omvendt seg fra sine synder er tilgitt, for jeg Herren, kommer dem ikke mer i hu." (L&p 58:42).

Fire: Han ber oss minnes at han alltid ønsker oss velkommen hjem.

Fem: Vi kan alltid minnes ham på sabbatsdagen gjennom nadverden. Mot slutten av hans jordiske virke og ved begynnelsen av hans oppstandne virke - begge gangene - tok vår Frelser brød og vin og bad

oss minnes hans legeme og blod.

Gjennom nadverdens ordinans vitner vi til Gud Faderen at vi er villige til å påta oss Hans Sønnns navn og alltid minnes ham og holde hans bud som han har gitt oss, så hans Ånd alltid kan være hos oss. (se Moroni 4:3; 5:2; L&p 20:77, 79).

Og til slutt, seks: Vår Frelser ber oss alltid minnes ham slik han alltid minnes oss.

Vår Frelser erklærer:

"Ja, om de måtte glemme, så glemmer ikke jeg deg.

Se, i begge mine hender har jeg gravert deg" (Jesaja 49:15-16; se også 1 Nephi 21:15-16).

Han vitner: "Jeg er han som ble løftet opp. Jeg er Jesus som ble korsfestet. Jeg er Guds Sønn" (L&p 45:52).

Jeg bærer ydmykt vitnesbyrd og ber at vi alltid må minnes Ham - til alle tider og i alle ting og på alle steder (se Mosiah 18:9). ■

Fra en tale ved generalkonferansen i april 2016.

Født i
**Redwood City,
California.**

Oppholdt til
**De tolv apostlers
quorum**
31. mars 2018.

Har 4 barn og
3 barnebarn

Etter
oppmuntring
fra en trener
prøvespilte
han på skolens
fotballag
og elsket det!

Giftet
seg med
Susan Lindsey i
**Salt Lake
Temple**
i januar 1980.

Var assistent for USAs
Utenriksdepartement i Washington D.C.
i 1986.

Tjente som misjonær
i Taiwan Taipei misjon.

Jeg kan alltid be

Spørsmål om bønn

Kryss av på alle svarene du er enig i. Legg til egne svar.
Del så det du vet om bønn, med en annen.

1. Hvorfor ønsker vår himmelske Fader at du skal be?

Fordi jeg er hans barn, og han ønsker å høre fra meg

Fordi han ønsker å hjelpe meg

2. Når ber du?

Hver kveld og morgen

Når jeg er redd

Når jeg må ta et valg

3. Hvor ber du?

På rommet mitt

Ute under stjernene

4. Hva ber du om?

Et problem jeg har

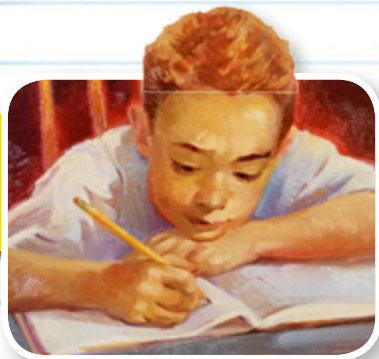
Det som har skjedd i løpet av dagen

5. Hvordan hører du vår himmelske Faders svar?

Når jeg leser i Skriftene

Når jeg føler fred

MIN BØNNE-DAGBOK

- Skriv ned det du er bekymret for eller trenger hjelp med.
- Snakk med vår himmelske Fader om det i bønn.
- Når du har bedt, må du lytte i stillhet etter Den hellige ånd.
- I løpet av uken må du fortsette å se og lytte etter svar.
- Skriv ned svarene du får.

Kort for å MINNE deg om å be

“Det vi må gjøre først, midt i og til slutt er å be.”

- President Henry B. Eyring

.....

Kort for å MINNE deg om å be

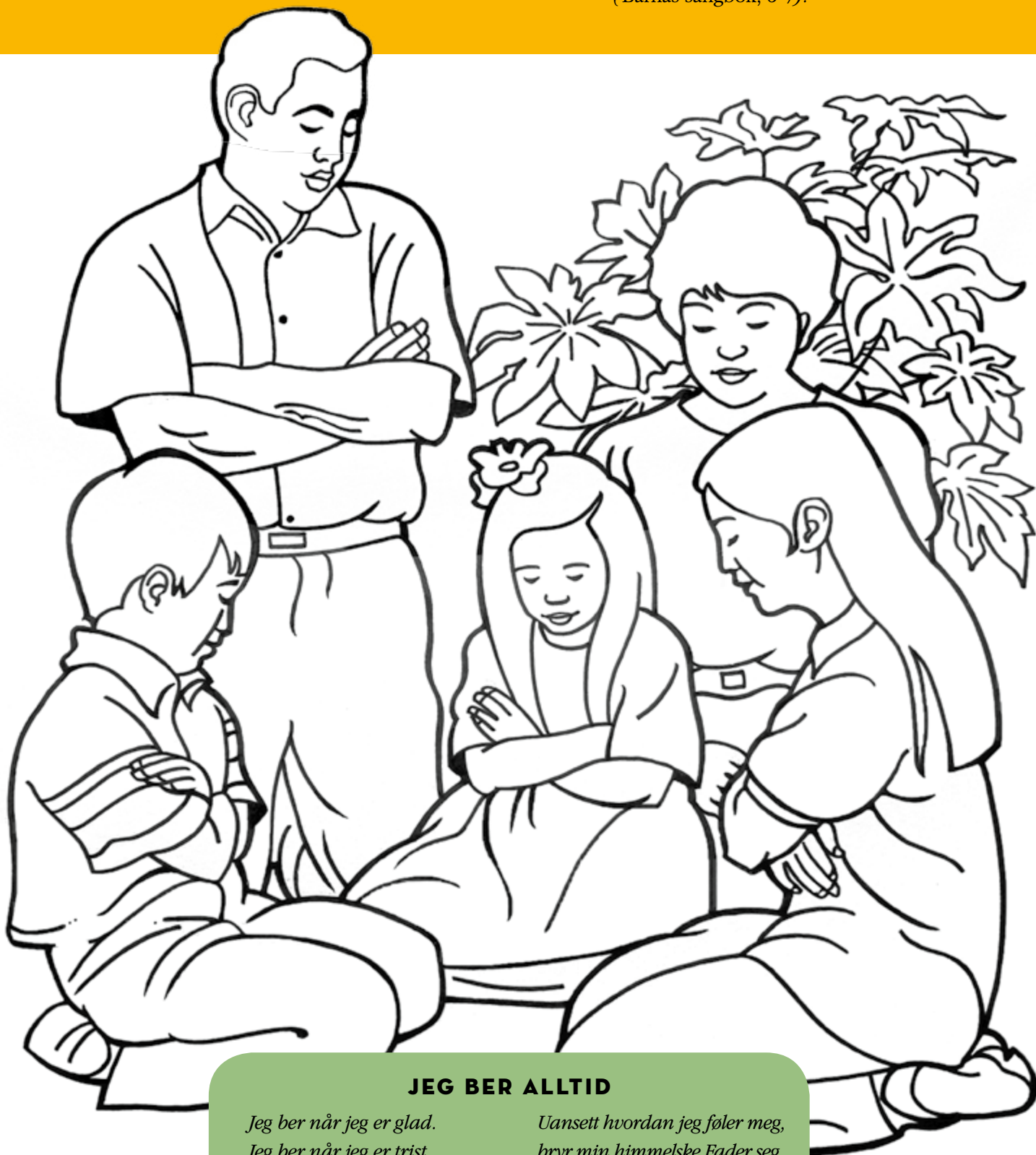

“Vi kan bli kjent med Herren og sette vår lit til ham gjennom bønn.”

- Søster Bonnie H. Cordon

.....

*“Be, han er nær. Tal, han hører.
Du er hans barn, han vokter deg kjærlig”
(Barnas sangbok, 6-7).*

JEG BER ALLTID

*Jeg ber når jeg er glad.
Jeg ber når jeg er trist.
Jeg ber når jeg er redd
Og når jeg er hoppende gal.*

*Uansett hvordan jeg føler meg,
bryr min himmelske Fader seg.
Så om dagen min er god eller
dårlig,
holder jeg alltid mine bønner.*

Av Teresa Weaver

Hei!
Jeg heter
Steffani!

Jeg prøver å la mitt lys
skinne ved å dele mitt vitnesbyrd
med andre.

En vakker øy

Jeg bor på Sri Lanka. Det er en vakker øynasjon nær sydspissen av India. Vi har tropiske skoger, asurblått hav og gamle, historiske ruiner. Jeg elsker landet mitt!

මොර්මොන්ගේ
පොත

දේවුස් ත්‍රිදේවස් වහන්සේගේ
තවත් ලිපිපුවත

Venner fra alle kanter

På skolen min er det barn fra mange land. Noen er kristne, muslimer, hinduer eller buddhister. Vi er alle snille og hyggelige med hverandre.

Et lysende vitnesbyrd

1. En skremmende invitasjon

Én dag hadde de kristne elevene en spesiell forsamling. Vi ble invitert til å bære vitnesbyrd. Det ble helt stille i rommet. Ingen gikk opp på scenen. Alle var for redde! Jeg er veldig sjenert, så jeg følte det samme.

2. “Kom igjen!”

Så kom det en varm bølge over meg, og jeg følte Den hellige ånd si til meg: “Kom igjen!” Jeg holdt en kort bønn i hjertet mitt. Jeg gikk på scenen med sommerfugler flagrende i magen.

3. Jeg bar vitnesbyrd

Jeg fortalte klassekameratene mine at vår himmelske Fader elsker oss og ønsker at vi skal snakke med ham ofte. Jeg delte mine erfaringer med bønn. Jeg sa at jeg vet at vår himmelske Fader alltid lytter til meg og ønsker å hjelpe meg. Jeg var glad for at jeg hadde mot til å bære mitt vitnesbyrd. Jeg følte at jeg hadde vært et skinnende lys i et stille rom.

4. Gå og gjør

Min favoritthistorie fra Skriftene er i Mormons bok, hvor Nephi sier han vil gå og gjøre det Herren befaler. Jeg håper jeg alltid kan ha mot til å gjøre det vår himmelske Fader trenger at jeg gjør.

SEND OSS EN STJERNE!

Jesus ba oss om å “la [vårt] lys skinne for menneskene” (Matteus 5:16). Hvordan kan du la ditt lys skinne? Send et bilde av din stjerne sammen med din historie, et bilde og mors eller fars tillatelse til liahona@ldschurch.org.

Løftet om å IKKE KRANGLE

Av Myrna M. Hoyt

Basert på en sann historie

“[De tok] sine sverd og alle våpen... og de gravde dem dypt ned i jorden” (Alma 24:17).

Dette var en fantastisk dag. Timmys kusine Madi skulle komme. Og hun skulle bli i en hel uke! Han gledet seg sånn til å vise henne lekene sine og leke sammen med henne.

Da Madi kom, begynte eventyrene med en gang. De første to dagene lekte de med dinosaurfigurer og lot som om de var sjørøvere. Det var veldig moro. Men på den tredje dagen gikk det ikke så bra. Timmy og Madi kunne ikke bli enige om *noe*.

“La oss gå ut og gjøre trehytten til et romskip!” sa Timmy.

“Jeg har ikke lyst. La oss bare bli inne og tegne,” sa Madi.

“Det er kjedelig å være inne!”

“Nei, det er det ikke! Vi leker alltid det *du* vil leke. Hvorfor skal du alltid velge hva vi skal gjøre?”

Timmy og Madi fortsatte å krangle. De hadde det ikke gøy lenger. Timmy likte ikke det han følte når de kranglet. Så kom han på noe.

“Hei, Madi,” sa Timmy, “la oss være som anti-nephi-lehittene.”

“Som hvem?”

“Anti-nephi-lehittene. Det var et folk i Mormons bok som gravde ned sverdene sine. De hadde kriget en

masse, og de var lei seg for det, så de omvendte seg. De lovet vår himmelske Fader at de aldri skulle krige igjen. Så de gravde våpnene sine ned i jorden for å vise at de ville holde løftet sitt.”

Plutselig fikk Timmy en idé. “La oss lage noen lekesverd og grave dem ned og love at vi ikke skal krangle med hverandre.”

“OK,” sa Madi.

Timmy og Madi hentet noen byggeleker av plast fra Timmys rom og laget forskjellige typer sverd av dem. Noen var lange. Noen var korte. Og noen hadde mange forskjellige farger. Da de var ferdige, bar Timmy og Madi våpnene sine til det store teppet i inngangspartiet.

“La oss late som om teppet er et stort hull,” sa Timmy.

De satte seg ned ved kanten av teppet. Så la de det ene sverdet etter det andre på teppet og lot som om de gravde dem ned.

“Jeg lover at jeg ikke skal krangle mer,” sa Timmy, og slapp det siste lekesverdet sitt ned i haugen.

“Samme her,” sa Madi. “Nå går vi og leker! Hva har du lyst til å gjøre?”

“La oss trekke lodd,” sa Timmy med et smil.

Madi smilte tilbake. “Da leker vi romskip ute.”

Resten av uken holdt Timmy og Madi løftet sitt. Og det var mye morsommere å leke sammen etter at de hadde sluttet å krangle. ■

Artikkelforfatteren bor i Utah, USA.

Grace Vlam er en ni år gammel jente som bodde i Holland under 2. verdenskrig i 1940. Nazi-Tyskland har nettopp begynt å angripe Holland.

BANG! BANG!

Klokken var tre om natten, og byen ble bombet. I det ene øyeblikket hadde Grace sovet i sengen sin, og i det neste sa far at alle sammen måtte søke dekning. Nå satt Grace sammenkrøpet under kjøkkenbordet sammen med far, mor og hennes yngre brødre, Heber og Alvin.

Hun kunne høre buldringen av eksplosjoner og glass som knuste utenfor. Det var så mye bråk!

“Hva kommer til å skje med oss?” spurte Grace pappa. Pappa strøk henne over håret. “Jeg vet ikke,” sa han. “Men la oss holde en bønn.”

Familien Vlam holdt godt rundt hverandre. “Kjære himmelske Fader,” ba pappa, “beskytt familien vår.”

Etter en stund roet støyen seg. Det var ikke flere eksplosjoner. De var trygge!

“Uansett hva som skjer, vil Gud ta vare på familien vår,” sa mor.

En fredens røst

Av Megan Armknecht
Basert på en sann historie

Mamma tok Grace i hånden og smilte til henne. “Husker du da vi ble beseglet i templet?”

Grace nikket. Da de hadde flyttet fra Indonesia til Holland, fikk de anledning til å stoppe i Utah og bli beseglet i Salt Lake tempel.

“Uansett hva som skjer, vil Gud ta vare på familien vår,” sa mor.

Dagen etter hørte Grace flyalarmen da hun var ute på bytorget. Hun kikket opp og så fly over seg, og noen små, svarte ting falt fra dem. Hun sto der og stirret med åpen munn.

En mann begynte å rope til henne. “Løp! Det er bomber!”

Grace skyndte seg hjem, og hjertet hamret da hun endelig kom seg trygt inn døren.

Noen dager senere overtok nazistene – som var statslederne i Tyskland – offisielt Holland. Noen ganger tok de personer som hadde vært militæroffiserer, til fange. Siden pappa hadde vært offiser i det nederlandske Forsvaret, fulgte de nazistiske offiserene nøye med på ham.

“Men det kommer ikke til å skje med pappa,” tenkte Grace. “Vi er medlemmer av Kirken, og pappa er leder i misjonspresidentskapet. Gud vil beskytte ham.”

Etter bombeangrepene måtte familien Vlam forlate byen sin. En dag hun var på den nye skolen sin, hørte Grace andre elever hviske.

“Det var noen som ble tatt til fange i dag!”

“Vil de noensinne komme tilbake?”

Grace ble redd. Var alt i orden med pappa? Hun løp hjem så fort hun kunne. Da hun braste inn gjennom døren, så hun mor i gangen.

“Er det sant?” spurte Grace. “Er pappa borte?”

Mamma sa ikke noe, men mammas triste øyne fortalte Grace at pappa hadde blitt bortført. Han var krigsfange. Grace lente seg mot veggen. Hun var så redd at hun ikke engang kunne gråte.

“Hva gjør vi nå?” tenkte hun.

Akkurat da hørte Grace en røst som sa: “Du skal få se din far igjen.” Røsten var rolig og tydelig. Grace visste at det var Den hellige ånds røst. Det fikk henne til å føle seg litt bedre.

Hun visste ikke nøyaktig hva som ville skje, men hun visste at vår himmelske Fader ville ta seg av henne og familien hennes.

Fortsettelse følger... ■

Artikkelforfatteren bor i New Jersey i USA.

“Jeg vet at Jesus Kristus lever. Jeg elsker ham, og jeg vet av hele mitt hjerte at han elsker oss alle!”

Av eldste Ronald A. Rasband

i De tolv apostlers quorum

“*Stå sammen med Kirkens ledere*”, Liahona, mai 2016, 49.

Av eldste
Jörg Klebingat
i De sytti

Fotball og søndager

I Tyskland er fotball den mest populære idretten. Far meldte meg inn i en fotballklubb da jeg var fem år. Vi trente tre eller fire ganger i uken. Kampene gikk stort sett på lørdager og søndager. Når jeg ikke spilte fotball for klubblaget, spilte jeg fotball med vennene mine. Vi spilte fotball nesten hver dag helt til solen gikk ned.

Da jeg var 15 år, begynte jeg å spille for et lag i en større by. Fotball ble mer alvorlig. Vi trente oftere. Vi reiste til flere steder. Vi spilte mot flere lag. Fotball var livet mitt.

Så, da jeg var nesten 18 år, var jeg på en konsert. Jeg så en gutt på min alder. Han skilte seg ut. Han hverken drakk, røykte eller bannet. Jeg ønsket å vite hvorfor. Jeg fant ut at han var medlem av Jesu Kristi Kirke av Siste Dagers Hellige. Hans eksempel fikk meg til å ønske å lære mer. Jeg ble senere medlem av Kirken.

Etter at jeg ble døpt, lærte jeg to ting. For det første burde jeg ikke spille fotball på sabbaten. Jeg burde gå i kirken. For det annet forventet vår himmelske Fader at jeg skulle reise på misjon. Men jeg var ganske god til å spille fotball. Jeg hadde en venn som jeg hadde spilt fotball med gjennom hele oppveksten. Vi fikk hvert vårt tilbud om å spille på et profflag. Vennen min tok imot tilbudet. Jeg valgte å legge fotballen bak meg og reise på misjon i stedet. Det var ikke et vanskelig valg fordi jeg visste at Kirken var sann.

Men valget mitt var vanskelig for familien og vennene mine. De forsto ikke hva jeg gjorde. Mor og far sendte meg avisutklipp av vennen min som spilte fotball. Det var ikke lett for meg. Men jeg har aldri angret på at jeg reiste på misjon.

Vår himmelske Fader har velsignet meg hver dag fordi jeg valgte å reise på misjon. Han har velsignet meg med fred. Jeg hadde den gode følelsen som kommer av å ta riktige valg. ■

David og Goliat

Av Kim Webb Reid

David var en gutt som passet sauer. Storebrødrene hans var soldater som prøvde å beskytte sitt folk. En dag sendte Davids far ham av sted med mat til sine brødre.

Da David kom dit, fikk han se en gigantisk soldat ved navn Goliat. Goliat sa at om noen kunne slå ham, ville krigen være over. Det var ingen som var modig nok til å slåss mot ham.

David sa at *han* ville slåss mot Goliat. Kongen sa nei til David. David var bare en gutt, og Goliat var stor og sterk! Men David visste at Gud ville hjelpe ham. Til slutt, sa kongen: “Gå, og Herren være med deg!”

David brukte ikke rustning slik Goliat gjorde. Han tok en stein og la den i slyngen sin. Han kastet steinen mot Goliats panne. Goliat falt! David vant! Han hadde reddet sitt folk.

Noen ganger opplever jeg store og skremmende problemer.
Når jeg ber Gud om hjelp, vil han hjelpe meg å være sterk. ■

Fra 1 Samuelsbok 17.

Jeg kan være et godt eksempel

Av eldste Marvin J. Ashton (1915–94)

i De tolv apostlers quorum

FORTSETT Å PRØVE

For å kunne vinne i løpet om evig liv, må vi jobbe – stadig arbeide, streve, og holde ut med Guds hjelp.

Når jeg tenker på Frelserens formaning om å gjøre alt som står i vår makt med glede [se L&P 123:17], tenker jeg på den fortapte sønns far. Faren var sønderknust på grunn av tapet av sin egensindige sønn og hans oppførsel. Likevel leser vi ikke at han klaget: “Hva var det jeg gjorde galt?” “Hva har jeg gjort for å fortjene dette?” Eller “Hva var det jeg mislyktes med?”

I steden virket det som han hadde utholdt sin sønns dårlige oppførsel uten bitterhet og i kjærlighet ønsket ham velkommen tilbake. “For denne min sønn var død og er blitt levende, han var tapt og er blitt funnet” (Lukas 15:24).

Når noen i familien skuffer oss, har vi spesielt behov for å lære å holde ut. Så lenge som vi utøver kjærlighet, tålmodighet og forståelse, svikter vi ikke. Vi må fortsette å prøve...

For å kunne vinne i løpet om evig liv, må vi jobbe – stadig arbeide, streve og holde ut med Guds hjelp...

Vi [vil] alle oppleve smerte og hindringer. Vi kan komme til å oppleve hjertesorg, sorg, død, synder, svakhet, katastrofer, fysisk sykdom, smerte, mentale kvaler, urettferdig kritikk, ensomhet eller forkastelse. Det som avgjør om disse utfordringene skal bli anstøtsstener eller byggestener, bestemmes av hvordan vi tar dem... For de tapre gjør disse utfordringene fremgang og utvikling mulig...

Enkelte ganger mens vi var barn

ble vi fortalt at alt skulle bli bra. Men livet er ikke slik. Uansett hvem du er, vil du få problemer. Tragedie og skuffelse er de uventede inntrengerne i livets planer...

Storhet måles best ved hvor godt en person reagerer på de hendelser i livet som virker fullstendig urettferdig, urimelig og ufortjent...

Jesus er Kristus. Et av hans tegn på storhet, hans utholdenhet, står som et varig lys som vi kan følge. Under sitt opphold på jorden holdt han ut mens han ble forkastet og pint på verste måte. Jeg bærer vitnesbyrd om at Gud vil hjelpe oss til å holde ut når vi anstrenger oss for å følge hans læresetninger, søke hans veiledning og holde hans bud. ■

Fra “Hvis du er utholdende”, Lys over Norge, jan. 1985, 16-18.

**DEN FORTAPTE SØNN,
AV JUSTIN WHEATLEY**

“Da kom han til seg selv og sa: Hvor mange leiefolk hos min far har overflod av brød, men jeg setter livet til her av sult. Jeg vil stå opp og gå til min far, og jeg vil si til ham: Far, jeg har syndet mot himmelen og for deg. Jeg er ikke verdig lenger til å kalles din sønn. La meg få være som en av dine leiefolk. Og han stod opp og kom til sin far” (Lukas 15:17-20).

UNGE VOKSNE

**ERIC LÆRTE Å
STOLE PÅ GUD**

Selv om han lever med alvorlige funksjonshemninger i Ghana, kan Eric likevel se det gode i livet.

44

LÆRERE FOR UNGDOM
**ENGASJER UNGDOM
VED HJELP AV
TEKNOLOGI**

30

FREMTIDIGE MISJONÆRER
**BRUK DISSE
SPØRSMÅLENE TIL
Å FORBEREDE DEG**

50

BARN
**FYLL UT SVAR
PÅ SPØRSMÅL
OM BØNN**

66

JESU KRISTI
KIRKE
AV SISTE DAGERS HELLIGE

NORWEGIAN